

495.91072

ส846ก

ร.2

การวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กก. พุทธศักราช ๒๕๐๘

เสนอต่อวิทยาลัยศึกษาศาสตร์
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาบัณฑิต
๖ ธันวาคม ๒๕๐๘

การวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรภาษาไทย
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศรี

พุทธศักราช ๒๕๖๘

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๖ ธันวาคม ๒๕๖๘

การวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรภาษาไทย

ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา

พุทธศักราช ๒๕๐๔

จุดมุ่งหมาย

ในการศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาวิจัยบางอย่าง คือ

๑. ความเข้าใจของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของวิชาภาษาไทย
๒. การนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของวิชาภาษาไทยไปใช้กับการสอน การทดสอบ และการวิเคราะห์

วิธีดำเนินการ

๑. กำหนดแบบเลือกตอบ การจัดคำถามคุณภาพ และคำถามแบบให้เก็บความลงในซองวางโดยดัดแปลงมาจากของ John W. Best และ A.W. Oppenhiem เพื่อถามครูจำนวน ๓๒ คน และนักเรียนจำนวน ๒๕๐ คน ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง
๒. สอดสอบวิชาภาษาไทยที่ได้จากครูผู้สอนทั้ง ๓๒ คน
๓. เกรด (Grade) ของนักเรียนจำนวน ๑,๐๐๐ คน ที่เก็บได้มาจากการทดสอบหาค่าที่ได้มานั้นทำการวิเคราะห์โดยใช้ Mean standard-error และ t-test

ผลการวิจัย

๑. ครูที่มีอายุน้อยและครูที่มีอายุเฒ่ามีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. ครูที่ทำการสอนนานาปีมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทย ดีกว่าครูที่สอนนานปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๕
๓. กลุ่มครูที่มีคะแนนในความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูง มีคะแนนในกระบวนการสอนและคะแนนในการประเมินผลการสอนสูงกว่ากลุ่มครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๔. การดำเนินการสอน มีกระบวนการที่ชี้วิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์
๕. ในการออกข้อสอบเพื่อประเมินผลความรู้ของนักศึกษา ปรากฏว่าครูออกข้อสอบวัดในด้านความรู้ความจำเป็นส่วนใหญ่
๖. คะแนนสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยส่วนใหญ่ทำคะแนนอยู่ในระดับพอใช้

AN ANALYSIS AND EVALUATION OF THE THAI LANGUAGE
SUBJECT I. THE B.E. 2500 CURRICULUM
OF THE CERTIFICATE IN EDUCATION

Presented in Partial Fulfilment of Requirements
For the Master of Education Degree
at the College of Education
6 September 1972

An Analysis and Evaluation of the Thai Language
Subject in the B.E. 2508 Curriculum
of the Certificate in Education

Purposes

This study was intended to find out some facts about :

1. The Comprehension of the Thai Language Teachers in the objectives and contents of the Thai-Language subjects.
2. Their application of the subjects pertaining to teaching, Testing and grading.

Procedures

The tools used for collecting the data consisted of :

1. A multiple choice, rating scale and opened form questionnaire modified from John W. Best's and A.N. Openheim's was administered to thirty-two teachers who taught Thai-Language Subject and two-hundred and forty students who studied Thai-Language Subject in six teachers colleges.
2. Achievement test in Thai-Language Subject which were used by those thirty-two-teachers
3. Grades obtained by a thousand students as a result from the test

The data were analyzed by using mean, standard error and t-test

Finding

1. Older and younger teachers showed Statistically insignificant difference in knowing and understanding the objectives of the Thai-Language subjects.
2. Teachers of more teaching experience knew and understood the objectives of the Thai-Language subject better than those of less teaching experience. (Statistical significance at .05)
3. The group of teacher who obtained higher scoros in knowing and understanding the objective of the Thai-Language subjects also obtained higher scores in the process of teaching and testing the subject. (Statistical significance at .01)
4. Linguistic method of teaching was used by only few teachers in teaching thai-Language subjects.
5. The Thai-Language achievement tests made by the teachers generally consisted of items testing memory.
6. The achievement in learning Thai-Language of the majority of the students was at grade C level.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติศาสตร์พิจารณารับรองวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของวิทยาลัยศึกษาศาสตร์

๖ ธันวาคม ๒๕๑๕

ประกาศคุณูปการ

ข้าพเจ้าขอแสดงความรู้สึกรักในพระคุณของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จันทนา ภรตมเกรณี อาจารย์ ดร.วิริยฤทธิ์ วิเชียรโชติ และรองศาสตราจารย์ ชอนกลิ่น พิเศษสกุลกิจ ผู้ซึ่งได้กรุณาให้ความช่วยเหลือแนะนำในการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้โดยตลอดตั้งแต่ต้นจนสำเร็จลงด้วยดี

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณผู้อำนวยการวิทยาลัยครู หัวหน้ามหาวิทยาลัยไทย และอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยของวิทยาลัยครูสวนกลางทั้ง ๒ แห่งผู้ซึ่งบรรดาดีให้การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

ทั้งนี้ ในการสร้างแบบสอบถาม ข้าพเจ้าได้รับความช่วยเหลือแนะนำจากอาจารย์ไรรณี ไวยาคม จึงขอแสดงความขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุพรรณ พงษ์ะวัน

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑	บทนำ	๑
	ภูมิหลัง	๑
	จุดมุ่งหมายของการวิจัย	๓
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๓
	ขอบเขตของการค้นคว้า	๔
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๕
	ข้อตกลงเบื้องต้น	๕
๒	ผลงานที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย	๑๐
	สมมุติฐานในการวิจัย	๑๓
๓	วิธีดำเนินการวิจัย	๑๔
	กลุ่มตัวอย่าง	๑๔
	เกณฑ์ในการประเมินผลหลักสูตร	๑๕
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๓๑
	วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	๓๓
๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๕๑
	ลักษณะของมวลประชากร	๕๑
	แสดงคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กศ. พ.ศ. ๒๕๐๘ ของครูผู้สอนภาษาไทย	๕๖
	แสดงค่าความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยระหว่าง กลุ่มครูที่มีอายุแตกต่างกัน	๖๐

แสดงการเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยระหว่าง	
กลุ่มครูที่มีประสบการณ์ในการสอนแตกต่างกัน	๖๒
แสดงคะแนนการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชา	
ภาษาไทยไปใช้ในการบวนการสอนของครู	๖๔
แสดงการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทย	
ไปใช้กับกระบวนการสอนระหว่างกลุ่มครูที่มีความเข้าใจในจุด	
มุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยแตกต่างกัน	๖๗
แสดงคะแนนของการนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	
ภาษาไทยไปใช้ในการประเมินผล	๖๘
แสดงการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทย	
ไปใช้กับการประเมินผลระหว่างกลุ่มครูที่มีความเข้าใจใน	
จุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยแตกต่างกัน	๗๒
แสดงการของความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการประเมินผลในการสอน	
ของครูกับคะแนนในการประเมินผลของนักศึกษาที่มีต่อการสอน	
ของครู	๗๓
ผลของข้อมูลที่ไดจากการวิเคราะห์วิธีสอนภาษาไทยของครูผู้สอน	
ภาษาไทยในระดับ ป.กศ.	๗๔
ผลของข้อมูลที่ไดจากการวิเคราะห์เนื้อหาหลักสูตรภาษาไทย	
ระดับ ป.กศ.	๘๑
ผลของข้อมูลที่ไดจากการวิเคราะห์ข้อสอบภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ..	๘๒
ผลของคะแนนนักศึกษาวิชาภาษาไทยระดับ ป.กศ. ปีการศึกษา	
๒๕๑๔	๘๓
ผลของการประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กศ. พ.ศ. ๒๕๐๘ ..	๘๒

ผลของการประเมินผลความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร วิชาภาษาไทยระดับ ป.กศ. เนื้อหาวิชา กับวิธีสอนของครู	๙๕
ผลของการประเมินผลความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายของหลักสูตร วิชาภาษาไทยระดับ ป.กศ. เนื้อหาวิชา วิธีสอนกับการประเมินผล ของครู	๑๐๐
ผลของการประเมินผลคะแนนของนักศึกษาในระดับ ป.กศ. ที่เรียน วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง	๑๐๑
๕ บทขอ สรุปผล อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	๑๐๓
จุดมุ่งหมายของการค้นคว้า	๑๐๓
วิธีดำเนินการวิจัย	๑๐๓
การวิเคราะห์ข้อมูล	๑๐๔
สรุปผลการวิจัย	๑๐๔
อภิปรายผล	๑๐๗
ขอเสนอแนะ	๑๑๒
บรรณานุกรม	๑๑๕
ภาคผนวก	๑๑๘

บัญชีตาราง

ตารางที่	หัวข้อ	หน้า
๑	แสดงเพศของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัย	๕๔
๒	แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย	๕๔
๓	แสดงจำนวนปีของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ทำการสอนมาแล้ว	๕๕
๔	แสดงจำนวนปีที่ครูในกลุ่มตัวอย่างสอนเฉพาะภาษาไทย	๕๕
๕	แสดงคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กค. พ.ร. ๒๕๐๔ ของครูผู้สอนภาษาไทย	๕๖
๖	แสดงค่าความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยระหว่างกลุ่มครู ที่มีอายุน้อย กับกลุ่มครูที่มีอายุมาก	๖๐
๗	แสดงค่าความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยระหว่างกลุ่มครู ที่ทำการสอนมานานปี กับกลุ่มครูที่ทำการสอนมาไม่นานปี	๖๒
๘	แสดงคะแนนการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทย ไปใช้ในการระบวนการสอนของครู	๖๔
๙	แสดงค่าการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้กับกระบวน การสอนระหว่างกลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูง กับกลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายต่ำ	๖๕
๑๐	แสดงคะแนนรองการนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ภาษาไทยไปใช้ในการประเมินผลของครู	๖๕
๑๑	แสดงค่าการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้กับการประเมินผล ระหว่างกลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูง กับกลุ่มครู ที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำ	๗๒
๑๒	แสดงค่าของความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรองการประเมินผลในการสอน ของครู กับคะแนนในการประเมินผลของนักวิชาที่มีต่อการสอนของครู	๗๓

๑๓	แสดงถึงการเลือกวิธีสอนหลักภาษาไทยของครูที่สอนภาษาไทยในระดับ ป. ๓. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๗๔
๑๔	แสดงถึงการเลือกวิธีสอนการอ่านของครูที่สอนภาษาไทยในระดับ ป. ๓. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๗๕
๑๕	แสดงถึงการฝึกทักษะในการอ่านที่ครูภาษาไทยฝึกให้นักศึกษาวิชาภาษาไทย ระดับ ป. ๓. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๗๕
๑๖	แสดงถึงการฝึกทักษะในการฟังที่ครูภาษาไทยฝึกให้นักศึกษาวิชาภาษาไทย ระดับ ป. ๓. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๗๖
๑๗	แสดงถึงการฝึกทักษะในการพูดที่ครูภาษาไทยฝึกให้นักศึกษาวิชาภาษาไทย ระดับ ป. ๓. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๗๗
๑๘	แสดงถึงการเลือกวิธีสอนการเขียนของครูที่สอนภาษาไทยในระดับ ป. ๓. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๗๗
๑๙	แสดงถึงการฝึกทักษะในการเขียนที่ครูภาษาไทยฝึกให้นักศึกษาวิชาภาษาไทย ระดับ ป. ๓. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	๗๘
๒๐	แสดงถึงการสอนภาษาไทยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาไทยไปสอนระดับ ประถมได้	๗๙
๒๑	ตารางวิเคราะห์หลักสูตรภาษาไทยในระดับ ป. ๓. ภาคการฝึกมาที่ ๓ ปี พ.ศ. ๒๕๑๔	๘๐
๒๒	แสดงผลของการวิเคราะห์หสยอภาษาไทย ๑ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง	๘๒
๒๓	แสดงผลการวิเคราะห์หสยอภาษาไทย ๒ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง	๘๓
๒๔	แสดงผลการวิเคราะห์หสยอภาษาไทย ๓ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง	๘๔
๒๕	แสดงผลการวิเคราะห์หสยอภาษาไทย ๔ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง	๘๕
๒๖	แสดงผลการวิเคราะห์หสยอภาษาไทย ๕ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง	๘๖

๒๓	แสดงคะแนนวิชาภาษาไทย ๑ ของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑	
	ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ในวิทยาลัยครู ๒ แห่ง	๔๗
๒๔	แสดงคะแนนวิชาภาษาไทย ๒ ของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๒	
	ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ในวิทยาลัยครู ๒ แห่ง	๔๘
๒๕	แสดงคะแนนวิชาภาษาไทย ๓ ของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓	
	ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ในวิทยาลัยครู ๒ แห่ง	๔๙
๓๐	แสดงคะแนนวิชาภาษาไทย ๔ ของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๔	
	ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ในวิทยาลัยครู ๒ แห่ง	๕๐
๓๑	แสดงคะแนนวิชาภาษาไทย ๕ ของนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๕	
	ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ในวิทยาลัยครู ๒ แห่ง	๕๑

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารความหมายซึ่งมนุษย์จำเป็นต้องใช้ในการดำรงชีวิตร่วมกัน ภาษาประจำชาติมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อความเป็นอยู่ของชาติหนึ่ง ๆ ประชาชนที่อยู่ด้วยกันในชาติจำเป็นต้องใช้ภาษาเดียวกันเป็นเครื่องมือสื่อสารความเข้าใจในการติดต่อแลกเปลี่ยนความต้องการในระหว่างกันและกัน ความสามัคคี ความร่วมมือร่วมใจจะเกิดขึ้นได้ภายในชาติถ้าประชาชนมีความเข้าใจกันดี ประชาชนในชาติจำเป็นต้องใช้ภาษาของตนเพื่อเป็นสื่อกลางที่สำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรม รักษาวัฒนธรรม และพัฒนาวัฒนธรรม ตลอดจนวิทยาการทั้งหลายให้คงอยู่และพัฒนาต่อไป เพื่อให้ประชาชนในชาติมีความรู้และสามารถใช้ภาษาของตนได้ดี ชาติต่าง ๆ จึงกำหนดให้มีการเรียนภาษาของตนในโรงเรียนทุกระดับ สำหรับภาษาไทยเรตามตามแผนการศึกษาแห่งชาติถือเป็นวิชาพื้นฐานบังคับให้เรียนในชั้นประถม และชั้นมัธยมทุกชั้น

แม้ว่าประชาชนไทยจะได้เรียนภาษาไทยกันโรงเรียนมาเป็นเวลานาน นับตั้งแต่เริ่มมีพระราชบัญญัติประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับในปี พ.ศ. ๒๔๖๔^๑ แล้วก็ตาม ความรู้ในภาษาของตนและความสามารถในการอ่านเขียนภาษาไทยในหมู่ประชาชนชาวไทยยังไม่มีเพียงพอเท่าที่ควร ตัวเลขจากการสำรวจสำมะโนประชากรในปี ๒๕๑๓ แสดงให้เห็นว่าประชาชนชาวไทยที่อ่านออกเขียนได้ ชายคิดเป็นคารยจะ ๔๐.๖ และหญิงร้อยละ ๖๑.๐^๒ สถิติการแสดงผลการอ่านออกเขียนได้ของไทยนั้นถือตามจำนวนผู้ที่เคยผ่านการศึกษภาคบังคับมาแล้ว แต่ตามความเป็น

^๑ ชำรง บัวศรี, หลักการศึกษ, หน้า ๒๒๓.

^๒ สาธารณสุข, กระทรวง, เอกสารทางวิชาการฉบับโรเนียว ปี ๒๕๑๓.

จริงนั้นผู้ที่ผ่านการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่อ่านและเขียนได้ก็ยังมีอีกเป็นจำนวนมาก จากผล
การสอบไล่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ปรากฏว่ามีนักเรียนตกซ้ำชั้น ๒.๘๘%^๑
แสดงให้เห็นว่า ความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ เพื่อ
พิจารณาตามระดับชั้นเรียน เพราะการที่นักเรียนในชั้นประถมสอบตกมีสาเหตุหนึ่งคือ มีความรู้
ทางภาษาไทยยังไม่พอ^๒ นอกจากนี้ผลการสอบไล่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ยังแสดงถึงผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนการสอนภาษาไทยในชั้นต่าง ๆ ซึ่งยังล้าหลังเนื่องกันมาตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ ๑ อีกด้วย
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนจะมีมากน้อยเพียงไรนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญร่วมกัน ๓ ประการ
คือ ตัวผู้เรียนเอง ครูผู้สอน และหลักสูตรที่กำหนดให้เรียน ในด้านตัวผู้เรียนถ้ามีระเบียบที่ดีใน
การเรียนศึกษานิสัย มีเชาวน์ปัญญาที่ดีมีความก้าวหน้าก็จะได้เรียนโดยลัด ในด้านครูผู้สอนถ้ามี
บุคลิกภาพดี มีสมรรถภาพสูงในการสอนก็จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดี สำหรับหลักสูตรซึ่ง
หมายถึงเนื้อหาที่กำหนดให้เรียน ถ้ามีลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและความต้องการ
ของผู้เรียน^๓ ทั้งไม่เหินห่างจากกันกับชั้นอื่น ๆ ก็จะทำให้เกิดผลการเรียนที่ดีขึ้นแก่ผู้เรียน

ในการศึกษาค้นคว้าวิจัยโดยทำหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับชั้นประกาศนียบัตรการศึกษา
พ.ศ. ๒๕๐๘ มาศึกษาเพื่อหาข้อเท็จจริงในเรื่องคุณภาพของเนื้อหา ความเข้าใจในจุดมุ่งหมาย
และเนื้อหาของครูผู้ใช้หลักสูตร หลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พ.ศ.
๒๕๐๘ นี้ มีความสำคัญสมควรที่จะนำมาทำการศึกษา เพราะเป็นหลักสูตรที่มีส่วนปูพื้นฐานความรู้
และความสามารถในการใช้ภาษาไทยให้แก่ผู้ที่ออกไปเป็นครูสอนในโรงเรียนประถมศึกษาทั่ว
ประเทศ ถ้าครูเองมีพื้นฐานความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาไทยไปเพียงพอ ไม่เฉพาะแต่

^๑ สำนักศึกษา, กรม, รายงานประจำปี ๒๕๑๒, หน้า ๘.

^๒ กองการประถมศึกษา, รายงานประจำปี ๒๕๐๕, หน้า ๕๙.

^๓ ชำรง นวัณรี, หลักสูตรหลักสูตรภาค ๒, หน้า ๑.

ภาษาไทยเท่านั้น วิชาอื่น ๆ ที่ให้สอนกันในโรงเรียนครูก็จะไม่สามารถทำให้เด็กเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจได้ก็ด้วย เพราะการเรียนการสอนด้วยวิชาของภาษาไทยเท่านั้น ๑ ถ้าครูประณม ทักษะนั้นความรู้และความสามารถในภาษาไทยได้แก่ในเชิงไวยากรณ์จะเป็นผู้ช่วยให้จำนวน ของเรื่องผู้อ่านออกเขียนได้เร็วขึ้น และช่วยสร้างพื้นฐานการศึกษาต่อไปยังหนังสือในชั้นนักเรียน ประถมศึกษาด้วย

ในการประเมินผลหลักสูตรนั้น บัณฑิตการประเมินได้หลายวิธี จากรายงานการประชุมทาง วิชาการ เกี่ยวกับการวิจัย เพื่อประเมินผลหลักสูตรประถมศึกษาในประเทศไทยภาคพื้นเอเชีย ๒ ได้สรุป ระเบียบวิธีการประเมินผลหลักสูตรไว้เป็น ๓ วิธีดังนี้ คือ

๑. พิจารณาโครงสร้างของหลักสูตร และความสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่ประกอบกัน ขึ้นเป็นโครงสร้างนั้น
๒. ศึกษาประสิทธิภาพของกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร เช่น วิธีสอน อุปกรณ์การสอน และความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในห้องเรียน เป็นต้น
๓. ศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการใช้หลักสูตร หมายถึงการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนของนักเรียน

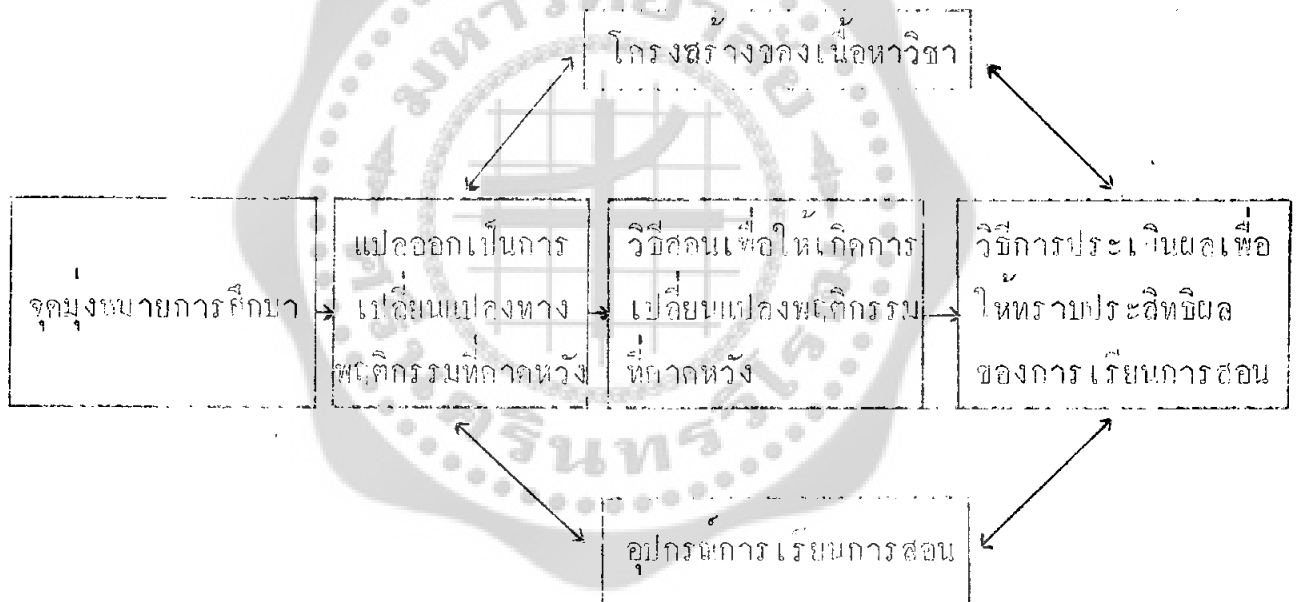
สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการขอแรก คือ พิจารณาโครงสร้างของหลักสูตร และความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นโครงสร้างนั้น ซึ่งจำแนกออกเป็นสามส่วน ๑ คือ วัตถุประสงค์ เนื้อหา การเตรียมการสอนของครู วิธีสอน อุปกรณ์การสอน และการประเมินผล ของครู โดยขอข้อมูลจากการประเมินผลหลักสูตรควรใช้ทั้ง ๓ วิธีควบคู่กันไป แต่เนื่องจากงานวิจัย

๑ กิจจานันท์เพกค, หนวย กรมวิสามัญศึกษา, จุฬารายภาษาไทย, หน้า ๒.

๒ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการศึกษาเรื่องเด็ก, รายงานการประชุมทางวิชาการ เกี่ยวกับการวิจัยเพื่อประเมินผลหลักสูตรประถมศึกษาในประเทศไทยภาคพื้นเอเชีย, หน้า ๑๑.

มีขอบข่ายกว้างขวาง ต้องการเวลาดำรงตนไปจำนวนมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกทำการศึกษาเฉพาะวิธีที่พอจะทำได้ภายในระยะเวลาอันจำกัด และกำลังความสามารถของผู้วิจัยจะทำได้ดังกล่าวมาแล้ว ก่อนที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับการประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการจะใดก็ตามเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตรทั่ว ๆ ไปให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน เพื่อเป็นแนวทางในการประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยต่อไป

ดังนั้น วิจัย วิจัยโรติ^๑ ได้เขียนแผนผังเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตรทั่ว ๆ ไปไว้ดังนี้

จุดมุ่งหมายของการศึกษา คือ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่มุ่งให้ผู้เรียนได้รับผลตามที่มุ่งหวัง จุดมุ่งหมายของการศึกษาที่ดีจะต้องแปลออกเป็นพฤติกรรมของผู้เรียนที่คาดว่าจะมีการเปลี่ยนแปลง

วิรัช วิเชียรโรติ, ดร. ขั้นตอนการสอน - การเรียน - การประเมินผล,
เอกสารทางวิชาการฉบับโรเปียวของคณะวิจัยวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปี ๒๕๑๓.

๔๔
กคณ

การแปลจุดมุ่งหมายของหลักสูตรออกเป็นพฤติกรรมนั้น มีทั้งผลดีและผลเสีย ในด้านผลดี

๑. ทำให้การ เรียนการสอนมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน
๒. สามารถจัดวิธีสอนให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่กำหนดไว้ได้ง่าย
๓. สามารถจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่กำหนดไว้ได้ง่าย
๔. สามารถจัดอุปกรณ์การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่กำหนดไว้ได้ง่าย
๕. สามารถสังเกตหรือประเมินผลพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน

ผลเสียก็คือ

๑. ในกรณีที่จุดมุ่งหมายนั้นเป็นนามธรรม จะทำให้แปลเป็นพฤติกรรมได้ยาก และเสียเวลามาก
๒. การแปลจุดมุ่งหมายของหลักสูตรออกเป็นพฤติกรรม เป็นการจำกัดความคิดของผู้สอนอยู่ แนวแคบ เพราะการแปลจุดมุ่งหมายออกเป็นพฤติกรรมของแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน

การสอนคือการจัดประสบการณ์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่เราปรารถนาตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา หลักสูตรก็คือการกำหนดวิธีสอนในแต่ละเนื้อหาวิชาเพื่อให้ผู้สอนสามารถสอนได้ผลตรงตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา

การประเมินผลคือสมวนการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาหรือไม่อย่างไร แล้วว่าผลนั้นมาหาวิธีปรับปรุงแก้ไขสมวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การประเมินผลนั้น ชำรง บัวศรี^๑ ได้ให้หลักการประเมินผลไว้ว่า ควรคำนึงการตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

^๑ ชำรง บัวศรี, ทฤษฎีหลักสูตรตอน ๒, มงคลการพิมพ์, ๒๕๐๔, หน้า ๑๘๒.

๑. กำหนดจุดประสงค์ให้แน่นอนว่าจะประเมินผลในเชิงใด
๒. การประเมินผลต้องใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ คือ มีวิธีประเมินผลอย่างมีกฎเกณฑ์ ซึ่งมีคุณสมบัติอย่างน้อย ๓ ประการคือ
 - ก. ต้องเป็นที่แน่นอนเชื่อถือได้ และสามารถวัดผลได้อย่างถูกต้อง
 - ข. ต้องมีเหตุผลและวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้จริง
 - ค. ต้องเป็นการทดสอบปรนัยที่มีหลักการให้คะแนนแน่นอน

เมื่อพิจารณาคู่มือหลักสูตรภาษาไทยระดับประถมศึกษาปีที่ ๖ วิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๘ แล้ว จะเห็นว่า

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยนั้นเป็นจุดมุ่งหมายที่กว้างไว้อย่างกว้าง ๆ ไม่มีการกำหนดออกมาเป็นพฤติกรรมอย่างชัดเจน เพราะฉะนั้นจึงไม่อาจทราบได้ว่า ครูผู้ใช้หลักสูตรฉบับนี้สามารถเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใด และนำเอาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนี้ไปปฏิบัติผลเพียงใด

ในด้านการสอนนั้น หลักสูตรภาษาไทยไม่ได้กำหนดวิธีการสอนเอาไว้ จึงเป็นการยากแก่ครูผู้สอนที่จะนำไปปฏิบัติ เพราะการสอนนั้นมีหลายวิธี "วิธีสอนจำเป็นต้องได้รับการเลือกสรรก่อนนำมาเอามาใช้ เพื่อที่จะใช้วิธีบรรยาย หรือวิธีสาธิต หรือวิธีอภิปรายก็แล้วแต่ความเหมาะสมแก่สภาวะอย่างหนึ่ง ๆ ไม่เหมือนกัน การสอนเท่ากับเป็นการนำเอาหลักสูตรไปแปลออกเป็นภาคปฏิบัติเป็นขั้นที่จะพิสูจน์ว่า หลักสูตรดีหรือไม่เพียงไร" ^๑ จึงเป็นปัญหาว่า ครูผู้สอนใช้วิธีการสอนที่ถูกต้องและได้ผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใด

ในด้านการประเมินผลนั้นในหลักสูตรภาษาไทยก็ไม่ได้กำหนดวิธีการประเมินผลไว้ ครูผู้สอนจะต้องประเมินผลการสอนนักเรียนของตนตามความเข้าใจของตนเอง ซึ่งก็เป็นปัญหาว่าครูที่สอนภาษาไทยเหล่านั้นมีหลักในการประเมินผลที่ถูกต้องหรือไม่เพียงใด

ด้วยเหตุผลและปัญหาค้างกล่าวมา จึงเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาหลักสูตรภาษาไทยในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๘ ผู้วิจัยหวังว่าผลของการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงคุณภาพของหลักสูตร ความเข้าใจในจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาของครูที่ใช้หลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

จุดมุ่งหมายที่สำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ก็เพื่อที่จะศึกษาเรื่องราวในชั้นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหลักสูตรภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๘ ว่าให้ผลตามจุดมุ่งหมายเพียงใด ในการศึกษาหลักสูตรฉบับนี้ จุดมุ่งหมายคือ

๑. เพื่อจะศึกษาว่าครูผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ เพียงใด
๒. เพื่อจะศึกษาว่าครูที่สอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ได้นำความรู้ ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในการบวนการสอนอย่างไร
๓. เพื่อจะศึกษาว่าครูผู้สอนภาษาไทยระดับ ป.กศ. ได้นำเอาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาใช่เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลหรือไม่ เพียงใด
๔. เพื่อจัดทำตารางวิเคราะห์เนื้อหาหลักสูตรภาษาไทยในระดับ ป.กศ. พ.ศ. ๒๕๐๘
๕. เพื่อจะศึกษาว่าเกิดการศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ตามหลักสูตรระดับ ป.กศ. พ.ศ. ๒๕๐๘ มีผลสัมฤทธิ์ในการศึกษาหรือไม่ อย่างไร
๖. เพื่อเสนอแนะวิธีการจัดและปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับ ป.กศ.

พ.ศ. ๒๕๐๘

ความสำคัญของการวิจัย

๑. การศึกษาครั้งนี้จะทำให้ทราบว่า ครูผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. มีความเข้าใจหลักสูตรภาษาไทยในระดับ ป.กศ. พ.ศ. ๒๕๐๘ อย่างไร

๒. เชื่อกันว่าจะเป็นแนวทางใหญ่หน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดหลักสูตรไวยากรณ์ขอมพร่อง ซึ่งอาจจะมีในการจัดหลักสูตร และจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรวิชาภาษาไทยในระดับ ป. กก. ที่ใช้อยู่ นอกจากนี้ยังอาจนำไปเป็นแนวทางในการจัดและปรับปรุงหลักสูตรภาษาไทยในระดับ ปีกหักครูอื่น ๆ ด้วย

๓. ผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อคิดและเป็นแนวทางที่มีประโยชน์สำหรับกรรมการ ปีกหักครู และสถาบันปีกหักครูอื่น ๆ ในการจัดการปรับปรุงประสิทธิภาพของครู การสอนของครู และหลักสูตรวิชาภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการค้นคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจำกัดขอบข่ายไว้ดังนี้คือ จัดทำกับกลุ่มตัวอย่างครูสอน ภาษาไทยระดับ ป. กก. จำนวน ๓๒ คน และนักเรียนระดับ ป. กก. ที่เรียนวิชาภาษาไทยเป็น วิชาบังคับ จำนวน ๒๔๐ คน ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง ๒ แห่ง

๒. การวิจัยกระทำในภาคเรียนที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. การวิเคราะห์ คือการศึกษาแยกแยะอย่างละเอียดในค่านเนื้อหาและโครงสร้าง ของหลักสูตร

๒. การประเมินผลหลักสูตร คือการประเมินค่าเนื้อหาและโครงสร้างของ หลักสูตร วัสดุการเรียนการสอนในทางผลที่ต้องการให้ได้

๓. ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ๒ คือการศึกษาด้านประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา ซึ่งเป็นหลักสูตรสำหรับฝึกอบรมผู้ที่ทำการสอนในโรงเรียนประถมศึกษา รับผิดชอบสำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้น มีกำหนดเวลาเรียน ๒ ปี

กองการวิจัย, กรมวิชาการ การประชุมปฏิบัติงานการวิจัยทางการศึกษาในปัญหาเกี่ยวกับ หลักสูตรของโรงเรียนในทวีปเอเชีย, หน้า ๕๒.

๒ ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๔, หน้า ๑

๔. หลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กศ. คือหลักสูตรภาษาไทยที่เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร ป.กศ. ที่ประกาศใช้ในปีการศึกษา ๒๕๐๔

๕. ครู คือผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ในสถานศึกษาฝึกหัดครู ที่ผู้วิจัยทำการศึกษายู

๖. นักศึกษา หมายถึงผู้ที่ศึกษาวิชาภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ที่ผู้วิจัยทำการศึกษายู

ขอทกลงเบื่องตน

ผู้วิจัยได้ตั้งขอทกลงเบื่องตนในการค้นคว้าวิจัยไว้ดังนี้

๑. คำตอบที่ครูสอนภาษาไทยในวิทยาลัยครูที่ตอบมาถือว่าเป็นคำตอบที่เกิดจากใจจริงทุกอย่าง

๒. การวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรครั้งนี้จะทำกับหลักสูตร ป.กศ. พ.ศ. ๒๕๐๔ เฉพาะส่วนที่เป็นภาษาไทยเท่านั้น ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนี้จะครอบคลุมไปถึง

ผลงานคนกว่าที่เกี่ยวกับงานวิจัย

หลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนการสอน และหลักสูตรที่ดีต้องมีความสอดคล้องกับสภาพสังคม สภาพสังคมปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ทำให้มีผลกระทบกระเทือนถึงการศึกษา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะได้มีการศึกษาเพื่อประเมินผลหลักสูตรว่า หลักสูตรที่ใช้อยู่นี้ดีแล้วหรือยัง การศึกษาเกี่ยวกับการประเมินผลหลักสูตรยังเป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย โดยเฉพาะการศึกษาเพื่อประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยแล้วยังไม่ปรากฏว่าผู้ใดทำกันมาก่อน เพราะเป็นเรื่องที่จะต้องอาศัยกำลังคนที่มีความสามารถในการนี้ และกำลังทรัพย์ ตลอดจนระยะเวลาด้วย ถึงแม้ว่าผลงานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยจะไม่มีใครทำมาก่อน แต่ก็มีผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาไทยอยู่บ้างดังนี้

ผลการวิจัยที่ทำในประเทศไทย

กรมสามัญศึกษา^๑ ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เพื่อเทียบกับหลักสูตรได้สรุปผลไว้ดังนี้

๑. การฟัง ในเรื่องการทดสอบการฟัง แม้ว่าผลวิเคราะห์จะปรากฏว่านักเรียนทำคะแนนได้สูงกว่าทักษะด้านอื่นก็ตาม แต่ก็ยังมีปัญหาที่ว่ามีนักเรียนจำนวนน้อยที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในด้านทักษะนี้ (เฉลี่ยพระนครภักดิ์ ๑๕.๘๘ นครศรีธรรมราชภักดิ์ ๒๖.๒๓ ลำปางภักดิ์ ๒๘.๒๑ และสุรินทร์ภักดิ์ ๔๒.๔๔) การที่นักเรียนในจังหวัดต่าง ๆ ทำคะแนนได้มากน้อยต่างกัน อาจเป็นเพราะปัญหาทางภาษา กล่าวคือ เด็กในจังหวัดนครศรีธรรมราช ลำปาง และสุรินทร์ ไม่เข้าใจความหมายของคำที่ใช้ในแบบทดสอบซึ่งเป็นภาษาไทยภาคกลาง

^๑ กรมสามัญศึกษา, กรม, กระทรวงศึกษาธิการ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งเมื่อเทียบกับหลักสูตร, หน้า ๓๐ - ๓๑.

๒. การอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน (Reading comprehension) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง นกลุ่มตัวอย่างนี้ต่ำมาก ผลวิเคราะห์เฉลี่ยให้เห็นว่านักเรียนจำนวนน้อยที่สามารถทำข้อสอบตอนนี้ได้ถูกต้อง (พระนครศรีอยุธยา ๔๗.๗๕ ลำปางร้อยละ ๓๕.๒๔ นครศรีธรรมราชร้อยละ ๓๔.๒๕ และสุรินทร์ร้อยละ ๑๓.๔๐) การที่นักเรียนได้คะแนนน้อยอาจเป็นเพราะการสอบอ่านในชั้นนี้ครูเน้นในเรื่องความเข้าใจในการอ่านหรือการอ่านในใจยังไม่พอ

๓. การเขียน ถึงแมวนักเรียนจะทำข้อสอบด้านการเขียน (เขียนตามคำบอก และเขียนตามแบบ) ได้ดีกว่าด้านการอ่านก็ตาม แต่วลีก็ยังต่ำ กล่าวคือ เฉลี่ยการเขียนตามคำบอกจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ร้อยละ ๕๕.๐๒ นครศรีธรรมราชทำไ้ร้อยละ ๕๐.๑๒ ลำปางทำได้ ๓๖.๑๖ และสุรินทร์ทำไ้ร้อยละ ๑๖.๖๓ แม้แต่ให้นักเรียนเขียนตามแบบก็ยังปรากฏว่า มีนักเรียนจำนวนมากที่เขียนผิด กล่าวคือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยาทำไ้ร้อยละ ๖๔.๓๔ ลำปางทำไ้ร้อยละ ๕๖.๑๓ นครศรีธรรมราชทำไ้ร้อยละ ๕๕.๓๐ และจังหวัดสุรินทร์ทำไ้ร้อยละ ๔๖.๔๐

๔. การเรียงความ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ต่ำสุด ในด้านการเรียงความนักเรียนไม่สามารถแสดงความคิดของตนเองออกมาเป็นภาษาหนังสือได้ ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนจำนวนหนึ่งยังเขียนหนังสือไม่ได้ แต่ก็สามารถเล่าเรื่องจากภาพด้วยปากเปล่าได้

การเรียงความโดยให้ตอบคำถามและเติมคำลงในช่องว่างนั้น นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ค่อนข้างต่ำ ซึ่งการให้เรียงความทั้งสองแบบนี้เกี่ยวข้องกับการอ่านอยู่มาก ส่วนในด้านการเรียงความโดยให้บรรยายตามภาพนั้น ผลปรากฏว่า นักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ร้อยละ ๕๐.๑๗ ในจังหวัดนครศรีธรรมราชทำไ้ร้อยละ ๓๖.๗๐ ในจังหวัดลำปางทำไ้ร้อยละ ๓๑.๕๖ และในจังหวัดสุรินทร์ทำไ้ร้อยละ ๑๖.๑๐

วารุณี พงบุญณ์ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยชั้นประโยคประถมศึกษาก่อนตน โรงเรียนเทศบาลจังหวัดพระนคร และได้สรุปความเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตร

วารุณี พงบุญณ์, การศึกษาเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้นโรงเรียนเทศบาลจังหวัดพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๑๑, หน้า ๑๕๓.

และประมวลการสอนไว้ดังนี้ กลุ่มความเห็นว่าการสอนช่วยในการ เตรียมการสอนของ
ครูมาก และมีความสอดคล้องกับหลักสูตรค่อนข้างมาก กลุ่มเห็นว่าประมวลการสอนมีความชัดเจน
แจ่มแจ้งมากกว่าหลักสูตร ในส่วนหลักสูตรกลุ่มมีความเห็นว่า หลักสูตรมีความเหมาะสมกับวัยของ
เด็กและเหมาะสมที่จะเป็นพื้นฐานในการ เรียนต่อไปในชั้นประถมปีที่ ๕ การกำหนดเนื้อหาเหมาะสม
กับเวลาดีแล้ว มีความชัดเจน แจ่มแจ้ง และละเอียดพอสมควร มีความเหมาะสมกับความถนัดการ
และการใช้ภาษาของชุมชนพอสมควร

เพ็ญสุข หวังแก้ว ^๑ ได้สำรวจความเห็นของครูชั้นประถมปีที่ ๔ ในภาคการศึกษา ๑
เกี่ยวกับหลักสูตรประถมปีที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๐๓ สรุปได้ว่า ครูไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้จัดทำหลักสูตร
แสดงว่าครูยังไม่คุ้นเคยกับหลักสูตรพอเพียง อาจจะเป็นว่าโรงเรียนไม่มีหลักสูตรให้ครูศึกษาอย่าง
แท้จริง นอกจากนี้ครูใช้ประมวลการสอนแทนหลักสูตรได้โดยไม่ตองดูหลักสูตร

ประสิทธิ์ รัตนสุวรรณ ^๒ ได้สำรวจความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ภาคศึกษา ๑
เกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปชั้นประถมปีที่ ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ปรากฏดังนี้ ผู้บริหารการศึกษา
ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า เนื้อหาของวิชาภาษาไทยที่หลักสูตรกำหนดไว้มีความเหมาะสมกับความ
สามารถของเด็กทั้งในด้านความยากง่าย ความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา และความเหมาะสมที่
จะเป็นพื้นฐานในการ เรียนต่อไปในชั้นประถมปีที่ ๕ ในด้านการประเมินผลการสอนของครู ผู้วิจัย
เห็นว่า อัตราส่วนของผู้ที่ตอบมีจำนวนใกล้เคียงกันมาก ทำให้ไม่แน่ใจว่าครูส่วนใหญ่สอนใดครบ
ตามหลักสูตรหรือไม่ ในด้านการเรียนของเด็กปรากฏว่า จำนวนเด็กที่จบชั้นประถมปีที่ ๔
ปีการศึกษา ๒๕๐๕ สามารถเรียนวิชาภาษาไทยทั้งในด้านการอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน
ได้ครบตามหลักสูตรเกือบทุกคน

^๑ เพ็ญสุข หวังแก้ว, ความเห็นของครูชั้นประถมปีที่ ๔ ในภาคการศึกษา ๑ เกี่ยวกับ
หลักสูตรประถมปีที่ ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓, หน้า ๙๘.

^๒ ประสิทธิ์ รัตนสุวรรณ, ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ภาคศึกษา ๑ เกี่ยวกับหลักสูตร
ทั่วไปชั้นประถมปีที่ ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓, หน้า ๑๓๓ - ๑๓๘.

ศิร แสงชัย^๑ ได้สำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนรัฐบาล ๔ แห่ง คือโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ โรงเรียนสตรีวิทยา และโรงเรียนศึกษานารี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ และสรุปผลไว้ดังนี้ ความเอาใจใส่ของครูที่มีต่อนักเรียนในด้านภาษาไทยนั้นน้อยมาก เพราะถือว่าเป็นภาษาของตนเอง ครูยึดหลักสูตรเป็นเกณฑ์ตายตัวที่จะท่องทำตาม ครูไม่ใช่วิธีสอนที่รู้อยู่ใจเด็กให้อยากเรียน หรือสนใจในวิชาภาษาไทย จึงเป็นผลให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาไทย

สฤตพันธ์ พูลสวัสดิ์^๒ ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในสถานศึกษาฝึกหัดครูทั่วประเทศ พ.ศ. ๒๕๐๗ ได้สรุปความเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรไว้ดังนี้ ครูส่วนใหญ่ต้องการให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทั้งความมุ่งหมายจะเนื้อหาของหลักสูตร และยังคงต้องการความช่วยเหลือในเรื่องคู่มือ อุปกรณ์ ตลอดจนการแลกเปลี่ยนทัศนะและการเพิ่มพูนความรู้อีกด้วย

ผลงานการวิจัยที่ทำในประเทศไทยที่ผู้วิจัยได้นำมาอ้างอิงในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ว่ามีประโยชน์ของงานวิจัยของผู้วิจัยมาก เพราะทำให้ผู้วิจัยได้ทราบปัญหาในขอบข่ายการเรียนการสอนภาษาไทยมากขึ้น และยังเป็นแนวทางในการวิจัยต่อไปอีกด้วย

ผลการวิจัยในต่างประเทศ

ผลการวิจัยในต่างประเทศแม้ว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้โดยตรงก็ตาม แต่ในการรวบรวมมาก็ได้พยายามนำเอาเฉพาะส่วนที่มีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกันที่สุด โดยยึดหลักว่าในการเรียนการสอนภาษาต่าง ๆ ย่อมมีลักษณะใกล้เคียงกัน

^๑ศิร แสงชัย, การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนปัจจุบัน, หน้า ๒๗.

^๒สฤตพันธ์ พูลสวัสดิ์, การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในสถานศึกษาฝึกหัดครูทั่วประเทศ พุทธศักราช ๒๕๐๗, หน้า ๑๐๐ - ๑๐๓.

ผลงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ดังนี้

บรรณีย์^๑ ได้กล่าวถึงการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรไว้ในหนังสือ Improving English Instruction สรุปได้ว่า ในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ครูไม่รอบรู้ให้มีการเขียนหลักสูตรใหม่ ๆ ขึ้นมาใช้แทนหลักสูตรเก่า แต่สนับสนุนให้มีการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรเดิมให้ดีขึ้น

ในการปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษนั้น กรอบคิดไปถึงการเลือกหนังสือประกอบการสอน หนังสือแบบฝึกหัด การพิจารณาจุดมุ่งหมายเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ และจุดมุ่งหมายของแผนกวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดจนต้องพิจารณาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับปริมาณคุณภาพของผู้เรียนผู้สอน ความต้องการของสังคม และเป็นไปตามการสนับสนุนทางด้านการเงินที่ได้จากชุมชนหรือรัฐบาลหรือไม่ ถ้าจุดมุ่งหมายดังที่กล่าวมาแล้วเปลี่ยนแปลงไป ก็จะต้องมีการปรับปรุงหลักสูตรให้เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

เซฟเพอร์ค^๒ ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการสอนการใช้ภาษาอังกฤษตามความนิยมให้นักเรียน และสรุปผลที่ได้จากการวิจัยว่า นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาได้ก็ขึ้นกับได้ก็มากถึงขอบเขตของของตนเอง และพยายามแก้ไขขอบเขตของตน การใช้ภาษาที่ผิดเป็นปัญหาอย่างยิ่ง แต่ครูคอยแนะนำโดยอาศัยการบอกหลักเกณฑ์และแนวนิยมทางภาษาให้เขาเห็นอยู่เสมอ เมื่อเขาเข้าใจแล้ว ครูก็แนะนำแก้ไขแล้ว เขาก็พยายามแก้ไขปรับปรุงตัวของเขาเองโดยบังเอิญ

^๑ Morsey, Royal J., "A Philosophy of Teaching English" in Improving English Instruction, p. 7.

^๒ Shepherd, Edith E., "A Preliminary Experiment in Teaching English Usage," Supplementary Educational Monographs, pp. 91 - 108.

เบียด^๑ ได้ทำการสำรวจข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล รัฐเพนเนลวี สหรัฐอเมริกา ได้สรุปผลเกี่ยวกับการสอนการเขียนไว้ดังนี้

๑. การศึกษากฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของไวยากรณ์ อาจจะได้ผลดีกว่าตีแบบฝึกหัดมาก ๆ แต่การศึกษแบบนี้จะให้ผลต่อการเรียนน้อย

๒. ครูที่ให้นักเรียนเขียนเรียงความหลายเรื่อง ไม่ได้ช่วยให้การเขียนของนักเรียนดีขึ้น

๓. การที่ให้นักเรียนบันทึกคำที่นักเรียนมักผิดเสมอ ไม่ได้ช่วยให้การเขียนของนักเรียนดีขึ้น

๔. นักเรียนจะเขียนได้อย่างดี ชัดเจน ถ้าได้ตัวอย่างรวมขอบถ่วงรัดเจนเสียก่อน

โบเวน^๒ ได้กล่าวถึงปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ว่า การสัมมนาครูสอนภาษาอังกฤษนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะจะช่วยสร้างพื้นฐานอันสำคัญแก่ครู ครูส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้รับการอบรมในการสอนภาษาอังกฤษมาเลย แม้จะมีเอกสารที่กล่าวถึง วิธีการสอนภาษาแบบใหม่หรือตามหลักภาษาศาสตร์ที่สมบูรณ์และมากมายเพียงใดแล้วก็ตาม แต่ห้องสมุดของโรงเรียนเกือบจะไม่มีหนังสือเหล่านี้เลย ครูจึงต้องได้รับการช่วยเหลือหรือจากการสอนวิธีใหม่

^๑ Biard, Ruth C., "A Survey of Errors in English Composition", The Journal of Educational Research 56 : 228 - 235, January, 1963.

^๒ Bowen, Donald J., "The Philosophy and Principle of English Teaching in the Philippines", Techniques and Procedures in Second Language Teaching, p. 6.

๕. กลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูง จะมีแนวโน้มในการประเมินผลการสอนในแง่ต่างกับกลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำ

๕. คะแนนในการประเมินผลการสอนของครูที่มีคะแนนในการประเมินผลของนักศึกษาที่มีต่อการสอนของครูจะไม่มี ความแตกต่างกับ

และเผชิญกับทั้งสมมติฐานที่ใช้ในการศึกษาวิจัยไว้ดังนี้

๖. กลุ่มครูที่มีอายุน้อยจะมีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงกว่ากลุ่มครูที่มีอายุมาก เพราะว่ากลุ่มครูที่มีอายุน้อยย่อมมีประสบการณ์ในด้านทั่วไป กว้างขวางจึงย่อมมีความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ได้ละเอียดซึ้งกว่ากลุ่มครูที่มีอายุมาก

๖. กลุ่มครูที่ทำการสอนมานานย่อมมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้ดีกว่ากลุ่มครูที่ทำการสอนมาไม่นาน เพราะว่าการสอนมานานย่อมมีประสบการณ์ในการสอนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรมาอย่างละเอียดและอาจเคยผ่านกระบวนการทางหลักสูตรมากกว่ากลุ่มครูที่ค่อนข้างใหม่

๓. กลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูง ย่อมมีคะแนนในการเลือกกระบวนการสอนสูงกว่ากลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำ เพราะความเชื่อและความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ครบถ้วนย่อมจะมีผลโดยตรงต่อสิ่งที่ครูเลือกกระทำ

๔. กลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงย่อมมีคะแนนในการประเมินผลสูงกว่ากลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำ เหตุผลเช่นเดียวกับข้อ ๓.

๕. คะแนนในการประเมินผลการสอนของครูที่มีคะแนนในการประเมินผลของนักศึกษาที่มีต่อการสอนของครูจะไม่มี ความแตกต่างกับ เพราะการได้ปฏิบัติหรือแสดงออกในการสอนอย่างไร นักศึกษาก็ย่อมจะบอกให้สอดคล้องกันว่าการของครูได้ใช้วิธีการสอนเช่นนั้นจริง

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการในการวิจัยครั้งนี้ตามลำดับดังนี้

๑. กำหนดขอบประชากรที่ใช้ในการวิจัย
๒. ตั้งเกณฑ์ในการประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กศ. พ.ศ. ๒๕๐๔
๓. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยใช้แบบสอบถาม
๔. ระบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง
๕. จัดกระทำกับข้อมูล
๖. ทำการวิเคราะห์เนื้อหาของรายวิชาภาษาไทยที่กำหนดให้ศึกษาในระดับ

ป.กศ.

๗. ทำการสังเกตการณ์ของครูสอนวิชาภาษาไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

๘. ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

๙. ศึกษาคะแนนสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาในระดับ ป.กศ. ที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชา

สามัญบังคับ และเป็นนักศึกษาที่ผู้วิจัยทำการประเมินผลหลักสูตรอยู่

๑. การกำหนดขอบประชากร

ขอบประชากรที่ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้คือ กลุ่มครูที่สอนภาษาไทยระดับ ป.กศ. ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๐๔ และนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ในภาคเรียนและปีการศึกษาเดียวกัน แต่การที่จะนำขอบประชากรทั้งหมดมาศึกษา นั้นเป็นเรื่องที่ลำบากยากทั้งนี้เนื่องจากมีจำนวนมาก และผู้วิจัยถูกจำกัดด้วยระยะเวลาในการวิจัย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เลือกกลุ่มตัวอย่างของครูสอนภาษาไทย และนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยในระดับ ป.กศ. เฉพาะในส่วนกลาง ๖ แห่งเท่านั้น โดยกระทำดังนี้

ทำการสำรวจจำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง ๖ แห่ง จากหัวหน้าหมวดภาษาไทย ปรากฏว่า

- วิทยาลัยครู ๑ มีครูสอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. จำนวน ๕ คน
- วิทยาลัยครู ๒ มีครูสอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. จำนวน ๓ คน
- วิทยาลัยครู ๓ มีครูสอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. จำนวน ๔ คน
- วิทยาลัยครู ๔ มีครูสอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. จำนวน ๕ คน
- วิทยาลัยครู ๕ มีครูสอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. จำนวน ๔ คน
- วิทยาลัยครู ๖ มีครูสอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. จำนวน ๗ คน

จำนวนครูที่สอนภาษาไทยในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ รวมทั้งหมด ๓๒ คน แต่จำนวนครูที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ในแต่ละภาคเรียน และแต่ละปีการศึกษา เพราะวิทยาลัยทั้ง ๖ แห่งนี้มีการหมุนเวียนให้ครูทุกคนได้สอนทั้งในระดับ ป.กศ. และ ป.กศ. สูง

สำหรับจำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย กับครูสอนภาษาไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งนักศึกษามีจำนวน ๒๔๐ คน

๒. เกณฑ์ในการประเมินผลหลักสูตร

ในการประเมินผลหลักสูตรครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ ต้องการที่จะทราบว่าครูที่สอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่เพียงพอ และได้นำเอาความรู้ความเข้าใจนี้ไปใช้ในการสอนและการวัดผลอย่างไร ดังนั้นจึงได้ถามมาแล้ว เพราะฉะนั้นเพื่อให้ทราบถึงปัญหาเหล่านั้นจึงควรที่จะสร้างเกณฑ์ในการประเมินผลหลักสูตรขึ้นมา เพื่อวัดดูว่าครูเหล่านั้นนำหลักสูตรไปถูกต้องและได้ผลตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาหรือไม่

การสร้างเกณฑ์ในการประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตร จึงแบ่งไว้ในหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กศ. ๒๕๐๔ ดังนี้

ศึกษาพิเศษ, หน่วย การบริหารหลักสูตร หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๔, ๔๔ หน้า.

๑. ให้เห็นความสำคัญของภาษาไทยกับเป้าหมายประจำชาติ และเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยที่จะคงรักษาและเชิดชู
๒. ให้สามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องและเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
๓. ให้สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้และความเพื่อก้าวหน้า
๔. ให้ใช้ความรู้ภาษาไทยเพียงพอกับจะเกิดผลดี หรือสำหรับศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเอง
๕. ให้รู้คุณค่าของศิลปะในการใช้ภาษาไทย และให้ซาบซึ้งในสุนทรียภาพของวรรณคดีไทย

๖. ให้มีความเจริญทางความคิด จินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และวิจารณ์อย่าง

๗. ให้สามารถสอนวิชาภาษาไทยในระดับประโยคประถมศึกษาคอนต้นและตอนปลายได้

ในการวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้น ผู้วิจัยได้อาศัยหนังสือต่อไปนี้เป็นคู่มือในการพิจารณา คือ หนังสือคู่มือครูประโยคมัธยมศึกษาคอนต้น^๑ หนังสือรายงานทางการประชุมทางวิชาการ เกี่ยวกับการวิจัยเพื่อประเมินผลหลักสูตรประถมศึกษาในประเทศไทยจากต้นเอเชีย^๒ และแบบวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์^๓ เหตุที่ได้นำหนังสือเกี่ยวกับภาษาดังกล่าวเป็นคู่มือก็เพราะว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีลักษณะใกล้เคียงกัน และมีพฤติกรรมคล้าย ๆ กัน

^๑ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ คู่มือครูประโยคมัธยมศึกษาคอนต้นวิชาภาษาไทย เล่ม ๑, หน้า ๒๐ - ๔๘.

^๒ สถาบันระหว่างชาติสำหรับคนกว่าเรื่องเด็ก รายงานการประชุมทางวิชาการเกี่ยวกับการวิจัยเพื่อประเมินผลหลักสูตรประถมศึกษาในประเทศไทยจากต้นเอเชีย, ๒๕ หน้า.

^๓ แวน ไชลก, ไบรซ์ แบบวิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์สำหรับประเทศไทย, คนลายจงเจริญสุข แปล, ๑๓๕ หน้า.

จึงนำมาเป็นแนวทางในการพิจารณาได้ นอกจากนี้ยังได้รับการแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา
เกี่ยวกับการแปลชุดกิจกรรม ซึ่งพอสรุปผลการวิเคราะห์ผลออกมาได้ดังนี้

๑. ผู้ที่ศึกษาระดับการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทย จะแสดงพฤติกรรมให้เห็นได้
ดังนี้

๑.๑ ทักษะในการฟัง ได้แก่

- การเข้าใจคำสั่ง
- สามารถฟังแล้วจับความหมายของบุคคลใดอย่างถูกต้อง
- สามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงในภาษาได้ถูกต้อง

๑.๒ ทักษะในการพูด ได้แก่

- พูดได้อย่างล่องแล่วและจับความหมายได้อย่างชัดเจน
- พูดให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดเห็นของตนได้
- สามารถบอกเสียงคำต่าง ๆ ในภาษาได้ถูกต้องชัดเจน

๑.๓ ทักษะในการอ่าน ได้แก่

- อ่านหนังสือได้เร็วและจับความหมายได้ถูกต้อง
- สามารถอ่านหนังสือให้ผู้อื่นรู้เรื่องและจับความหมายได้ถูกต้อง
- สามารถเก็บใจความสำคัญจากหนังสือที่อ่านได้

๑.๔ ทักษะในการเขียน ได้แก่

- สามารถเขียนตัวอักษรได้ชัดเจนและถูกต้องตามหลักวิธี
- สามารถเรียบเรียงความต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง
- สามารถเขียนความคิดเห็นของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จันทนา พรหมเกร็ด

ดร.วิรัช วัฒนาโชติ

รองศาสตราจารย์ ปรนกลิน นิเมะสกกิจ

ถึงนี้

๒. ผู้ที่เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นภาษาประจำชาติ จะแสดงพฤติกรรมให้เห็น

- เห็นความสำคัญในการหัดใช้ภาษาไทยถูกต้อง
- มีความตั้งใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนภาษาไทย
- รู้ดีกว่าภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่ควรรู้และเข้าใจ และก่อให้เกิดความสามัคคีในบวชนของชาติ

เข้าใจว่า

๓. ผู้ที่เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยนั้น จะต้องมีความ

- ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อความนึกของชาติในเรื่องศาสนา และระเบียบประเพณี
- ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อความนึกของชาติในเรื่องวรรณคดีและการละคร
- ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อความนึกของชาติในเรื่องสภานิติบัญญัติและปฏิภาณกรรม

๔. ผู้ที่สามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องและเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน จะแสดงพฤติกรรมบอกให้เห็น ดังนี้

- เข้าใจในความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่น และทำให้ผู้อื่นเข้าใจในความรู้สึกนึกคิดของตนได้
- คิดตอบหรือการงานของตนโดยการเขียนและพูดได้
- มีนิสัยติดอ่านและฟังสารคดีและบันเทิงคดีจากสื่อมวลชน

๕. ผู้ที่สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือแสดงออกถึงความรู้และความเข้าใจเห็นแก่คนอื่น จะแสดงพฤติกรรมบอกให้เห็น ดังนี้

- สามารถตีความตัวสะกดในหนังสือวรรณคดีไทยได้อย่างมีเหตุผล
- สามารถเก็บความรู้ความเข้าใจจากการอ่านหนังสือตำราหรือบทความที่เป็นสารคดีได้อย่างดี
- สนใจในการหัดแต่งโคลงกลอนหรือบันทึกบันเทิงคดี

๖. ผู้ที่มีศิลปะในการใช้ภาษาไทยนั้นจะแสดงพฤติกรรมให้เห็นได้ ดังนี้

- มีวิธีพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้
- สามารถเขียนเรื่องที่ฟังให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ได้
- สามารถเขียนให้ผู้อ่านมองเห็นภาพได้

๗. ผู้ที่มีความราบรื่นในสุนทรียภาพของวรรณคดีไทยจะแสดงพฤติกรรมให้เห็นได้ดังนี้

๗.๑

- ชอบจำถ้อยคำสำนวนที่ไพเราะจากหนังสือวรรณคดีต่าง ๆ
- นิยมคุณสมบัติและอุปนิสัยที่งามของตัวละครในเรื่อง
- รู้สึกเพลิดเพลินในโอกาสของการสัมผัสกลองจอง และจังหวะของคำประพันธ์

๘. ผู้ที่มีความเจริญทางความคิดวิจารณ์จะแสดงพฤติกรรมออกมาให้เห็น ดังนี้

- สามารถแสดงความคิดเห็นอย่างแหลมคมในการพูดหรือเขียน
- สามารถอภิปรายเรื่องราวที่ตนอ่านหรือพบเห็นได้เป็นอย่างดี
- สามารถแสดงความคิดเห็นซึ่งแบบด้ายในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหา

๙. ผู้ที่มีความเจริญทางความคิดจินตนาการนั้น จะแสดงพฤติกรรมออกมา ดังนี้

- สามารถมองเห็นสิ่งที่เกินงามธรรมดาไปอย่างแนบ และหลายแบบ
- สามารถคาดเดาเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้

๑๐. ผู้ที่มีความเจริญทางความคิดสร้างสรรค์นั้นจะแสดงพฤติกรรมออกมาให้เห็น ดังนี้

- ชอบดัดแปลงและปรับปรุงสิ่งแวดล้อม
- สามารถคิดหรือเขียนสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ได้

๑๑. ผู้ที่สามารถสอนภาษาไทยนั้นประโยชน์ประเสริฐกว่าใครก็ตาม จะต้องมีพฤติกรรม ดังนี้

- มีพื้นฐานและทักษะในการใช้ความรู้ทางภาษาไทยอย่างดี
- มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย
- เข้าใจและรู้จักเด็กในวัยที่ตนสอนอย่างดี

ในการสอนการสอน ขบวนการสอนที่ดีจะต้องมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดให้ ดังนี้

๑. การสอนหลักภาษา ครูจะต้องให้ตัวอย่างจนนักเรียนสรุปกฎเกณฑ์ได้ และครูช่วยสรุปอีกครั้ง แล้วจึงทำแบบฝึกหัด

๒. การสอนอ่าน ครูจะต้องให้นักเรียนอ่านภายหลังจากที่ไต่ถามความหมายของศัพท์ในเรื่องที่จะอ่านแล้ว

๓. การสอนเขียน ครูจะต้องฝึกฝนปากเปล่าจนนักเรียนรู้แน่ชัดว่า จะเขียนอะไร แล้วจึงให้ลงมือเขียน

๓. ในการฝึกทักษะภาษาไทย ครูสอนภาษาไทยจะต้องฝึกทักษะในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ก. ทักษะในการฟัง จะต้องให้ยูเรียนได้ฟังสิ่งต่อไปนี้

๑. ฟังการอภิปรายและโต้วาที
๒. ฟังเพลงหรือกรูเลาเรื่องต่าง ๆ
๓. ฟังเพื่อบริการงาน
๔. ฟังเพื่อตอบระสมการ
๕. ฟังการถกเถียงและรอยกรองจากเพ

ข. ทักษะในการพูด จะต้องให้ยูเรียนได้ทำกิจกรรมต่อไปนี้

๑. อภิปรายและโต้วาที
๒. เค้าประสมการณ์ในชีวิตประจำวันหรือเอาหน้า
๓. รายงานหน้าชั้น

๔. เปิดการกล่าวต้อนรับและอวยพรผู้วิทยากร
๕. พูดในที่ประชุม

ค. ทักษะในการทำงาน จะคงให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติดังนี้

๑. เสร็จของสมุดแฉะงานรายงาน
๒. วิจัยเรื่องที่ดิน
๓. งานแนวความคิดใหม่
๔. งานออกเสียงให้ถูกต้องและชัดเจน
๕. งานคำประพันธ์ให้ถูกต้อง

ง. ทักษะในการเรียน จะคงให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนในสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. เรียงความ
๒. รายงาน
๓. จดหมาย
๔. บันทึกย่อการประชุม
๕. คำชี้แจงต่าง ๆ
๖. บทสนทนาต่าง ๆ
๗. ประโยคและวลีชนิดต่าง ๆ
๘. ขกความสั้น ๆ

๔. ในการสอนเพื่อผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นภาษาประจำชาติ
ครูจะคงสอนในสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. ประโยชน์ของการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามแบบแผน
๒. ลักษณะพิเศษของภาษาไทยที่แตกต่างจากภาษาอื่น
๓. ความสำคัญของภาษาไทยในฐานะที่เป็นเครื่องมือสื่อสารความเข้าใจและก่อให้เกิดความสามัคคีในชุมชนของชาติ

๕. ในการสอนให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย ครูผู้สอนจะต้องสอนในเรื่องต่อไปนี้ คือ

๑. มารยาทในการใช้ภาษาไทยในโอกาสต่าง ๆ และระบุมงคล
๒. แบบแผนและประเพณีไทย
๓. วรรณคดีและการละครไทย

๖. ในการสอนเพื่อให้ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องและเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ครูผู้สอนจะต้องสอนในเรื่องต่อไปนี้ คือ

๑. การนำเอาสิ่งที่เรียนจากภาษาไทยไปใช้ในการเรียนวิชาอื่นหรือทำกิจกรรมอื่น
๒. การฝึกทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน
๓. การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนในการติดต่อราชการงาน

๗. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้อักษรไทยเป็นเครื่องหมายแสดงหาความรู้และความเพลิดเพลิน ครูจะต้องสอนในเรื่องต่อไปนี้

๑. การอ่านและฟังสารคดี มีแหล่งคดีจากสื่อมวลชน
๒. ความรู้ทางหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี
๓. การอ่านหรือค้นคว้าจากหนังสือประเภทตำรา

๘. ในการสอนให้ผู้เรียนรู้จักคุณค่าของศิลปะในการใช้ภาษาไทย ครูจะต้องสอนในเรื่องต่อไปนี้ คือ

๑. ศิลปะในการพูด
๒. ศิลปะในการเขียนคำประพันธ์ประเภทร้อยแก้ว
๓. ศิลปะในการเขียนคำประพันธ์ประเภทร้อยกรอง

๙. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงอิสรภาพของวรรณคดีไทย ครูจะต้องสอนในสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. ศึกษาความและจำนวนที่เห็นว่าไพเราะและมีคุณค่าในวรรณคดีไทย
๒. รู้จักเห็นแนวความคิดของกวีที่แทรกอยู่ในเนื้อเรื่อง
๓. เปรียบเทียบวรรณคดีไทยกับวรรณคดีชาติอื่น

๑๐. ในการสอนให้ผู้เรียนมีความเจริญทางความคิดวิจารณ์ ครูจะต้องสอนในสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. วิจารณ์บทความและบทประพันธ์ต่าง ๆ
๒. แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลในเรื่องบุคคลลักษณะ อุปนิสัยใจคอของตัวละคร
๓. แสดงความคิดเห็นในเรื่องการชักยกล้อเลียนสันดานในการประพันธ์

๑๑. ในการสอนให้ผู้เรียนมีความเจริญทางความคิดจินตนาการ ครูจะต้องสอนในสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเขียนความเรียงตามแนวคิดของตน
๒. ส่งเสริมการเขียนคำประพันธ์ประเภทร้อยกรอง
๓. ให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นนามธรรมเสมอ

๑๒. ในการสอนให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ ครูจะต้องสอนสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. วางแผนจัดกิจกรรมภาษาไทยที่แปลก ๆ ขึ้น
๒. รวบรวมคำที่ไพเราะและเหมาะสมให้แทนคำเดิม
๓. เสนอผลงานทางภาษาอยู่เสมอ

๑๓. ในการสอนให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาไทยไปสอนในระดับประถมได้ ครูจะต้องสอนสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. พื้นฐานความรู้ความเข้าใจในภาษาไทยอย่างดี
๒. ความสามารถในการอธิบายเนื้อหาที่ยากให้นักเรียนประถมเข้าใจได้
๓. ทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน
๔. ความรู้เกี่ยวกับขั้นตอนและการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนวิชาภาษาไทย

๑๔. ในการเรียนภาษาไทยในระดับ ป. ๓ ควรเน้นหนักในเรื่อง

๑. ทักษะในการพูด
๒. ทักษะในการฟัง
๓. ทักษะในการอ่านและเขียน
๔. ความรู้ทางหลักภาษา
๕. ความเข้าใจในวรรณคดีไทย

๑๕. ในการเรียนการสอนภาษาไทย ควรใช้อุปกรณ์ต่อไปนี้ประกอบการสอน คือ

๑. รูปภาพ
๒. บัตรคำ
๓. เครื่องบันทึกเสียงและแผ่นเสียง
๔. รายการวิทยุ
๕. เครื่องขยายเสียง
๖. แผนภูมิ
๗. ตัวอย่างจริง
๘. ตัวอย่างจำลอง
๙. พจนานุกรม ปทานุกรม
๑๐. หนังสือพิมพ์ นิตยสาร "ละวาลารต่าง ๆ"
๑๑. หนังสือคำกริยา
๑๒. หนังสืออ่านประกอบ

๑๖. การใช้อุปกรณ์การสอนจะทำให้เกิดผลดังต่อไปนี้ คือ

๑. ช่วยให้การสอนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้เป็นอย่างดี
๒. ประหยัดเวลาในการสอนและอธิบายได้มาก
๓. นักเรียนเข้าใจและสนใจบทเรียนดีขึ้น

๑๗. แหล่งของอุปกรณ์ที่ครูผู้สอนภาษาไทยควรจะได้รับ คือ

๑. จากสิ่งแวดลอมภายในโรงเรียน
๒. จากทรัพยากรธรรมชาติ
๓. จากห้องสมุด
๔. จากสถานประกอบการ
๕. จากสถานที่ที่มีไว้หรือครูอื่นหาไว้
๖. จากผู้สอนเอง
๗. จากผู้เรียน

๑๘. ในการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับ ป.๗. ควรจะจัดกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนภาษาไทย ดังนี้

๑. มนุษาภาษาไทย
๒. ประกวดเขียนเรียงความ
๓. การแสดงละคร
๔. โต้เถียงและการอภิปราย
๕. ประกวดการอ่านและเขียนบทกลอนในวันสำคัญต่าง ๆ
๖. จัดทำหนังสือพิมพ์และป้ายประกาศชุมนุมภาษาไทย
๗. จัดกิจกรรมในวันสำคัญต่าง ๆ เช่น ลอยกระทง

๑๙. เหตุผลในการจัดกิจกรรมทางภาษาไทย ก็คือ

๑. ให้นักเรียนได้เข้าใจบทเรียนได้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น

๒. เพื่อไม่กล้งสอนเข็ดหาตียาก
๓. เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้ง ๔ ทางภาษามืออย่างถ่องแท้
๔. เพื่อให้นักเรียนได้สัมผัสหาบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
๕. เพื่อให้เด็กเรียนได้นำความรู้และทักษะต่าง ๆ ไปใช้ในวิถีชีวิตจริง

ในด้านการวัดผล การวัดผลที่ถูกต้องก็จะถ่วงค่านึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร คือจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต้องการให้ผู้เรียนรู้อะไร การวัดผลก็จะถ่วงวัดในสิ่งนั้น เพราะฉะนั้น

๑. ในการวัดผล ครูจะถ่วงค่านึงถึง

๑. ความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ของข้อสอบหรือคำถามที่ใช้วัด
๒. ความเหมาะสมชัดเจนของข้อสอบหรือคำถามที่ใช้วัด
๓. การกำหนดเวลาให้เหมาะสมกับความสามารถของข้อสอบ
๔. มีความยุติธรรมในการวัด

๒. ในการวัดผล ครูสอนภาษาไทยในระดับ ป.๑๓. ควรวัดในเรื่องต่อไปนี้

ก. ทักษะในการฟัง ควรปฏิบัติดังนี้คือ

๑. หัดฟังความเข้าใจในเนื้อหาได้ทั้งจากเครื่องบันทึกเสียง
๒. ให้ฟังข้อความจากเพื่อนหรือครูแล้วถามความ
๓. สังเกตมารยาทในการฟัง

ข. ทักษะในการพูด ควรปฏิบัติดังนี้คือ

๑. วัดความตั้งใจที่นักเรียนแสดงออกมาในการพูด
๒. วัดการใช้วิจารณญาณและเหตุผลของนักเรียนที่แสดงออกมาในการพูด
๓. สังเกตการพูดของนักเรียนว่าพูดได้ถูกต้องตามลักษณะวิธีหรือไม่

ค. ทักษะในการอ่าน ควรปฏิบัติดังนี้คือ

๑. วัดจากการอ่านออกเสียงบทประพันธ์ร้อยแก้ว
๒. วัดจากการอ่านออกเสียงบทประพันธ์ร้อยกรอง

๓. วัฏจากการดำเนินใจเพื่อเก็บใจความสำคัญ
๔. วัฏจากการดำเนินคำที่มีถ้อยคำอยู่ในสมอง
- ง. ทักษะในการเขียน การปฏิบัติดังนี้คือ
 ๑. วัฏจากการเขียนเรียงความ
 ๒. วัฏจากการเขียนจดหมาย
 ๓. วัฏจากการเขียนตัวสะกดว่าถูกต้องหรือไม่ โดยดูจากการทำงาน
 ๔. วัฏจากการเขียนข้อความสั้น ๆ

๓. การออกข้อสอบภาษาไทย ควรจะออกวัฏในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ

๑. ความรู้ความจำ
๒. ความเข้าใจ
๓. ความคิดเห็น
๔. ความสามารถนำไปใช้
๕. จินตนาการ
๖. ความซาบซึ้งในภาษา และวรรณคดีไทย
๗. ทักษะทั้ง ๔ ทางภาษา

๓. การสร้างแบบสอบถามเพื่อให้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ในการสร้างแบบสอบถามครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อาศัยแนวทางการเขียนแบบสอบถามของ นางสมถวิล ภูศิริ และนางสาวทัศนีย์ กุณาวัดนาวุธ^๑ คือในการเขียนแบบสอบถามนั้นจะต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญ ๒ ประการ คือ

^๑สมถวิล ภูศิริ, ทัศนีย์ กุณาวัดนาวุธ แนวทางการเขียนแบบทดสอบและแบบสอบถาม,
เอกสารโรเนียวของสถาบันส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าและเทคโนโลยี ปี ๒๕๑๕.

๑. ตัวปัญหา การเขียนตัวปัญหาการจะเขียนในรูปลักษณะคำถามที่ชัดเจน ก็ผู้ตอบจะสามารถแปลความหมายของคำถามได้ตรงกันกับผู้ออกแบบสอบถาม และตัวปัญหาการจะเขียนให้อยู่ในรูปคำถามที่สมบูรณ์

๒. ตัวเลือกตอบ จะประกอบด้วยตัวถูกและตัวลวง ในการเขียนตัวเลือกตอบควรจะต้องเขียนคำตอบที่ถูกเสียก่อน "จะพยายามหาตัวลวงให้ใกล้เคียงกับตัวถูก ถ้าเป็นคำตอบที่มีส่วนถูกบ้าง แต่ตัวถูกต้องเป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุด เพราะถ้าเขียนตัวลวงให้มีคนออกไปจากตัวถูกมาก จะทำให้ตัวถูกเด่นชัดขึ้น ดังนั้นผลที่ได้จากการที่ผู้ตอบตอบแบบสอบถามถูกอาจจะไม่ได้แสดงว่าผู้ตอบมีความสามารถ แต่อาจจะเป็นความสามารถในการเดาก็ได้ นอกจากนี้ตัวถูกและตัวลวงควรจะมีความยาวของเนื้อความไม่แตกต่างกันมากจนเป็นการแนะนำคำตอบให้ผู้ตอบได้

นอกจากผู้วิจัยจะได้แนวคิดในการสร้างแบบสอบถามจากเอกสารเองทั้งสองท่านที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยยังได้ศึกษาวิธีการออกแบบสอบถามจากหนังสือ Questionnaire Design and Attitude Measurement ^๑ และ Inquiry Techniques for Teaching Science ^๒

เพื่อศึกษาวิธีการออกแบบสอบถามจนเข้าใจแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาลักษณะการสอบไล่ระดับ ป.กศ. ศ.ศ. ๒๕๐๔ ^๓ หนังสือแนะนำการสอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตร ป.กศ.

^๑ Oppenheim, A.N., Questionnaire Design and Attitude Measurement, p. 98 - 114.

^๒ Riley, Inquiry Techniques for Teaching Science, p. 5 - 9.

^๓ ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๔, ๔๔ หน้า.

พ.ร. ๒๕๐๔^๑ และหนังสือคู่มือครูประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อนำมาเป็นเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถาม ถัดจากนั้นผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้น ๒ ชุดคือ

ชุดที่ ๑ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อถามครูผู้สอนภาษาไทยระดับ ป.กศ. ที่ผู้วิจัยใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ชุดที่ ๒ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อถามนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

ในการสร้างแบบสอบถาม ชุดที่ ๑ ผู้วิจัยได้แบ่งคำถามออกเป็นหมวด ๆ มีทั้งหมด ๔ หมวด รวมเป็นคำถาม ๖๕ ข้อ

หมวดที่ ๑ เป็นคำถามที่ถามในคำถามทั่ว ๆ ไปที่เกี่ยวกับตัวครู เช่น เพศ อายุ วุฒิ ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อให้จะได้ทราบถึงสถานะภาพของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีทั้งหมด ๑๐ ข้อ

หมวดที่ ๒ เป็นคำถามที่เกิดจากการนำเอาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทย มาแปลเป็นพฤติกรรมที่สามารถมองเห็นได้โดยอาศัยเกณฑ์ที่ตั้งเอาไว้เป็นหลัก ถัดจากนั้นจึงให้ตัวเลือกที่ผู้คิดจะไปให้ครูเลือก ทั้งนี้เพื่อให้วัดความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีทั้งหมด ๒๐ ข้อ โดยแบ่งคำถามออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. คำถามแบบตีความเป็นพฤติกรรม มีทั้งหมด ๑๔ ข้อตัวอย่างเช่น

ท่านคิดว่าผู้ที่จบในการใช้ภาษาไทยนั้นจะแสดงพฤติกรรมใดให้เห็นได้บ้าง
(ตอบได้หลายข้อ)

ศึกษานิเทศก์, หมาย, กรมการฝึกหัดครู แนะแนวการสอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา เล่ม ๑ - ๒, ๑๒๐ หน้า.

๑. มีวิธีพูดใ้ผู้อื่นเข้าใจได้
๒. สามารถเรียบเรียงเรื่องที่เข้าใจยากจนเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ได้
๓. พยายามจะแสดงความเกี่ยวกับการมาไทยเสมอ
๔. สามารถเขียนใบฎีกาของเน้นภาพพจน์ได้

๒. คำถามแบบให้ประเ็นผลมีทั้งหมด ๖ ข้อ ตัวอย่างเช่น

ท่านเคยศึกษาและทำความเข้าใจในความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ท่านสอน
อยู่เพียงใด

๑. ไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนทำการสอน
๒. เคยรับความมุ่งหมายของหลักสูตรจากหัวหน้าแผนกวิชาภาษาไทย
หรือเพื่อนครู
๓. เคยอ่านเพื่อรับทราบความมุ่งหมายของหลักสูตรไว้ แต่ไม่ได้
ศึกษารายละเอียด
๔. เคยอ่านและเคยทำความเข้าใจในความมุ่งหมายของหลักสูตร
อย่างละเอียด
๕. ศึกษาและทำความเข้าใจอย่างละเอียดเพื่อนำมาศึกษาความ
ปฏิบัติการที่สามารถปฏิบัติได้

หมวดที่ ๓ เป็นคำถามเกี่ยวกับกระบวนการสอนของครู ขบวนการสอนเป็นขบวนการที่
ประกอบด้วย การเตรียมการสอน การทำโครงการสอน การเ้ากิจกรรมประกอบการสอน วิธีสอน
และการเลือกแบบเรียนประกอบการสอน ขบวนการสอนเหล่านี้จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความ
มุ่งหมายของหลักสูตรมีทั้งหมด ๒๔ ข้อ โดยแบ่งคำถามออกเป็น ๒ ประเภทคือ

๑. คำถามเกี่ยวกับวิธีสอน มีทั้งหมด ๖ ข้อ ตัวอย่างเช่น

ในการสอนวิชาหลักภาษา ท่านใช้กิจกรรมการเรียนข้อใดบ้าง (ตอบได้
หลายข้อ)

๑. ให้นักเรียนแจกกฎเกณฑ์ กรุณานิยามกฎเกณฑ์แล้วให้ทำแบบฝึกหัด
๒. กรุณานิยามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนจดตาม
๓. กรุณาให้ตัวอย่างจนนักเรียนสรุปกฎเกณฑ์ได้ และกรุณาช่วยสรุปอีกครั้ง แล้วจึงทำแบบฝึกหัด
๔. ให้นักเรียนไปทำแบบฝึกหัดทำกัน แล้วจึงมาอธิบายข้อผิดรวกัน
๕. ให้นักเรียนจดตามคำถาม
๖. ให้อ่านข้อ ๆ (ไปรกระบุ).....

๒. คำถามแบบประเมินผลมีทั้งหมด ๒๖ ข้อ ตัวอย่างเช่น

หาข้ออุปการะการสนทนาคำว่าไทยมากน้อยเพียงใด

๑. ไม่เคยไร
๒. ใช่น้อย
๓. ใช่มาก
๔. ใช่มาก

หมวดที่ ๔ เป็นการถามเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลวิชาภาษาไทยของครูผู้สอน ในการสร้างแบบสอบถามหมวดนี้ได้อาศัยพฤติกรรมที่แปลเอาไว้ในหมวดที่สองมาเป็นหลักในการพิจารณา เพราะจุดมุ่งหมายของการอย่างไร การประเมินผลก็ตกลงประเมินตามที่จุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้วางเอาไว้ คำถามในหมวดนี้มีทั้งหมด ๘ ข้อ เป็นคำถามแบบประเมินผล ๖ ข้อตัวอย่างเช่น

ในการวัดผลนักเรียนของท่านทุกครั้ง ท่านคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพียงใด

๑. น้อยมาก
๒. น้อย
๓. ปานกลาง
๔. มาก

ส่วนข้อที่ ๙ เป็นข้อที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร

แบบสอบถามชุดที่ ๒ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อถามนักศึกษา ซึ่งในการสร้างแบบสอบถามได้อาศัยแบบสอบถามชุดที่ ๑ ในหมวดที่ ๑ ที่เกี่ยวกับขบวนการสอนของครูมาดัดแปลงถามนักศึกษา เพื่อประเมินความพึงพอใจที่เรียนภาษาไทยในระดับ ป.๓ กับครูสอนภาษาไทยในระดับ ป.๓ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับขบวนการสอนสัมพันธ์กันหรือไม่เพียงใด ถัดจากนี้ทั้งหมด ๑๐ ข้อ เป็นคำถามแบบประเมินผลทั้งสิ้น ตัวอย่างคำถาม

ท่านคิดว่าอาจารย์สอนภาษาไทยท่านเตรียมตัวอย่างใดหรือไม่ ?

๑. เตรียมตัวอย่างดี
๒. เตรียมตัวมาพอใช้
๓. เตรียมน้อย
๔. ไม่ได้เตรียม
๕. ไม่ทราบ
๖. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปปรึกษาคณะกรรมการเพื่อตรวจแก้ แล้วจึงนำแบบสอบถามไปทดสอบกับอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยในวิทยาลัยครูพิษณุโลก พิษณุโลก ปรากฏว่าผู้ตอบเข้าใจขบวนการทดสอบอย่างดี ผู้วิจัยจึงไม่ได้แก้ไขแบบสอบถามแต่ประการใด

๔. การแจกแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูล

ในการแจกแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำหนังสือจากวิทยาลัยวิชาการศึกษาคัดต่อไปยังผู้อำนวยการวิทยาลัยครูทั้ง ๖ แห่ง เพื่อขอรับแจกแบบสอบถาม ต่อจากนั้นได้ติดต่อกับหัวหน้าเขตภาษาไทยเพื่อแจกแบบสอบถาม ปรากฏว่าได้รับความร่วมมืออย่างดี

๘. การจัดกระทำกับข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยส่งแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้กำหนดปรับแบบสอบถามจากผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ภายหลังจากเก็บแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาจัดกระทำด้วยวิธีการ ดังนี้

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

๑. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา มาใส่กล่องแนบ ดังนี้

ก. แบบสอบถามชุดแรกซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ถามถึงคุณภาพไทย แบ่งออกเป็น ๔ หมวดคือ

หมวดที่ ๑ เป็นคำถามที่เกี่ยวกับสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปของกรุงเทพมหานคร เป็นแบบให้เติมคำหรือข้อความ ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาแยกประเภทสถานการณ์ของครูแสดงไว้ ในหมวดนี้ไม่มีการให้คะแนน

หมวดที่ ๒ คำถามในหมวดนี้แบ่งออกเป็น

คำถามแบบประเมินผล โดยกำหนดให้คะแนนความน่าหนักของคำถาม ดังนี้

ไม่มีการปฏิบัติเลย	มีค่าเท่ากับ	๐	คะแนน
น้อยมาก	มีค่าเท่ากับ	๑	คะแนน
น้อย	มีค่าเท่ากับ	๒	คะแนน
ปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	๓	คะแนน
มาก	มีค่าเท่ากับ	๔	คะแนน

ตัวอย่างคำถาม

ท่านรู้หรือไม่ว่าโรงเรียนจะบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย
ของหลักสูตรที่ตั้งไว้เสียยิ่งใด

๑. ในกาาห้กษะ การรั้ง การซูก และการเขียน
 ฯลฯ

น้อยมาก	น้อย	ปานกลาง	มาก

คำถามแบบที่ความเป็นพฤติกรรม ให้คะแนนดังนี้

ตอบถูก ให้คะแนน ๑ คะแนน
ตอบผิด หักคะแนน ๑ คะแนน
ไม่ตอบ ให้คะแนน ๐ คะแนน

ตัวอย่างคำถาม

ท่านคิดว่าทักษะในการรังหมายถึงพฤติกรรมใดบ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

๑. การเข้าใจคำสั่ง
๒. สามารถรังแล้วเราใจความหมายอย่างใด
๓. สามารถจำแนกความแตกต่างของเสียยิ่งใด

หมวดที่ ๓ คำถามแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทหลัก

คำถามแบบประเมินผล ให้คะแนนดังนี้

ไม่มีการปฏิบัติ มีค่าเท่ากับ ๐
น้อย มีค่าเท่ากับ ๑
ปานกลาง มีค่าเท่ากับ ๒
มาก มีค่าเท่ากับ ๓

คำถามเกี่ยวกับวิธีสอนให้คะแนนดังนี้

ตอบถูก	ให้คะแนน	๑ คะแนน
ตอบผิด	หักคะแนน	๑ คะแนน
ไม่ตอบ	ให้คะแนน	๐ คะแนน

ตัวอย่างคำถาม

ในการสอนเขียน ทานีใช้กิจกรรมการเรียนรู้ต่อไปนี้ (ตอบได้หลายข้อ)

๑. ครูให้นักเรียนเขียนเรียงความจากภาพ
๒. ครูให้นักเรียนเล่านิทานเรียงความตามใจชอบ
๓. ครูกำหนดหัวข้อให้นักเรียนเขียน
๔. ครูซักถามปากเปล่าก่อนจนนักเรียนรู้แน่ชัดจะเขียนอะไร แล้วจึงให้ลงมือเขียน
๕. ใช้วิธีอื่น ๆ (โปรดระบุ).....

หมวดที่ ๔ เป็นคำถามแบบให้ประเมินผล การให้คะแนนปฏิบัติเช่นเดียวกันกับคำถามแบบให้ประเมินผลในหมวดที่ ๒

ข. แบบสอบถามถามนักศึกษา เป็นคำถามแบบให้ประเมินผล การให้คะแนนก็ปฏิบัติเช่นเดียวกันกับคำถามแบบให้ประเมินผลของครูในหมวดที่ ๓

ตัวอย่างคำถาม

ในการเรียนภาษาไทยอาจารย์ของท่าน
ได้สอนสิ่งต่อไปนี้บ้างน้อยเพียงไร

๑. ประโยชน์ของการใช้ภาษาไทย
ถูกต้องตามแบบแผน
๒. ลักษณะของภาษาไทยที่แตกต่าง
จากภาษาอื่น

ฯลฯ

ได้สอน	น้อยมาก	น้อย	ปานกลาง	มาก

๒. รวบรวมคะแนนแต่ละหมวดในแบบสอบถามเพื่อนำมาจัดกระทำตามวิธีสถิติ เพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่ตั้งไว้ต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สูตรในการหาค่า mean ($\bar{X}$) ^๑ คือ $\bar{X} = \frac{\sum fx}{N}$

สูตรในการหาค่า Standard error ^๒ คือ

$$S_{x_1 - x_2} = \sqrt{\frac{\sum x_1^2 + \sum x_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \cdot \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2}}$$

สูตรในการหาค่า t ^๓ คือ $t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{S_{x_1 - x_2}}$

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

x	แทนคะแนนดิบ
$\sum$	แทนผลรวมของคะแนน
$\bar{X}$	แทนค่าคะแนนเฉลี่ย
N	แทนจำนวนประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัย
n_1	แทนจำนวนประชากรในกลุ่มแรกที่ใช้ในการเปรียบเทียบ
n_2	แทนจำนวนประชากรในกลุ่มที่สองที่ใช้ในการเปรียบเทียบ

^๑Tate, Merle W., Statistics in Education and Psychology, A First Course, p. 52.

^๒Edward, A. L., Statistical Method for the Behavioral Science, p. 253.

^๓Ibid., p. 254.

$Sx_1 = x_2$ แทน Standard error

$$\sum x_1^2 \text{ คือ } \sum (x_1 - \bar{x}_2)^2$$

$$\sum x_2^2 \text{ คือ } \sum (x_2 - \bar{x}_2)^2$$

t คือ test of Significance หรือการทดสอบนัยสำคัญชนิดหนึ่งที่เราเรียกว่า t - test

๒. ทำการวิเคราะห์เนื้อหาของรายวิชาภาษาไทยระดับ ป.กศ.

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิเคราะห์เนื้อหาของรายวิชาภาษาไทยตามที่กำหนดไว้ในหนังสือแนะแนวการสอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตร ป.กศ. พ.ศ. ๒๕๐๘ ในการเก็บเนื้อหาวิชาภาษาไทยซึ่งมีอยู่ ๕ รายวิชา ที่คิดว่าน่าจะครอบคลุมเนื้อหาเหล่านั้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยตั้งแต่ขั้นต้นไม่เสียใจ ในการวิเคราะห์เนื้อหาผู้วิจัยได้สร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร ซึ่งการสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตรมีหลายวิธี ผู้วิจัยได้อาศัยเอกสารทางวิชาการของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มาทำการสร้างวิเคราะห์เนื้อหาดังต่อไปนี้ คือ

๑. นำวัตถุประสงค์เฉพาะของวิชาภาษาไทยมาแปลเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ดังนี้ คือ

ก. ในด้านการรับรู้และความคิด แยกออกได้เป็น

๑. ความรู้ หมายถึงการระลึกสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนไปแล้ว ได้แก่

- คำนิยาม
- กฎเกณฑ์
- สัญลักษณ์และเครื่องหมาย
- การสรุปกฎเกณฑ์ให้เข้าใจความสั้น ๆ เพื่อสะดวกในการจดจำจริงเป็นการสรุปทรงครุ

สมถวิล ภักดิ์วิ, ทัศนีย์ กุศลวัฒนาวิ, แนวการใช้แบบทดสอบและแบบสอบถาม เอกสาร
โรเนียวของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ปี ๒๕๑๕.

๒. ความเข้าใจคือการที่ผู้เรียนสามารถแปลความหมายของข้อความหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ออกมาเป็นภาษาไทย แต่มีใจความเหมือนเดิม แต่ข้อความหรือสัญลักษณ์ที่ให้ต้องไม่ใช่ที่ครูเคยแปลหรือให้ความหมายมาก่อน

๓. การสังเกตและการวัด เป็นความจำเป็นของผู้เรียนที่จะสังเกตและวัดสิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็น จึงจะสามารถหาทางสังเกตและการวิเคราะห์

๔. การเห็นปัญหาและทางที่จะแก้ปัญหา คือการที่ผู้เรียนมองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้น และเห็นทางที่จะแก้ปัญหานั้นได้ โดยการตั้งสมมติฐานที่เกี่ยวข้องกับปัญหานั้น

๕. การตีความหมายของข้อมูล และการสรุปอ้างอิง คือการที่ผู้เรียนรู้จักจัดข้อมูลให้เป็นระเบียบขึ้นด้วยความสัมพันธ์กัน เพื่อสะดวกในการตีความหมายและการสรุปอ้างอิงภายในขอบเขตของข้อมูล

๖. การสร้างการทดสอบ และการปรับปรุงโครงหนทางทฤษฎี พฤติกรรมขั้นนี้เป็นพฤติกรรมที่สูงที่สุด เพราะเป็นการนำสมมติฐานต่าง ๆ ที่ตั้งไว้ และมาทำการพิสูจน์แล้วในข้อ ๕ มาสร้างเป็นโครงหนทางทฤษฎี นอกจากนั้นยังมีการพิสูจน์โครงหนทางทฤษฎีว่าถูกต้องหรือไม่ โดยการนำโครงหนทางทฤษฎีนั้นมาสัมพันธ์กัน หรืออธิบายกับสิ่งที่สังเกตได้หรือไม่

๗. การนำความรู้และวิธีการทางภาษาไปใช้ หมายถึงการนำความรู้และวิธีการทางภาษาไทย ตลอดจนทักษะทางภาษาไทยมาใช้แก้ปัญหาทางภาษาในชีวิตประจำวัน ตลอดจนการนำหลักการในภาษาไทยไปใช้ประยุกต์สร้างสิ่งใหม่ ๆ ทางภาษานั้น

๘. การฝึกทักษะ ทักษะหมายถึงความสามารถในการทำงานได้อย่างถูกต้องรวดเร็ว และแม่นยำ

๙. ทักษะกับละความสนใจ พัฒนคติต่อภาษาไทย หมายถึงความรู้ลึกและความเชื่อถือนั่นคือภาษาไทย อาจจะเป็นทางบวกหรือลบก็ได้ ความสนใจต่อภาษาไทยหมายถึงความรู้ลึกที่ต่อภาษาไทยและอาจจะแสดงออกโดยการเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาไทย

ง. ความมีแนวโน้มไปในทางดีปะ ภาาเป็นเรื่องมองทีละปะ พฤติกรรมซัักนี้จึงหมายถึง การเห็นความสัมพันธ์ระหว่างใจปะในการใช้ภาษากับแนวความคิดด้านต่าง ๆ

๒. นำเนื้อหา มาจัดแบ่งแยกเป็นตอน ๆ สำหรับวิชาภาษาไทยในระดับ ป.ศศ. นั้น เป็นวิชาบังคับ ๕ รายวิชาคือ

ภาษาไทย ๑ (๑ หน่วยกิต สัปดาห์ละ ๔ ชั่วโมง)

หลักภาษา หลักการอ่าน หลักการเขียนสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ในภาษาไทยเท่าที่จำเป็น วลี ประโยค โคลงสุภาพ กาพย์ยานี กาพย์มั่งมี

วรรณคดี การเรียนแบบเรียนวรรณคดีไทยตามที่กำหนดไว้ โดยให้รู้จักดังเกตุรูป และกวีของวรรณคดี และทองจวบหลาชาชน

การใช้ภาษา

การอ่าน การหนังสือและบทความประกอบวิชาการชาวสาร และหนังสือนอกเวลาอย่างน้อย ๒ เรื่องซึ่งอาจเลือกจากหนังสือประเภทร้อยแก้ว ร้อยกรอง และบทละครปัจจุบัน

การเขียน ฝึกฝนการเขียนเล่าเรื่อง การสนทนา การแนะนำ การต้อนรับ เชื้อเชิญ การพูดโทรศัพท์ การรายงาน การแนะนำหนังสือ

การฟัง ฝึกฝนการฟังคำสนทนา ฟังคำสั่ง ฟังการเล่าเรื่อง และฟังรายงาน โดยมีความมุ่งหมายให้จำความได้ถูกต้อง รวดเร็ว มีมารยาทและวิจารณ์ในการฟัง

การพูด ฝึกฝนการเล่านิทาน เล่าเหตุการณ์ และประสบการณ์ การสนทนา การแนะนำตนเองและผู้อื่น การพูดโทรศัพท์ การรายงานข่าวและหนังสือ

ภาษาไทย ๒ (๑ หน่วยกิต สัปดาห์ละ ๔ ชั่วโมง)

หลักภาษา อักษรไทย ไตรยางศ์ การเขียนเสียงวรรณยุกต์ที่ไม่ปรากฏรูป คำเป็น คำตาย ประโยคที่ยากขึ้นด้วยการของกลอนบทละคร กลอนสุภาพ สักรวา รายสุภาพ

วรรณคดี เรียนแบบเรียนวรรณคดีไทยตามที่กำหนดให้ โดยให้รู้จักสังเกต
แนวการเขียนของกวีแต่ละคน และให้ใคร่ความรู้ในลักษณะมาและวัฒนธรรมต่าง ๆ และให้ต้อง
จำบทอาขยาน

การใช้ภาษา

การอ่าน ให้อ่านถาวรสาร หนังสือ และบทความประเภทวิชาการ หนังสือ
ประเภทตำรา ส่วนประกอบของหนังสือ เช่น กราฟ บรรณานุกรม คำนำ และหนังสืออ่านนอกเวลา
อย่างน้อย ๒ เรื่อง ซึ่งอาจเลือกจากหนังสือประเภทร้อยแก้ว ร้อยกรอง และบทละครปัจจุบัน

การเขียน เปิดจากการจับผิดการประชุม รายงานทางวิชาการ การปฏิทัศน์
หนังสือ และฝึกฝนการเขียนตัวสะกดการันต์ใหญ่กลาง อย่างน้อย ๓ ครั้ง และสวยงาม

การพูด การประชุมปรึกษา การอภิปราย การตั้งปัญหา ตอบปัญหาการปฏิทัศน์
หนังสือ

การฟัง ฟังการอภิปราย ฟังการประชุมปรึกษา และฟังการปฏิทัศน์หนังสือ

ภาษาไทย ๓ (๑ หน่วยกิต สัปดาห์ละ ๓ ชั่วโมง)

หลักภาษา อักษรศาสตร์ของภาษาไทย คำและชนิดของคำ ความหมายของคำ
การนำคำในภาษาอื่นมาใช้ในภาษาไทย การเทียบคำมาคำ สัมผัสสุก ส่วนวนในภาษาไทย กลอน
เพลงยาว กลอนสุภาพ กลอนนิราศ ร่ายยาว

วรรณคดี เรียนแบบเรียนวรรณคดีไทยตามที่กำหนดให้ ให้มีความสามารถ
สังเกตความรู้สึกนึกคิด การเลือกเป็นถ้อยคำของผู้อ่าน ตลอดจนการเปรียบเทียบ และการสร้าง
อารมณ์สะท้อนใจ และให้ต้องจำบทอาขยาน

การใช้ภาษา

การอ่าน ฝึกฝนการอ่านหนังสือและบทความที่ให้ความรู้ประกอบวิชาการ
หนังสือประเภทตำรา ขาวสาร และหนังสืออ่านนอกเวลาอย่างน้อย ๒ เรื่อง ซึ่งอาจเลือกจาก
หนังสือประเภทร้อยแก้ว ร้อยกรอง และบทละครปัจจุบัน

การเขียน ปีก่อนการเขียนจดหมายประเภทต่าง ๆ เขียนเรียงความสั้น ๆ
เชิงอธิบาย การเขียนบันทึกข้อความ ถอดคำประพันธ์ ปีก่อนการเขียนตัวสะกดการันต์ใหญ่ถูกต้อง

การพูด ปีก่อนการสัมภาษณ์ การถือถ้อย การประสานงาน การอธิบาย

การฟัง ฟังการอธิบาย

ภาษาไทย ๔ (๓ หน่วยกิต สัปดาห์ละ ๓ ชั่วโมง)

หลักภาษา การผูกประโยคซ้อนที่ยากขึ้น การแต่งคำ สมาส สบถ ภาพย่นย่น
ฉันทลักษณ์ สุภาษิตในกาเปรียบเทียบกับฉันทลักษณ์ และฉันทลักษณ์ต่าง ๆ เทวที่ปรากฏในแบบเรียน
วรรณคดี

วรรณคดี ระบบแบบเรียนวรรณคดีไทยตามที่กำหนดให้ โน้ตเข้าใจหลักการ
วิจารณ์วรรณคดี พร้อมทั้งวิจารณ์โดยตามสมควร และให้ของจำพวดยาน

การอ่าน

การอ่าน อ่านหนังสือและบทความที่ในกาประกอบวิชาการ หนังสือประ
เภทคำรา ขาวสาร หนังสืออ่านนอกเวลาอย่างน้อย ๒ เรื่อง ซึ่งอาจเลือกจากหนังสือประเภทร้อย
แก้ว ร้อยกรอง และบทละครปัจจุบัน

การเขียน ปีก่อนการเขียนบทปาฐกถา การเขียนคำโฆษณา การเขียนบท
วิจารณ์ หนังสือ ภาพยนตร์ ฯลฯ การแต่งคำประพันธ์โดยเลือกฉันทลักษณ์ที่ถนัด ปีก่อนการเขียน
ตัวสะกดการันต์ใหญ่ถูกต้อง

การพูด ปีก่อนปาฐกถา การพูดในที่ประชุมในฐานะโฆษก การโฆษณา การ
อภิปราย วิจารณ์หนังสือ ภาพยนตร์ ฯลฯ

การฟัง ปีก่อนการฟังปาฐกถา ฟังการอภิปราย วิจารณ์หนังสือ และภาพยนตร์
ฟังการโฆษณา

ภาษาไทย ๕ (๓ หน่วยกิต สัปดาห์ละ ๓ ชั่วโมง)

หลักการ การผูกประโยคซ้อนที่ยากขึ้น สบาส สบธิ วิถีอุปสรรคและปัจจัยเฉพาะที่ปรากฏในภาษาไทย ราชากัมพูและกำสุภาพ เน้นหลักการการเป็นลูกหัด อักษรวิธี และความนิยม การออกเสียง ร. ล. เวียงกวมกว่า หลักการสะกดการันต์ การใช้ ศ. น. ส. ฅ. น. วา และทบทวน ภาษา กสอน โคง ฉันท ร่าย

วรรณคดี เรียนแบบเรียนวรรณคดีไทยตามที่กำหนดให้ โดยให้เข้าใจมาซึ่งในคุณค่าของวรรณคดี ในรู้จักคุณค่าและที่มาของบทเอง สามารถก็ปราย แสงความรู ความคิด และวิจารณ์ออกความเห็นเกี่ยวกับวรรณคดีได้พอสมควร ตลอดจนให้รู้จักหาความแปลกเปลี่ยนจากวรรณคดี และได้ทงจำบทคารยาน

การใ้ภาษา

การอ่าน อ่านหนังสือและบทความที่ใ้ความรู้ประกอบวิชาการ หนังสือประเภท ตำรา ขาวสาร สารคดี และหนังสืออ่านนอกเวลาอย่างน้อย ๖ เรื่อง ซึ่งอาจเลือกจากหนังสือประเภทร้อยแก้ว รดยกรอง และบทละครปัจจุบัน

การเขียน ทบทวนการเขียนแบบต่าง ๆ ฝึกฝนการเขียนสะกดการันต์ใ้ถูกต้อง

การพูด ฝึกฝนการใ้คำที่ และทบทวนการพูดแบบต่าง ๆ

การฟัง ฝึกฝนการฟังใ้คำที่ และอื่น ๆ

จะเห็นใ้ว่าเนื้อหาวิชาภาษาไทยในระดับ ป.ศร. ทั้ง ๕ รายวิชาใ้เนื้อหาในหลักการใหญ่ ๆ เหมือนกัน เวียงกวมแตกต่างกันในดานรายละเอียดเท่านั้น เนื้อหาวิชาภาษาไทยทั้ง ๕ รายวิชา สรุปเป็นเนื้อเรื่องใ้คำใ้ใ้ดังนี้

๑. หลักภาษา หลักสูตรกำหนดให้เรียนเนื้อหา ดังนี้

๑. ลักษณะของภาษาไทย
๒. คำ ความหมายของคำ และชนิดของคำ
๓. วลี ประโยก และสำนวน
๔. การนำภาษาถิ่นมาใช้ในภาษาไทย เช่น บาลี สันสกฤต
๕. คำราชาศัพท์
๖. คำประพันธ์

๒. การใช้ภาษา หลักสูตรกำหนดให้ฝึกทักษะในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- ก. การอ่าน
- ข. การเขียน
- ค. การพูด
- ง. การฟัง

ทักษะทั้ง ๔ ทางภาษานี้ ถือว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญเท่ากัน จึงถือเป็นเรื่องเดียวกัน คือ การใช้ภาษา

๓. วรรณคดี สำหรับกำหนดให้นักเรียนหลักสูตรให้เรียนวรรณคดีทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองตามที่กำหนดให้ อย่างใดก็ตามในเรื่องการเรียงกลอนอาจรวบเนื้อหาไว้ได้ทั้งในวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษา เพราะคำกลอนเป็นเรื่องเกี่ยวกับศัพท์ ความหมายและที่มาก็เป็นเรื่องของหลักภาษา แต่กลอนเพื่อให้เกิดทักษะในการอ่านก็เป็นเรื่องการใช้ เพราะฉะนั้นในการวิเคราะห์เนื้อหาบทกลอนนี้จะถือว่า วรรณคดีเป็นส่วนหนึ่งของหลักภาษา และการใช้ภาษา

๑. จัดทำตารางโดยให้แวนอนเป็นงานพฤติกรรม และแนตังเป็นเนื้อหา

๔. กำหนดให้พฤติกรรมในด้านการรับรู้และความคิด ด้านอาเวค และด้านจิตทักษะ มีน้ำหนักรวมกันเป็น ๑๐๐ ส่วน และกำหนดให้พฤติกรรมแต่ละประเภทมีน้ำหนักดังนี้

- ก. พฤติกรรมด้านการรับรู้ และความคิด มีน้ำหนัก ๖๐ ส่วน

ข. ด้านอาวาท และงานจิตทักษะ ๕๐ ส่วน โดยแบ่งออกเป็น

- ด้านการฝึกทักษะในน้ำหนัก ๑๕ ส่วน
- ทักษะกตและความสนใจในน้ำหนัก ๑๕ ส่วน
- ความปีนไต่ในทางศิลปะทางภาษา ในน้ำหนัก ๑๐ ส่วน

๕. นำพฤติกรรมในการรับรู้และความคิดแต่ละด้านมาพิจารณาว่า พฤติกรรมด้านใดสำคัญ และควรเน้นที่สุด ทั้งนี้คำนึงถึงธรรมชาติของเนื้อหาวิชา และพฤติกรรมที่จำเป็นในการดำรงชีวิตเป็นสำคัญ

๖. วิเคราะห์หาเนื้อหาแต่ละตอนที่ได้นำไว้ในเวลา ๒ มาพิจารณาเห็นว่า เนื้อหาใดควรเน้นให้ผู้เรียนได้มากที่สุด เนื้อหาใดเป็นอันดับรองลงไปตามลำดับ ตลอดจนให้น้ำหนักเนื้อหาตามลำดับความสำคัญ แต่โดยรวมของทุกเนื้อหาต้องไม่เกิน ๖๐ ตามที่กำหนดเอาไว้

๗. ให้น้ำหนักเนื้อหาในแต่ละเรื่องของพฤติกรรม โดยเฉลี่ยว่าเนื้อหาตอนใดควรเน้นพฤติกรรมใดบ้างน้อยตามลำดับ ทำเช่นนี้ไปจนครบทุกเนื้อหา

๘. พิจารณารวมของพฤติกรรมแต่ละด้านว่าเกินจากที่ได้ให้น้ำหนักไว้หรือไม่ โดยพยายามปรับน้ำหนักในแต่ละเรื่องให้มีน้ำหนักไม่เกินครบของพฤติกรรมที่ได้ให้น้ำหนักไว้แต่เดิม

๙. จัดเรียงอันดับความสำคัญของเนื้อหาและพฤติกรรม

๑๐. ทำการสังเกตการสอนของครูผู้สอนภาษาไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

ผู้วิจัยได้สังเกตการสอนของครูภาษาไทยวิทยาลัยครูละ ๒ ครั้ง ภายหลังจากแจกแบบสอบถามแล้ว ในการสังเกตครั้งนี้ได้อาศัยแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสังเกต ทั้งนี้เพื่อดูว่าสิ่งที่ครูภาษาไทยตอบมานั้นตรงกับภาระการสอนที่แท้จริงหรือไม่ เพราะบางครั้งผู้ตอบอาจจะตอบตามความเข้าใจของตน แต่ไม่ได้คำนึงถึงการปฏิบัติจริง ๆ ของตน

๑๑. ศึกษาวิเคราะห์ผลสอบภาษาไทยในระดับ ป.๓. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ติดต่อขอผลสอบวิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับ ป.๓. โดยผ่านทางผู้อำนวยการ และหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย ปรากฏว่าได้รับความร่วมมือพอสมควร

การประเมินผลคือ ๖ ขบวนการรวมรวมข้อมูล เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนได้เกิดการ เรียนรู้ ตามจุดมุ่งหมายการศึกษาหรือไม่ ในการวิเคราะห์ผลสอบภาษาไทย ผู้วิจัยได้อาศัยหลักเกณฑ์ของ Benjamin Bloom^๑ ที่ได้นำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะความถนัดออกเป็น ๖ ระดับคือ

๑. ความรู้ความจำ (Knowledge)
๒. ความเข้าใจ (Comprehension)
๓. การนำไปใช้ประโยชน์ (Application)
๔. การวิเคราะห์ (Analysis)
๕. การสังเคราะห์ (Synthesis)
๖. การประเมินผล (Evaluation)

เพราะฉะนั้น ในการประเมินผลการเรียนของนักศึกษาก็ควรจะประเมินตามพฤติกรรม การรับรู้และความถนัด ข้อสอบที่จัดควรเป็นข้อสอบที่วัดพฤติกรรมไปครบทั้ง ๖ ระดับดังกล่าว มาแล้ว

การสังเกตตรวจสอบว่าวัดพฤติกรรมในท่านไหน มีหลักดังนี้

๑. ความรู้ความจำ (Knowledge) พฤติกรรมของนักเรียนในระดับนี้เป็นระดับ ของความจำ นักเรียนจะระลึกที่จำได้ เมื่อครูมีสิ่งเร้าอาจเป็นคำถามหรือคำสั่งบางระดับ ความรู้ ที่นักเรียนจำได้จะเกี่ยวกับ คำศัพท์เฉพาะ กฎ ข้อเท็จจริง ขบวนการ วิธีการ หลักเกณฑ์ และ ขอบรูป

๒. ความเข้าใจ (Comprehension) พฤติกรรมระดับนี้ที่นักเรียนแสดงออกได้ ถึงก็คือ สามารถสื่อความหมายในรูปที่แตกต่างไปจากเดิม เช่น ในข้อสรุปแล้วให้จำจำกัดความ ของคำต่าง ๆ กล้วยคำพูดของตนเอง เขียนไต่ละแกรม เขียนแผนภูมิ เขียนกราฟ และอ่านกราฟ

^๑ Bloom, B.S., Taxonomy of Educational Objectives Hand Book I Cognitive Domain 1956, David McKay.

๓. การนำไปใช้ (Application) พฤติกรรมระดับนี้นักเรียนจะแสดงออก ดังนี้คือ สามารถเลือกกฎเกณฑ์หรือเงื่อนไขบางอย่างที่จะช่วยให้นักเรียนแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ได้ นั่นคือให้นักเรียนเผชิญปัญหาในก็จะระลึกรู้ถึงกฎเกณฑ์ ซึ่งก็ บางอย่างนำไปใช้ในการแก้ปัญหา พฤติกรรมที่วัดได้นักเรียนจะสามารถแก้ปัญหาได้

๔. การวิเคราะห์ (Analysis) พฤติกรรมในระดับนี้นักเรียนสามารถจะแยกปัญหาออกเป็น ส่วน ๆ แล้วชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของทุกส่วนว่าเกี่ยวข้องกับอย่างไร

๕. สังเคราะห์ (Synthesis) พฤติกรรมระดับนี้เป็นระดับของความถี่เริ่ม ความคิดสร้างสรรค์ นักเรียนสามารถจะตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้น

๖. ประเมินผล พฤติกรรมในระดับนี้เป็นระดับสูงสุดของพฤติกรรม ถ้าการรับรู้ และความคิด (Cognitive Domain) นักเรียนสามารถคิดค้นงาน ปัญหา วิธีการ โดยนักเรียนอาจไร้อุปกรณ์ช่วยแล้วคิดค้นขึ้นเอง เป็นแหล่งป้อนคิดค้น.

ตอนที่ ๑ เสนอผลของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามซึ่งแยกออกเป็น

หมวดที่ ๑ ลักษณะของมวลประชากรที่วิจัย

ก. แสดงความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับ ป.กศ.
ชุมชนภาษาไทยในระดับนี้ เห็นสมควรได้เห็นว่าหลักสูตรภาษาไทยมีความเข้าใจ
หลักสูตรภาษาไทยเป็นอย่างดี

๖. กิจกรรมถวายผ้าป่าและกิจกรรมถวายขนอ

ทรง เสด็จขึ้นต้นบันไดขึ้นปีกกลางขวา

๒. กลุ่มครูที่ทำการสอนมานานปี จะมีคะแนนความเข้าใจจุดมุ่งหมายของ
กับกลุ่มครูที่สอนมาใหม่น้อย

หมวดที่ ๓

ก. แสดงคะแนนของการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ ในกระบวนการสอนของครู เพื่อแสดงว่าครูสอนวิชาภาษาไทยได้นำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ ในกระบวนการสอนภาษาไทยของตนเพียงใด

ข. แสดงผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยกับกระบวนการสอนภาษาไทย เพื่อพิสูจน์สมมุติฐานเป็นกลางที่ว่า

กลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงจะมีคะแนนในการเลือกขบวนการสอนไม่ต่างกับกลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำ

หมวดที่ ๔

ก. แสดงคะแนนของการนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ ในกระบวนการประเมินผลของครู เพื่อแสดงว่าครูสอนวิชาภาษาไทยนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ ในกระบวนการประเมินผลของตนเพียงใด

ข. แสดงผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับการประเมินผล เพื่อพิสูจน์สมมุติฐานเป็นกลางที่ว่า

กลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงจะมีคะแนนในการประเมินผลไม่ต่างกับกลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำ

หมวดที่ ๕ แสดงการรองความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการประเมินผลในการสอนของครูกับคะแนนในการประเมินผลของนักศึกษา ที่มีต่อการสอนของครู เพื่อพิสูจน์สมมุติฐานเป็นกลางที่ว่า

คะแนนในการประเมินผลการสอนของครูกับคะแนนในการประเมินผลของนักศึกษามีต่อการสอนของครูจะไม่มีความแตกต่างกัน

ตอนที่ ๒. เสนอผลที่ได้จากการวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรภาษาไทย

หมวดที่ ๑

- ก. ผลของข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์วิธีสอนภาษาไทยของครูผู้สอนในระดับ ป. ๓.
- ข. ผลของการวิเคราะห์เนื้อหาหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป. ๓.
- ค. ผลของข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่ผู้เรียนประสบกับ การศึกษาภาษาไทยระดับ ป. ๓.
- ง. ผลคะแนนของนักศึกษารายวิชาภาษาไทยระดับ ป. ๓. ที่ศึกษาในภาคเรียน ที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔

หมวดที่ ๒ เสนอผลของการประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับ ป. ๓.

พ. ๓. ๒๕๑๔

- ก. ประเมินผลคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของครูผู้สอน วิชาภาษาไทยระดับ ป. ๓. ในวิทยาคัยครู ๖ แห่งที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
- ข. ประเมินผลการสอนของครู
- ค. ประเมินผลข้อสอบของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
- ง. ประเมินผลคะแนนสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษารายวิชาภาษาไทยในระดับ ป. ๓.

แต่ละรายวิชา

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอบ ๑ ผลของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม แยกออกมาได้เป็น ๖ หมวดดังนี้

หมวดที่ ๑ ลักษณะของบุคลากรที่ทำการศึกษาวิจัย

ตาราง ๑ แสดงเพศของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัย

สถานศึกษา	ชาย	หญิง
วิทยาลัยครู ๑	1	๕
วิทยาลัยครู ๒	1	๓
วิทยาลัยครู ๓	๑	๔
วิทยาลัยครู ๔	๒	๕
วิทยาลัยครู ๕	๑	๕
วิทยาลัยครู ๖	1	๖
รวม	๘	๒๘

ตาราง ๒ แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

อายุ	จำนวนคน
10 - 1๘	๑
๒๕ - ๒๘	๓
๓๐ - ๓๔	๔
๓๕ - ๓๘	๑๑
๔๐ - ๔๔	๓
๔๕ - ๔๘	๓
๕๐ - ๕๔	๑
๕๕ - ๕๘	๒
รวม	๓๒

ตาราง ๓ แสดงจำนวนปีของครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ทำการสอนแล้ว

จำนวนปีที่ทำการสอน	จำนวนคน
๑ - ๓	๕
๔ - ๙	๘
๑๐ - ๑๑	๑
๑๒ - ๑๕	๑๐
๑๖ - ๑๙	๒
๒๐ - ๒๓	๑
๒๔ - ๒๗	๑
๒๘ - ๓๑	๒
๓๒ - ๓๕	๒
รวม	๓๖

ตาราง ๔ แสดงจำนวนปีที่ครูในกลุ่มตัวอย่างสอนเฉพาะภาษาไทย

จำนวนปีที่สอนเฉพาะภาษาไทย	จำนวนคน
๑ - ๓	๙
๔ - ๙	๖
๑๐ - ๑๑	๔
๑๒ - ๑๕	๑๑
๑๖ - ๑๙	-
๒๐ - ๒๓	-
๒๔ - ๒๗	๑
๒๘ - ๓๑	๑
รวม	๓๒

หมวด ๕

ก. แสดงคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กท.
พ.ศ. ๒๕๐๔ ของครูผู้สอนภาษาไทย

ตาราง ๕

คะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทย ฯ		
เลขประจำตัว	คะแนนเต็ม ๘๖	คิดเป็นร้อยละ
๑	๖๘	๗๙.๘๖
๒	๕๔	๖๓.๘๒
๓	๖๘	๗๙.๘๖
๔	๖๐	๗๐.๔๖
๕	๖๐	๗๐.๔๖
๖	๕๔	๖๓.๘๒
๗	๖๑	๗๑.๖๔
๘	๖๒	๖๐.๔๖
๙	๕๓	๖๒.๒๕
๑๐	๗๐	๘๑.๓๔
๑๑	๖๑	๗๑.๖๔
๑๒	๕๐	๕๘.๑๔
๑๓	๕๘	๖๘.๑๒
๑๔	๖๔	๗๕.๑๖
๑๕	๖๓	๗๓.๕๔
๑๖	๖๓	๗๓.๕๔
๑๗	๖๔	๗๕.๑๖

ตาราง ๕ (ต่อ)

คะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทย ฯ

เลขประจำตัว	คะแนนเต็ม ๘๖	คิดเป็นการยกคะแนน
๑๘	๕๘	๖๘.๑๒
๑๙	๖๓	๗๘.๖๘
๒๐	๖๒	๗๒.๘๑
๒๑	๕๙	๕๓.๕๕
๒๒	๖๘	๗๙.๘๖
๒๓	๕๙	๖๘.๘๒
๒๔	๖๓	๗๘.๖๘
๒๕	๕๔	๕๑.๖๓
๒๖	๖๕	๗๖.๓๔
๒๗	๕๔	๖๓.๕๒
๒๘	๕๙	๖๘.๘๒
๒๙	๖๓	๗๓.๕๙
๓๐	๖๘	๗๙.๘๖
๓๑	๗๐	๘๑.๓๙
๓๒	๖๓	๗๘.๖๘

สรุปตาราง ๑ จากคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่ครู
ในกลุ่มตัวอย่างทำได้ นั้น

กำหนดให้	:	คะแนนความเข้าใจดี	เท่ากับ	๘๕ % ขึ้นไป
		คะแนนความเข้าใจปานกลาง	"	๗๐ - ๘๕ %
		คะแนนความเข้าใจน้อย	"	๖๐ - ๗๐ %
		คะแนนความเข้าใจน้อยมาก	"	๕๐ - ๖๐ %

จากการพิจารณาคะแนนที่ครูแต่ละคนทำได้เปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่วางไว้ ปรากฏว่า

ครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดี	มีจำนวน	๑๔ คน
ครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรปานกลาง		๖ คน
ครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายหลักสูตรน้อย		๔ คน
ครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อยมาก		๓ คน

จากกลุ่มตัวอย่างของครูภาษาไทยทั้ง ๓๒ คนนี้จะเห็นได้ว่า ครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่ง
หมายของหลักสูตรอย่างดียี่สิบจำนวน เกือบเท่ากับครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อย
และน้อยมากรวมนั้น จึงพออาจกล่าวได้ว่าครูภาษาไทยในกลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจในจุดมุ่ง
หมายของวิชาภาษาไทยอย่างดี ส่วนครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรปานกลางมีเพียง
๖ คน

อาจสรุปได้ว่า จำนวนครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ๓๒ คนมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
อย่างดียี่สิบกลุ่มหนึ่ง และมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อยกลุ่มหนึ่ง

ข. แสดงค่า t (two tailed) ของความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
ระหว่างกลุ่มครูที่แยกออกเป็น

๑. กลุ่มครูที่มีอายุมากและกลุ่มครูที่มีอายุน้อย
๒. กลุ่มครูที่ทำการสอนมานานมี กับกลุ่มครูที่ทำการสอนนานน้อยปี

ทั้งนี้เพื่อพิสูจน์สมมติฐานเป็นกลางที่ถ้งว่า :-

๑. กลุ่มครูที่มีอายุมากจะเิกะแนบความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไม่ต่างกับกลุ่มครูที่มีอายุน้อย

๒. กลุ่มครูที่ทำการสอนมานานมี จะเิกะแนบความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไม่ต่างกับกลุ่มครูที่ทำการสอนนานอยมี

ถ้าของ t ซึ่งคำนวณได้ในแต่ละคู่จะบอกให้ทราบว่า ความเข้าใจของครูที่แบ่งความแตกต่างออกเป็นคู่ ๆ ข้างต้นนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเชิงสถิติหรือไม่

การกักดา t^2 (two-tailed) ถือเอาความมั่นใจในระดับ ๙๕% ขึ้นไปเป็นระดับที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การกักการครั้งนี้มีมวลประชากร ๓๒ คน แยกออกเป็น $n_1 = ๑๖$ คน, $n_2 = ๑๖$ คน, degree of freedom (df) จึงเป็น $๓๐(n_1 + n_2 - 2)$ ดังนั้น ถ้าหากดา t ของแต่ละกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบกันเป็นค่า ๒.๐๔๒ ก็แสดงว่าความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแต่ละกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบกันนั้น มีความแตกต่างกันในระดับที่มีความมั่นใจได้ถึง ๙๕% ถ้าดา $t > 2.042$ แสดงว่า คำตอบที่ได้นั้นมีความมั่นใจในระดับสูงยิ่งขึ้น แต่ถ้า $t < 2.042$ ถือว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ถ้าดา t เป็น ๒.๑๕๐ หมายถึงมีความมั่นใจในระดับ ๙๕% แต่ถ้าดา t เป็น ๒.๑๕๐ หมายถึงความน่ายมีระดับความเชื่อมั่นสูงกว่า ๙๕%

ตาราง ๒ แสดงค่าความเข้าใจในเจตจำนงของหลักสูตรภาษาไทยระหว่าง
กลุ่มครูที่มีอายุมากกับกลุ่มครูที่มีอายุน้อย

ประเภทของกิจกรรม	
อายุมาก	อายุน้อย
คะแนน (x_1)	คะแนน (x_2)
๖๘	๕๘
๖๐	๖๔
๖๐	๖๖
๕๙	๕๘
๕๖	๕๓
๗๐	๖๑
๕๐	๕๘
๖๔	๖๓
๖๗	๖๓
๖๖	๕๘
๖๖	๕๘
๕๕	๖๔
๕๕	๖๓
๖๓	๕๕
๕๕	๖๘
๗๐	๖๓
$\Sigma x_1 = 976$	$\Sigma x_2 = 957$
$N_1 = 16$	$N_2 = 16$
$\bar{X}_1 = 61$	$\bar{X}_2 = 59.81$
$s(\bar{X}_1 - \bar{X}_2) = 2.2984$ $t = .5221$	

จากตาราง ๒ แสดงว่ากลุ่มครูที่อายุน้อย และกลุ่มครูที่ไม่ว่างด้วย มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรชำนาญไพบยระดับ ป.ถบ. ๒.ป. ๒๕๖๔ ไม่แตกต่างกัน ความถี่อายุของครูนั้นไม่มีผลต่อความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแต่อย่างใด จึงผลการวิจัยออกมา ตรงตามข้อสมมติฐานเป็นกลางที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะว่าประสบการณ์ในทางทั่ว ๆ ไปของครูไม่มีผลต่อความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของครู ผลปรากฏออกมาจึงไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างนี้ทำการวิจัยนี้จำนวนน้อย (๓๒ คน) ผลการวิจัยอาจเป็นผลที่เชื่อถือได้ไม่มากพอควร

ตาราง ๘ แสดงค่าการเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาวาทิระหว่างกลุ่มครู
ที่ทำการสอนแบบใหม่ กับกลุ่มครูที่ทำการสอนแบบเก่า

ประเภทของกิจกรรม	
เวลาสอนมาก	เวลาสอนน้อย
คะแนน (x_1)	คะแนน (x_2)
๖๗	๕๕
๖๔	๖๐
๖๐	๖๑
๕๕	๕๒
๖๖	๕๓
๕๕	๖๑
๖๕	๕๐
๖๕	๖๓
๖๗	๖๓
๕๕	๕๔
๖๕	๖๒
๕๕	๖๓
๖๕	๕๕
๕๕	๕๕
๖๖	๖๓
๖๕	
๕๐	
$\Sigma x_1 = 1074$	$\Sigma x_2 = 870$
$N_1 = 17$	$N_2 = 15$
$\bar{X}_1 = 63.17$	$\bar{X}_2 = 58$
$S (x_1 - x_2) = 2.2013$ $t = 2.3515^*$	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๘ แสดงว่ากลุ่มครูที่ทำการสอนมานานปี และกลุ่มครูที่ทำการสอนนานปี มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรฉบับใหม่ระดับ ป.กศ. พ.ศ. ๒๕๐๔ แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือกลุ่มครูที่ทำการสอนมานานปีมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ได้ดีกว่ากลุ่มครูที่ทำการสอนนานปี จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานเป็นกลางที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะว่า ครูที่ทำการสอนมานานปีย่อมมีประสบการณ์ในการสอน เคยผ่านการใช้หลักสูตรมามาก และอาจเคย ผ่านการอบรมทางหลักสูตรมามาก และอาจเคยผ่านการอบรมทางหลักสูตรมากกว่ากลุ่มครูที่ทำการสอนนานปี จึงมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ได้ดีกว่าครูที่ทำการสอนนานปี.

หมวดที่ ๓

ก. แสดงคะแนนการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยไปใช้ใน
กระบวนการสอนของครู

ตาราง ๘

คะแนนการนำความเข้าใจไปใช้ในกระบวนการสอนของครู		
เลขประจำตัว	คะแนนเต็ม ๒๕๖ คะแนนที่ได้	คะแนนคิดเป็นร้อยละ
๑	๒๑๓	๘๔.๔๘
๒	๒๐๒	๘๐.๖๓
๓	๑๙๕	๖๘.๑๘
๔	๑๘๘	๖๕.๙๓
๕	๒๑๑	๘๓.๙๘
๖	๑๙๘	๖๙.๒๓
๗	๑๙๙	๖๘.๘๘
๘	๑๙๒	๖๙.๑๓
๙	๑๘๖	๖๕.๐๓
๑๐	๒๑๓	๘๔.๔๘
๑๑	๒๓๑	๘๐.๙๙
๑๒	๑๘๘	๖๖.๐๘
๑๓	๑๘๙	๖๕.๓๘
๑๔	๒๒๐	๘๖.๙๖
๑๕	๑๘๕	๖๔.๖๙

ตาราง ๔ (ต่อ)

คะแนนการนำความเข้าใจไปใช้ในการสอบการสวนของครู

เลขประจำตัว	คะแนนเต็ม ๒๕๖ คะแนนที่ได้	คะแนนคิดเป็นค่าร้อยละ
๑๖	๑๙๘	๖๙.๒๓
๑๗	๒๑๑	๘๓.๙๘
๑๘	๑๙๑	๖๖.๙๘
๑๙	๒๐๖	๘๒.๐๓
๒๐	๒๐๓	๘๐.๙๘
๒๑	๒๒๑	๘๙.๒๓
๒๒	๑๙๙	๖๙.๕๘
๒๓	๒๐๘	๘๒.๙๓
๒๔	๒๐๘	๘๒.๙๓
๒๕	๒๐๘	๘๒.๙๓
๒๖	๑๘๙	๖๖.๐๘
๒๗	๑๙๖	๖๘.๕๓
๒๘	๒๐๐	๖๙.๙๓
๒๙	๑๘๙	๖๙.๕๘
๓๐	๑๙๙	๖๙.๕๘
๓๑	๑๙๙	๖๙.๕๘
๓๒	๒๐๘	๘๒.๙๓

ในการวิเคราะห์แผนการนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทย ไปไว้ในกระบวนการสอนของครูในกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดได้

คะแนนการนำไปใช้ในระดับดี	เท่ากับ	๙๕% ขึ้นไป
คะแนนการนำไปใช้ในระดับปานกลาง	เท่ากับ	๘๐ - ๙๕%
คะแนนการนำไปใช้ระดับน้อย	เท่ากับ	๖๐ - ๘๐%
คะแนนการนำไปใช้ระดับน้อยมาก	เท่ากับ	ต่ำกว่า ๕๐ - ๖๐%

จากการพิจารณาคะแนนที่ครูแต่ละคนทำได้เปรียบเทียบกับเกณฑ์วางไว้ข้างตน
ปรากฏว่า

ครูที่ได้คะแนนในระดับดี มีจำนวน	๓ คน
ครูที่ได้คะแนนในระดับปานกลาง มีจำนวน	๑๑ คน
ครูที่ได้คะแนนในระดับน้อย มีจำนวน	๑๔ คน

จะเห็นได้ว่า ครูจำนวน ๑๔ คนใน ๓๒ คน ได้คะแนนของการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยไปไว้ในกระบวนการสอนของตนน้อย ส่วนครูที่ได้คะแนนในระดับดีมีจำนวนเพียง ๓ คน ส่วนระดับปานกลางมี ๑๑ คน แสดงให้เห็นว่าครูในกลุ่มตัวอย่างนี้เวลาสอนไม่ค่อยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเลย

การถักค่า t (two-tailed) คือเอาความเข้าใจในระดับ ๙๕% ขึ้นไป ($p = .05$ หรือ $p < .05$) เป็นระดับที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การถักค่าครั้งนี้มีขอบประชากร ๓๒ คน แยกเป็น $n_1 = 14$, $n_2 = 12$ degree of freedom (df) จึงเป็น $24(n_1 + n_2 - 2)$ ดังนั้น ถ้าหากค่า t ของแต่ละกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบกันมีค่า 5.054 ก็แสดงว่า ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแต่ละกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบกันนั้นมีความแตกต่างกันในระดับที่มีความมั่นใจได้ถึง ๙๕% แต่ถ้าค่า $t > 2.064$ แสดงว่าค่าคอมที่ได้นั้นมีความมั่นใจในระดับสูงยิ่งขึ้น แต่ถ้า $t < 2.064$ ก็ถือว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ถ้าค่าของ t เป็น ๒.๙๙ หมายถึงว่ามีความเข้าใจในระดับ ๙๕% แต่ถ้า

$t > 2.797$ หมายความว่ายิ่งมีระดับความเชื่อมั่นสูงขึ้นกว่า ๙๙%

ข. แสดงการเปรียบเทียบความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้กับกระบวนการสอนระหว่างกลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูง กับกลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายต่ำ

ตาราง ๕

ประเภทของครู	
มีคะแนนความเข้าใจ สูง	มีคะแนนความเข้าใจ ต่ำ
คะแนนขบวนการสอน (x_1)	คะแนนขบวนการสอน (x_2)
๒๑๓	๒๐๒
๑๙๘	๑๘๘
๒๑๑	๑๙๘
๒๑๓	๑๘๖
๒๓๑	๑๘๓
๒๒๐	๑๙๘
๒๑๖	๑๙๑
๒๐๖	๒๐๓
๑๙๙	๒๐๘
๒๐๘	๒๐๘
๑๘๘	๒๐๐
๑๙๘	๑๘๘
๑๙๘	๑๘๓
๑๙๘	
๒๐๘	
$x_1 = 2902$	$x_2 = 2352$
$N_1 = 14$	$N_2 = 12$
$\bar{X}_1 = 207.29$	$\bar{X}_2 = 196$
$S (\bar{X}_1 - \bar{X}_2) = 3.7313$	
$t = 3.0257^{**}$	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

จากการาง ๘ แสดงว่าความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยกับการสอน
 วิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ แสดงว่าในกลุ่มตัวอย่างที่ทำ
 การวิจัยนี้ ครูที่มีคะแนนในความเข้าใจของหลักสูตรภาษาไทยสูงย่อมมีคะแนนในการเลือกกระ
 บวนการสอนสูงด้วย แต่จากการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานเป็นกลางที่วางไว้ อาจเป็นเพราะ
 ความเชื่อและความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ครูสอนภาษาไทยยึดถืออยู่จะมีผลโดยตรง
 ต่อสิ่งที่ครูเหล่านั้นได้เลือกกระทำ กับได้แก่ การทำโครงการสอน การเตรียมการสอน วิธีสอน
 การจัดกิจกรรมการสอน การเลือกคู่มือสำหรับใช้สอน และวิธีการประเมินผล ซึ่งเป็นไปตามที่คุ
 ณ์นับและสรุปกล่าวไว้ว่า "สิ่งที่ครูผู้สอนเชื่อว่าสำคัญจะมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมของเขา".

⁹Comb Arthur W., and Snyge, Donald, Individual Behavior, Harper
 & Bros. New York, 1959.

หมวดที่ ๔

ก. แสดงคะแนนของการนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทย ไปใช้ในการประเมินผลของครู

ตาราง ๑๐

คะแนนการนำความเข้าใจ ไปใช้ในการประเมินผลของครู		
เลขประจำตัว	คะแนนเต็ม ๑๑๒ คะแนน คะแนนที่ได้	คะแนนคิดเป็นร้อยละ
๑	๘๖	๗๖.๗๖
๒	๙๐	๘๑.๕๐
๓	๙๐	๘๑.๕๐
๔	๘๙	๗๙.๖๔
๕	๘๕	๗๖.๒๖
๖	๖๖	๕๙.๘๒
๗	๖๔	๖๐.๗๒
๘	๗๘	๖๙.๖๔
๙	๖๔	๖๐.๗๒
๑๐	๗๓	๖๕.๑๘
๑๑	๘๕	๗๕.๘๙
๑๒	๗๙	๗๐.๕๔
๑๓	๖๕	๕๘.๐๔
๑๔	๗๓	๖๕.๑๘
๑๕	๘๑	๗๒.๓๒
๑๖	๖๙	๖๑.๖๖

ตาราง ๑๐ (ต่อ)

คะแนนการนำความเข้าใจ ไปใช้ในการประเมินผลของครู

เลขประจำตัว	คะแนนเต็ม ๑๑๓ คะแนน คะแนนที่ได้	คะแนนคิดเป็นร้อยละ
๑๓	๘๖	๗๖.๕๖
๑๔	๗๕	๖๖.๔๖
๑๕	๘๑	๗๒.๖๖
๒๐	๖๙	๖๑.๖๖
๒๑	๗๕	๖๖.๔๖
๒๒	๘๘	๗๘.๘๘
๒๓	๘๐	๗๑.๗๖
๒๔	๗๘	๖๙.๑๖
๒๕	๖๘	๖๐.๑๖
๒๖	๗๔	๖๖.๐๑
๒๗	๖๙	๖๑.๖๖
๒๘	๗๗	๖๘.๑๘
๒๙	๗๓	๖๕.๑๘
๓๐	๗๕	๖๖.๔๖
๓๑	๗๐	๖๒.๕๐
๓๒	๘๓	๗๔.๑๖

ในการวิเคราะห์คะแนนการนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทย ไปใช้ในการประเมินผลของครูในกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยกำหนดให้

คะแนนการประเมินผลในระดับดี	เท่ากับ	๘๕% ขึ้นไป
คะแนนการประเมินผลในระดับปานกลาง	"	๗๐ - ๘๕%
คะแนนการประเมินผลในระดับน้อย	"	๖๐ - ๗๐%
คะแนนการประเมินผลในระดับน้อยมาก	"	ต่ำกว่า ๕๐ - ๖๐%

จากการพิจารณาคะแนนที่ครูแต่ละคนทำได้เปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่วางไว้ข้างต้น
ปรากฏว่า

ครูที่ได้คะแนนในระดับดี	มีจำนวนเท่ากับ	๔ คน
ครูที่ได้คะแนนในระดับปานกลาง	"	๗ คน
ครูที่ได้คะแนนในระดับน้อย	"	๑๔ คน
ครูที่ได้คะแนนในระดับน้อยมาก	"	๒ คน

จะเห็นว่าครูส่วนใหญ่ได้คะแนนรองการนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยไปใช้ในการประเมินผลของตนในระดับน้อยและน้อยมากถึง ๑๖ คน ใน ๓๒ คน ส่วนครูที่ได้คะแนนในระดับดีเพียง ๔ คน และปานกลางมี ๗ คน แสดงให้เห็นว่าครูในกลุ่มตัวอย่างนี้ส่วนใหญ่ไม่ได้นำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาเป็นเกณฑ์ในการประเมินผลนักเรียนของตน

ข. แสดงผลการทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปกับการประเมินผลระหว่างกลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูง กับกลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำ

ตาราง ๑๑

ประเภทของกลุ่มครู			
มีคะแนนความเข้าใจ สูง		มีคะแนนความเข้าใจ ต่ำ	
คะแนนการประเมินผล(x_1)		คะแนนการประเมินผล(x_2)	
๘๖		๙๐	
๙๐		๖๔	
๙๖		๙๔	
๙๘		๙๔	
๙๙		๖๔	
๘๒		๖๔	
๘๑		๙๔	
๘๕		๙๔	
๘๐		๖๔	
๙๔		๖๔	
๙๕		๙๙	
๙๐			
๘๓			
x_1	= 1169	x_2	= 924
N_1	= 14	N_2	= 12
$\bar{X}_1$	= 78.5	$\bar{X}_2$	= 72
$S (\bar{X}_1 - \bar{X}_2) = 2.1329$			
$t = 3.0474^{**}$			

**

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๑๑ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูง ย่อมมีคะแนนในการประเมินผลสูงกว่ากลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ ซึ่งเราอาจจะสรุปได้ว่า ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทย กับการประเมินผลของครูผู้สอนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กัน ผลของการวิจัยครั้งนี้จึงเป็นไปได้ไปตามสมมุติฐานเป็นกลางที่วางไว้ ทั้งนี้คงเป็นเพราะสิ่งที่ครูเข้าใจจะมีผลโดยตรงกับการประเมินผลของครู

หมวดที่ ๕ แสดงค่าของความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการประเมินผลในการสอนของครู กับคะแนนในการประเมินผลของนักศึกษาที่มีต่อการสอนของครู

ตาราง ๑๒

กลุ่มตัวอย่างของครู	กลุ่มตัวอย่างของนักศึกษา
$\Sigma x_1 = 5212$	$\Sigma x_2 = 389216$
$N_1 = 32$	$N_2 = 240$
$\bar{X}_1 = 162.88$	$\bar{X}_2 = 162.17$
$S (\bar{X}_1 - \bar{X}_2) = 5.0547$	
$t = .8727$	

จากตาราง ๑๒ แสดงให้เห็นว่าคะแนนในการประเมินผลการสอนของครู กับคะแนนในการประเมินผลของนักศึกษา ที่มีต่อการสอนของครู ไม่มีความแตกต่างกัน หรืออีกนัยหนึ่งอาจสรุปได้ว่าครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้ตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงทุกประการ

ตอนที่ ๒ เสนอผลที่ได้จากการวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรภาษาไทย

หมวดที่ ๑

ก. ผลของข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์วิธีสอนภาษาไทยของครูผู้สอนใน
ระดับ ป.กม.

ตาราง ๑๓ แสดงถึงการเลือกวิธีสอนหลักภาษาไทยของครูที่สอนภาษาไทย
ในระดับ ป.กม. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (ทั้งนี้ครูบางท่านอาจใช้วิธี
สอนมากกว่า ๑ วิธี)

วิธีสอนที่ครูเลือก	จำนวนคน
๑. ให้นักเรียนจดกฎเกณฑ์ ครูอธิบายกฎเกณฑ์ แล้วให้ทำแบบฝึกหัด	๒๑
๒. ครูอธิบายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนจดตาม	๑๑
๓. ครูให้ตัวอย่างจนนักเรียนสรุปกฎเกณฑ์ได้ และครูช่วยสรุปอีกที แล้วจึงทำแบบฝึกหัด	๒๓
๔. ให้นักเรียนไปทำแบบฝึกหัดมาก่อน แล้วจึงมาอธิบายข้อผิดรวมกัน	๔
๕. ให้นักเรียนจดตามคำบอก	๑

ตาราง ๑๔ แสดงถึงการเลือกวิธีการอ่านของครูที่สอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ.
ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (ทั้งนี้ครูบางท่านอาจใช้วิธีสอนมากกว่า ๑ วิธี)

วิธีสอนที่ครูเลือก	จำนวนคน
๑. ให้นักเรียนไปอ่านมาเป็นการบ้าน แล้วมาเล่าให้เพื่อนฟัง	๒๐
๒. ให้นักเรียนอ่านหลังจากได้ทราบความหมายของศัพท์ในเรื่องที่จะอ่าน	๙
๓. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงแล้วครูอธิบายความหมายให้ฟัง	๑๙
๔. ให้นักเรียนอ่านและอธิบายความหมายเอง	๑๕
๕. ครูอ่านและแปลให้นักเรียนฟังโดยตรง	๑๒
๖. จัดหาบทความให้นักเรียนอ่านแล้วครูทดสอบความเข้าใจ	๑๕

ตาราง ๑๕ แสดงถึงการฝึกทักษะในการอ่านที่ครูภาษาไทยฝึกให้นักศึกษาวิชาภาษาไทย
ระดับ ป.กศ. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการฝึกทักษะ	ไม่ได้อีก จำนวนคน	ฝึกน้อย จำนวนคน	ฝึกปานกลาง จำนวนคน	ฝึกมาก จำนวนคน
๑. เอาหนังสือมาอ่าน	๔	๔	๑๕	๔
๒. วิเคราะห์เรื่องทีละตอน	๑	๔	๒๑	๖
๓. อ่านเรื่องแล้วมาสรุปให้เพื่อนฟัง	๑	๖	๒๑	๔
๔. อ่านออกเสียงใหญ่กลางและชัดเจน	-	๕	๑๔	๑๓
๕. อ่านลำประพันธ์ใหญ่กลาง	-	๔	๑๙	๑๑

จากตาราง ๑๕ แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาไทยฝึกทักษะในการอ่านให้นักเรียนในระดับปานกลาง

ตาราง ๑๖ แสดงถึงการฝึกทักษะในการฟังที่ครูภาษาไทยฝึกให้นักเรียนวิชาภาษาไทย ระดับ ป.๓ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการฝึกทักษะ	ไม่ได้ฝึก จำนวนคน	ฝึกน้อย จำนวนคน	ฝึกปานกลาง จำนวนคน	ฝึกมาก จำนวนคน
๑. ฟังการอธิบายและโอวาท	-	๑๑	๑๕	๒
๒. ฟังเพื่อนหรือครูเล่าเรื่องต่าง ๆ	๓	๔	๑๗	๘
๓. ฟังเพื่อนรายงาน	-	๑	๒๑	๑๐
๔. ฟังเพื่อนเล่าประสบการณ์	๑	๕	๑๗	๑๕
๕. ฟังการอ่านรอยแก้วและรอยกรอง จากเพลง	๔	๑๑	๑๕	๒

จากตารางที่ ๑๖ แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาไทยฝึกทักษะในการฟังให้นักเรียนในระดับปานกลาง

ตาราง ๑๗ แสดงถึงการฝึกทักษะในการพูดที่ครูภาษาไทยฝึกให้นักศึกษาวิชาภาษาไทย
ระดับ ป.กค. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการฝึก	ไม่ได้ฝึก จำนวนคน	ฝึกน้อย จำนวนคน	ฝึกปานกลาง จำนวนคน	ฝึกมาก จำนวนคน
๑. ฝึกการอธิบายและโต้แย้งที่	๒	๑๑	๑๒	๓
๒. ฝึกเล่าประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน หรือเล่านิทาน	๔	๔	๑๕	๔
๓. ฝึกรายงานหน้าชั้น	๑	๒	๑๕	๑๔
๔. ฝึกการกล่าวคำต้อนรับและขอบคุณ วิทยากร	๑	๑๕	๑๔	๒
๕. ฝึกพูดในที่ประชุม	๔	๑๒	๑๔	๒

จากตาราง ๑๗ แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาไทยฝึกทักษะในการพูดให้นักศึกษาในระดับ
ปานกลาง

ตาราง ๑๘ แสดงถึงการเลือกวิธีสอนการเขียนของครูที่สอนภาษาไทยในระดับ ป.กค.
ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง (ทั้งนี้ครูบางคนอาจใช้วิธีสอนมากกว่า ๑ วิธี)

วิธีสอน	จำนวนคน
๑. ครูให้นักเรียนเขียนเรียงความจากภาพ	๑๓
๒. ครูให้นักเรียนเลือกเขียนเรียงความตามใจชอบ	๒๐
๓. ครูกำหนดหัวเรื่องให้นักเรียนเขียน	๕๑
๔. ครูชักชวนปากเปล่าก่อน จนนักเรียนรู้แน่ชัดว่าจะเขียนอะไร แล้วจึงให้ ลงมือเขียน	๑๓

ตาราง ๑๙ แสดงถึงการฝึกทักษะในการเขียนที่ครูภาษาไทยฝึกให้นักศึกษาวิชาภาษาไทย
ระดับ ป.กบ. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการฝึกทักษะ	ไม่ได้อีก จำนวนคน	ฝึกน้อย จำนวนคน	ฝึกปานกลาง จำนวนคน	ฝึกมาก จำนวนคน
๑. ฝึกเขียนเรียงความ	๑	๑๐	๑๕	๒
๒. ฝึกเขียนรายงาน	-	๕	๑๔	๕
๓. ฝึกเขียนจดหมาย	-	๑๓	๑๔	๑
๔. ฝึกบันทึกผลการประชุม	๕	๑๓	๑๔	๑
๕. ฝึกเขียนคำศัพท์ยาก ๆ	๑	๒	๒๓	๖
๖. ฝึกเขียนบทสนทนาต่าง ๆ	๕	๑๒	๑๒	๓
๗. ฝึกเขียนประโยคและวลีชนิดต่าง ๆ	๒	๙	๑๔	๓
๘. ฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ	๑	๘	๒๒	๑

จากตาราง ๑๙ แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาไทยฝึกทักษะในการเขียนให้นักศึกษาใน
ระดับปานกลาง

ตาราง ๒๐ แสดงถึงการสอนภาษาไทยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาไทยไปสอน
ระดับประถมได้

วิธีการสอน	ไม่ได้ฝึก จำนวนมาก	ฝึกน้อย จำนวนมาก	ฝึกปานกลาง จำนวนคน	ฝึกมาก จำนวนคน
๑. สอนพื้นฐานความรู้ความเข้าใจ ในภาษาไทยอย่างดี	-	-	๑๗	๑๕
๒. สอนความสามารถในการอธิบาย เนื้อหาที่ยากให้นักเรียนระดับ ประถมเข้าใจได้	-	๔	๑๘	๕
๓. ฝึกทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน	-	-	๑๘	๑๔
๔. สอนความรู้ในวิธีสอนและการ ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนวิชา ภาษาไทย	๒	๓	๒๑	๖

จากตาราง ๒๐ แสดงให้เห็นว่าสอนภาษาไทยให้ส่วนรายจะแตกต่างกัน ของวิชาให้
แก่นักศึกษาเพื่อให้สามารถสอนระดับประถมได้ในระดับปานกลาง

จากการวางวิเคราะห์หลักสูตร จะเห็นว่าวิชาภาษาไทยในระดับ ป.กศ. นั้นเราสามารถนำเนื้อหามาเรียงตามลำดับความสำคัญได้ดังนี้

๑. การใช้ภาษา
๒. คำความหมายของคำและชนิดของคำ
๓. วลี ประโยค และสำนวน
๔. ลักษณะของภาษาไทย
๕. การนำภาษาอื่นมาใช้ในภาษาไทย
๖. คำประสมต่าง ๆ
๗. คำราชาศัพท์

ในด้านพฤติกรรม สำหรับวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติที่คนไทยทุกคนควรศึกษาจนสามารถนำไปใช้ได้ดีในสังคม ดังนั้นพฤติกรรมต่าง ๆ จึงควรเรียงลำดับความสำคัญดังนี้

๑. การนำความรู้และวิธีการทางภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน
๒. ความเข้าใจ
๓. การสังเกตและการวัด
๔. การตีความหมายของข้อมูลและการสรุปอ้างอิง
๕. ความรู้
๖. การเห็นปัญหาและทางที่จะแก้ปัญหา
๗. การสร้างการทดสอบและปรับปรุงโครงหุ่นทางทฤษฎี

๓. ผลการวิจัยพบว่า เภสัชกรที่ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมระดับ ป.กศ.

การวิจัยนี้ แสดงผลของการวิเคราะห์ทดสอบภาษาไทย ๖ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง

สถานศึกษา	พฤติกรรม						รวม ๑๐๐
	ความรู้ ความจำ จำนวน ร้อยละ	ความ เข้าใจ จำนวน ร้อยละ	การนำ ไปใช้ จำนวน ร้อยละ	การวิ- เคราะห์ จำนวน ร้อยละ	การสัง- เคราะห์ จำนวน ร้อยละ	การประ เมินผล จำนวน ร้อยละ	
วิทยาลัยครู ๑	๖๕.๘๕	๖๖.๒๕	๖๑.๕๐	๖๖.๒๕	-	๖.๒๕	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๒	๕๕.๘๓	๒๕.๐๐	๕.๑๓	๖๖.๖๗	-	๓.๓๓	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๓	๖๖.๓๔	๖๕.๕๓	๕.๑๓	๖.๕๕	-	๓.๕๖	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๔	๖๕.๑๑	๖๖.๓๓	๕.๕๕	๕.๕๕	-	-	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๕	๖๕.๘๓	๖๖.๖๖	๖.๘๓	๕.๘๓	-	๒.๖๐	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๖	๕๖.๐๕	๖๖.๓๓	๓.๖๔	๖๖.๐๐	-	๐.๖๖	๑๐๐

จากการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าวิทยาลัยครูทั้ง ๖ แห่งที่เป็นกลุ่มตัวอย่างออกข้อสอบ
ภาษาไทย ๖ นั้นได้ทำไปในการวัดพฤติกรรมทางความรู้ความจำมากที่สุด

ตาราง ๓ แสดงผลของการวิเคราะห์ สอสอบภาษาไทย ๒ ใน วิทยาลัยครู ๖ แห่ง

สถานศึกษา	พฤติกรรม						รวม
	ความรู้อย่าง	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินผล	
	จำนวนร้อยละ	จำนวนร้อยละ	จำนวนร้อยละ	จำนวนร้อยละ	จำนวนร้อยละ	จำนวนร้อยละ	
วิทยาลัยครู ๑	๖๖.๖๗	๑๕.๐๐	๔.๓๓	๙.๑๗	--	๐.๔๓	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๒	๗๑.๔๓	๑๔.๒๙	๓.๔๖	๑๑.๔๓	--	--	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๓	๖๘.๑๒	๑๒.๗๕	๔.๔๗	๑๒.๒๖	--	๑.๐๐	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๔	๔๙.๙๖	๑๔.๔๖	๗.๐๐	๑๓.๓๘	--	๑.๒๐	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๕	๖๒.๔๑	๑๙.๔๕	๔.๓๒	๑๑.๘๒	--	--	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๖	๗๕.๓๒	๑๔.๕๘	๑.๒๙	๔.๗๑	--	๐.๑๐	๑๐๐

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่าวิทยาลัยครูทั้ง ๖ แห่งที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ออกข้อสอบภาษาไทย ๒ เน้นหนักไปในการวัดพฤติกรรมทางความรู้มากที่สุด

ตาราง ๒๔ แสดงผลของการวิเคราะห์ สอดคล้องตามไทย ๓ วิจัยวิทยากร ๖ แห่ง

สถานศึกษา	พฤติกรรม						
	ความรู้ ความจำ จำนวน ร้อยละ	ความ เข้าใจ จำนวน ร้อยละ	การนำ ไปใช้ จำนวน ร้อยละ	การวิ- เคราะห์ จำนวน ร้อยละ	การสัง- เคราะห์ จำนวน ร้อยละ	การประ เมินผล จำนวน ร้อยละ	รวม ๑๐๐
วิทยาลัยครู ๑	๕๖.๖๗	๖๕.๐๐	๖.๖๗	๑๐.๘๓	-	๐.๘๓	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๒	๖๐.๐๐	๖๖.๕๐	๖๖.๐๐	๖๖.๕๐	-	๕.๐๐	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๓	๖๗.๖๖	๑๔.๐๐	๔.๔๔	๗.๓๓	-	-	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๔	๗๐.๐๐	๑๔.๑๐	๓.๖๖	๑๑.๗๖	-	๐.๔๖	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๕	๖๔.๓๓	๖๕.๖๔	๐.๔๔	๖๐.๑๑	-	-	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๖	๗๑.๑๖	๑๓.๓๐	๖.๖๖	๘.๔๔	-	๐.๔๔	๑๐๐

จากตาราง ๒๔ แสดงให้เห็นว่าวิทยาลัยครูทั้ง ๖ แห่งที่เน้นคุณลักษณะอย่างสอดคล้อง
ตามไทย ๓ เน้นหนักไม่ในการวัดพฤติกรรมทางด้านความรู้มากที่สุด

ตาราง ๒๕ แสดงผลของการวิเคราะห์ เขตสอบภาษาไทย ๔ วิทยาลัยครู ๖ แห่ง

สถานศึกษา	พฤติกรรม						รวม ๑๐๐
	ความรู้ ความจำ จำนวน รอยละ	ความ เข้าใจ จำนวน รอยละ	การนำ ไปใช้ จำนวน รอยละ	การวิ- เคราะห์ จำนวน รอยละ	การสัง- เคราะห์ จำนวน รอยละ	การประ- เมินผล จำนวน รอยละ	
วิทยาลัยครู ๑	๒๙.๐๘	๒๑.๘๒	๒.๓๓	๔.๕๕	-	๑.๘๒	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๒	๕๕.๐๐	๓๐.๐๐	๑๑.๖๗	๓.๓๓	-	-	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๓	๓๕.๐๐	๑๐.๕๕	๙.๕๕	๑.๐๐	-	๓.๐๐	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๔	๒๕.๕๗	๑๔.๕๒	๗.๒๘	๘.๖๗	-	-	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๕	๕๔.๑๘	๒๓.๒๓	๕.๖๘	๔.๒๙	-	๒.๑๙	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๖	๗๑.๐๖	๑๓.๘๑	๕.๑๖	๘.๓๓	-	๑.๖๘	๑๐๐

จากตาราง ๒๕ แสดงให้เห็นว่าวิทยาลัยครูทั้ง ๖ แห่งนี้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ออกข้อสอบ
ภาษาไทย ๔ เน้นหนักไปในการวัดพฤติกรรมทางด้านความจำมากที่สุด

ตาราง ๒๖ แสดงผลของการวิเคราะห์ เชื้อสอภาษาไทย ๕ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง

สถานศึกษา	พฤติกรรม						รวม ๑๐๐
	ความรู้ ความจำ จำนวน ร้อยละ	ความ เข้าใจ จำนวน ร้อยละ	การนำ ไปใช้ จำนวน ร้อยละ	การวิ- เคราะห์ จำนวน ร้อยละ	การสัง- เคราะห์ จำนวน ร้อยละ	การประ เมินผล จำนวน ร้อยละ	
วิทยาลัยครู ๑	๕๘.๓๓	๒๙.๐๐	๑๐.๐๐	๘.๑๗	-	-	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๒	๖๒.๕๙	๒๐.๑๔	๘.๒๓	๘.๐๐	-	-	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๓	๘๓.๐๐	๑๒.๕๐	๔.๐๐	-	-	๐.๕๐	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๔	๙๖.๑๓	๑๔.๘๗	๕.๕๔	๒.๔๖	-	-	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๕	๖๙.๓๔	๑๘.๓๔	๓.๘๙	๙.๓๖	-	๑.๕๑	๑๐๐
วิทยาลัยครู ๖	๙๓.๓๓	๑๖.๖๖	๘.๑๗	๙.๘๘	-	-	๑๐๐

จากตาราง ๒๖ แสดงให้เห็นว่า วิทยาลัยครูทั้ง ๖ แห่งที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ออกข้อสอบภาษาไทย ๕ เน้นหนักไปทางด้านความจำมากที่สุด

ง. กระแสนของนักศึกษาวิชาภาษาไทยระดับ ป.กศ. ที่ศึกษาวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในการศึกษา ๒๕๑๔

เกณฑ์ของคะแนน

A = ดีเยี่ยม

B = ดี

C = พอใช้

D = เกือบพอใช้

E = ใ้ส่ใจได้

สำหรับนักศึกษาในระดับ ป.กศ. ถือเอาคะแนนระดับ D เป็นคะแนนผ่าน

ตาราง ๒๗ แสดงคะแนนวิชาภาษาไทย ๑ ของนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย ๑
ในการศึกษา ๒๕๑๔ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง

สถานศึกษา	A	B	C	D	E	รวม
	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	
วิทยาลัยครู ๑	๑๘	๔๔	๖๕	๘	-	๑๓๕
วิทยาลัยครู ๒	๑๐	๕๐	๔๑	๘	-	๑๐๙
วิทยาลัยครู ๓	๑๑	๕๖	๗๒	๗	-	๑๔๖
วิทยาลัยครู ๔	๑๒	๕๔	๖๙	๑๐	-	๑๔๕
วิทยาลัยครู ๕	๑๓	๕๙	๖๕	๙	-	๑๔๖
วิทยาลัยครู ๖	๑๕	๖๐	๗๐	๖	-	๑๕๑

จากตาราง ๒๗ นักศึกษาทั้ง ๖ วิทยาลัยได้คะแนนวิชาภาษาไทย ๑ ระดับ C เป็นส่วนใหญ่ หรือได้คะแนนในระดับพอใช้เป็นส่วนใหญ่

ตาราง ๒๔ แสดงคะแนนวิชาภาษาไทย ๒ ของนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย ๒
ปีการศึกษา ๒๕๖๔ ในวิทยาลัยกร ๒ แห่ง

สถานศึกษา	A	B	C	D	E	รวม
	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	
วิทยาลัยกร ๑	๑๒	๔๖	๒๔	๔	-	๑๓๕
วิทยาลัยกร ๒	๑๒	๕๖	๗๔	๓	-	๑๔๕
วิทยาลัยกร ๓	๑๕	๕๐	๖๖	๑๐	-	๑๔๑
วิทยาลัยกร ๔	๑๕	๕๐	๗๑	๔	-	๑๔๕
วิทยาลัยกร ๕	๑๐	๕๔	๗๐	๓	-	๑๔๖
วิทยาลัยกร ๖	๑๓	๖๐	๖๔	๖	-	๑๔๑

จากตาราง ๒๔ นักศึกษาทั้ง ๖ วิทยาลัยได้คะแนนวิชาภาษาไทย ๒ ระดับ C เป็นส่วน
ใหญ่ หรือได้คะแนนระดับพอใช้เป็นส่วนใหญ่

ตาราง ๒๙ แสดงคะแนนวิชาภาษาไทย ๓ ของนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาไทย ๓
ปีการศึกษา ๒๕๖๔ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง

สถานศึกษา	A	B	C	D	E	รวม
	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	
วิทยาลัยครู ๑	๑๔	๕๐	๖๔	๑๒	-	๑๓๕
วิทยาลัยครู ๒	๙	๒๒	๓๐	๘	-	๑๔๙
วิทยาลัยครู ๓	๑๖	๕๖	๖๔	๕	-	๑๔๑
วิทยาลัยครู ๔	๑๓	๒๐	๒๓	๙	-	๑๔๕
วิทยาลัยครู ๕	๑๑	๕๘	๖๖	๑๐	-	๑๔๖
วิทยาลัยครู ๖	๑๕	๕๐	๖๕	๑๑	-	๑๔๑

จากตาราง ๒๙ นักศึกษาทั้ง ๖ วิทยาลัยได้คะแนนวิชาภาษาไทย ๓ ระดับ C เป็นส่วนใหญ่ หรือได้คะแนนระดับพอใช้เป็นส่วนใหญ่

ตาราง ๓๐ แสดงคะแนนวิชาภาษาไทย ๔ ของนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทย ๔
ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง

สถานศึกษา	A	B	C	D	E	รวม
	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	
วิทยาลัยครู ๑	๑๔	๕๐	๖๑	๑๐	-	๑๓๕
วิทยาลัยครู ๒	๑๐	๖๐	๗๐	๙	-	๑๔๙
วิทยาลัยครู ๓	๑๒	๕๒	๖๙	๘	-	๑๔๑
วิทยาลัยครู ๔	๑๕	๕๑	๗๒	๗	-	๑๔๕
วิทยาลัยครู ๕	๑๑	๕๘	๖๘	๙	-	๑๔๖
วิทยาลัยครู ๖	๑๖	๕๕	๖๕	๑๕	-	๑๕๑

จากตาราง ๓๐ นักศึกษาทั้ง ๖ วิทยาลัยได้คะแนนวิชาภาษาไทย ๔ ระดับ C เป็นส่วนใหญ่ หรือได้คะแนนระดับพอใช้เป็นส่วนใหญ่

ตาราง ๓๑ แสดงคะแนนวิชาภาษาไทย ๕ ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง

สถานศึกษา	A	B	C	D	E	รวม
	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	จำนวนคน	
วิทยาลัยครู ๑	๑๖	๔๘	๖๓	๘	-	๑๓๕
วิทยาลัยครู ๒	๑๕	๕๓	๗๕	๖	-	๑๔๙
วิทยาลัยครู ๓	๑๓	๕๙	๖๑	๘	-	๑๔๑
วิทยาลัยครู ๔	๑๔	๕๔	๖๘	๙	-	๑๔๕
วิทยาลัยครู ๕	๑๓	๕๙	๖๐	๑๐	-	๑๔๒
วิทยาลัยครู ๖	๑๖	๖๒	๖๙	๑๑	-	๑๕๘

จากตาราง ๓๑ นักศึกษาทั้ง ๖ วิทยาลัยได้คะแนนวิชาภาษาไทย ๕ ระดับ C เป็นส่วนใหญ่ หรือได้คะแนนระดับพอ ีเป็นส่วนน้อย

จากการศึกษาคะแนนสัมฤทธิ์ในการศึกษาภาษาไทยของนักศึกษาในระดับ ป.กค. ปีการศึกษา ๒๕๑๔ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเหล่านี้ส่วนใหญ่มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าเมื่อบริการสอนภาษาไทยจะนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในการสอนและการประเมินผลน้อยนัก แต่นักศึกษาก็ได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งนี่อาจเป็นเพราะว่าในด้านการสอนของครูนั้น ครูได้เน้นหนักในความรู้ความจำของนักศึกษาเป็นสำคัญ เมื่อประเมินผลก็ประเมินในความรู้ความจำ นักศึกษาซึ่งเคยชินกับการเรียนแบบท่องจำมาก่อนจึงทำได้ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ดังกล่าวมาแล้ว

หมวดที่ ๖ เสนอผลของการประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาไทย ระดับ ป.กศ.

ปี พ.ศ. ๒๕๐๘

ก. ประเมินผลคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของครูผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. จำนวน ๓๒ คน ในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง โดยใช้แบบสอบถาม ปรากฏผลดังนี้

เลขที่	คะแนนเต็ม ๘๖ คะแนนที่ได้	คิดเป็นการร้อยละ
๑	๖๔	๗๔.๔๖
๒	๕๔	๖๓.๕๒
๓	๖๔	๗๔.๔๖
๔	๖๐	๖๙.๕๓
๕	๖๐	๖๙.๕๓
๖	๕๔	๖๒.๕๖
๗	๖๑	๗๐.๖๔
๘	๕๒	๖๐.๔๖
๙	๕๓	๖๑.๖๒
๑๐	๕๐	๕๘.๑๔
๑๑	๖๑	๗๐.๖๔
๑๒	๕๐	๕๘.๑๔
๑๓	๕๔	๖๒.๕๖
๑๔	๖๔	๗๔.๔๖
๑๕	๖๓	๗๓.๕๔
๑๖	๖๓	๗๓.๕๔

เลขที่	คะแนน คัม ๘๖ คะแนนที่ ๑	ถือเป็นการยกย่อง
๑๙	๖๔	๗๕.๑๖
๑๘	๕๘	๖๘.๑๒
๑๙	๖๗	๗๘.๖๘
๒๐	๖๒	๗๒.๘๑
๒๑	๕๙	๕๙.๕๕
๒๒	๖๘	๗๙.๘๖
๒๓	๕๙	๖๘.๕๒
๒๔	๖๗	๗๘.๖๘
๒๕	๕๘	๕๙.๖๗
๒๖	๖๕	๗๖.๓๔
๒๗	๕๘	๖๓.๕๒
๒๘	๕๙	๖๘.๕๒
๒๙	๖๓	๗๓.๕๘
๓๐	๖๘	๗๙.๘๖
๓๑	๗๐	๘๑.๓๕
๓๒	๖๗	๗๘.๖๘

วิธีการคะแนนความเข้าใจจุดมุ่งหมายของกฎแต่ละคน ทำโดย

ก. การให้คะแนนตามลำดับความสำคัญ คือ :-

ไม่มีการปฏิบัติเลย	มีค่าเท่ากับ	๐	คะแนน
น้อยมาก	มีค่าเท่ากับ	๑	คะแนน
น้อย	มีค่าเท่ากับ	๒	คะแนน
ปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	๓	คะแนน
มาก	มีค่าเท่ากับ	๔	คะแนน

ข. ให้คะแนน ๑ คะแนนสำหรับคำตอบที่ถูกต้อง

ให้คะแนน ๐ คะแนนสำหรับคำตอบที่ไม่ตอบ

ให้คะแนน -๑ คะแนนสำหรับคำตอบที่ผิด

หลังจากนั้นนำคะแนนรวมกันแต่ละคน แล้วจัดเป็นเปอร์เซ็นต์ กำหนดให้ :-

คะแนนความเข้าใจดี	เท่ากับ	๘๕% ขึ้นไป
คะแนนความเข้าใจปานกลาง	เท่ากับ	๗๕ - ๘๕%
คะแนนความเข้าใจน้อย	เท่ากับ	๖๐ - ๗๕%
คะแนนความเข้าใจน้อยมาก	เท่ากับ	๕๐ - ๖๐%

จากการพิจารณาคะแนนของกฎแต่ละคนที่ทำได้ เปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่วางไว้ข้างตน
ปรากฏว่า

ครูที่เข้าใจความมุ่งหมายดี	เท่ากับ	๑๔ คน
ครูที่เข้าใจความมุ่งหมายปานกลาง	เท่ากับ	๖ คน
ครูที่เข้าใจความมุ่งหมายน้อย	เท่ากับ	๔ คน
ครูที่เข้าใจความมุ่งหมายน้อยมาก	เท่ากับ	๓ คน

จะเห็นได้ว่า ในจำนวนครู ๓๒ คนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นอย่างดี มีจำนวนเกือบเท่ากับครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อยกับชนมากรวมกันซึ่งไม่อาจกล่าวได้ว่าครูในกลุ่มตัวอย่างนี้มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นอย่างดี

สำหรับผู้ที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรปานกลางมีเพียง ๖ คน (๑๘.๗๕%) อาจกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ทำการสำรวจนี้ แบ่งออกได้เป็น ๒ กลุ่ม คือกลุ่มที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีกลุ่มหนึ่ง กับกลุ่มที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อยกลุ่มหนึ่ง

๕. การประเมินผลความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับ ป.๑ กับเนื้อหาวิชาที่วิธีสอนของครู

๖. การประเมินผลการสอนตาม จากการสำรวจแบบสอบถามปรากฏว่าครูผู้สอนเลือกใช้วิธีสอนที่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์เป็นส่วนน้อยเพียง ๒๑.๘๗๖ (๙ คนใน ๓๒ คน) กล่าวคือให้นักเรียนอ่านหลังจากทราบความหมายของศัพท์ในเรื่องที่จะอ่าน ที่กล่าวว่าการสอนอ่านแบบนี้เป็นการสอนที่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ และเป็นวิธีสอนที่ควรจะทำเพราะผู้เรียนควรจะทราบความหมายของศัพท์เสียก่อน เมื่อถึงเวลาอ่านจะได้ไม่เป็นการชักจูงหะ

ในกลุ่มตัวอย่างเดียวกันนี้ยังมีครูบางคนเลือกใช้วิธีสอนอ่านแบบอื่น ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ กล่าวคือ

- ให้นักเรียนไปอ่านมาเป็นการบ้านแล้วมาเล่าให้เพื่อนฟัง
- ให้นักเรียนอ่านออกเสียงแล้วครูอธิบายความหมายให้ฟัง
- ให้นักเรียนอ่านและอธิบายเอาเอง
- ครูอ่านและแปลให้นักเรียนฟังโดยตรง

การสอนดังกล่าวมานี้ว่าเป็นการสอนที่ไม่เหมาะสมกับเหตุผลข้างต้น การสอนอ่านที่ถือว่าการแปลจะเป็นการให้นักเรียนแปลหรือครูแปลให้ฟังก็ตาม เป็นการสอนที่ผิดหลักภาษาศาสตร์อย่างยิ่ง การสอนแบบนี้เป็นการสร้างนิสัยที่ผิดให้แก่นักเรียน ถัดนั้นที่อ่านไปแล้วทำความเข้าใจไปด้วย กลับ

คงมาเสียเวลาแปลอีกครึ่งหนึ่งก่อนจึงจะเข้าใจความได้ ดังนั้นควรปรับปรุงแก้ไขการสอนแบบนี้ โดยพยายามให้ผู้เรียนเข้าใจความสำคัญไปพร้อมกับการถกเถียง

ในเรื่องการฝึกทักษะในการอ่าน ครูได้ประเมินผลตนเองว่าได้ทำการฝึกทักษะในการอ่าน ให้แก่นักศึกษาของตามากน้อย ดังนี้

ความถี่ตกอยู่ในช่องฝึกทักษะในการอ่าน ปานกลาง มากที่สุด
 ความถี่ตกอยู่ในช่องฝึกทักษะในการอ่าน น้อย เป็นอันดับรอง
 ความถี่ตกอยู่ในช่องฝึกทักษะในการอ่าน มาก เป็นอันดับสาม
 ความถี่ตกอยู่ในช่อง ไม่ถี่ฝึก เป็นอันดับสุดท้าย

จากข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่าครูสอนวิชาภาษาไทยส่วนใหญ่ให้ความสนใจในการฝึกทักษะในการอ่านแก่นักศึกษาในระดับปานกลาง ซึ่งนับว่าเป็นการเข้าใจไม่ถูกต้องนัก เพราะทักษะในการอ่านเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ผู้ที่จะเรียนในระดับสูงขึ้นไปก็ต้องอาศัยทักษะในการอ่านเพื่อค้นหาหาความรู้จากตำรา การที่จะรอกอบจากครูหยิบยื่นให้เน้นเป็นการเรียนรู้ในวงแคบอย่างยิ่ง หรือแม้แต่การพาเอาทักษะในการนำไปอ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดีให้เกิดความสนุกสนานก็ได้ เพราะฉะนั้นครูควรฝึกทักษะในการอ่านให้แก่นักศึกษามากที่สุดเท่าที่โอกาสจะอำนวยให้

การที่ครูภาษาไทยกลุ่มหนึ่งตอบว่า ตนไม่ได้ทำการฝึกทักษะให้แก่นักเรียนของตนนั้นอาจเป็นเพราะว่าครูกลุ่มนี้สอนภาษาไทยในรายวิชาหลาย ๆ คือ ภาษาไทย ๔ และภาษาไทย ๕ จึงคิดว่าไม่จำเป็นต้องฝึกทักษะในการอ่านแต่ประการใด เพราะภาษาไทย ๑, ๒, ๓ ก็มีการฝึกกันมากแล้ว อีกประการหนึ่งครูในกลุ่มนี้อาจจะใช้เวลาไปเน้นความรู้ในด้านอื่นเป็นส่วนมากก็ได้ อย่างไรก็ตามการเข้าใจเช่นนี้ไม่ถูกต้องนักเพราะการเป็นเรื่องของทักษะ โดยเฉพาะทักษะในการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นสำคัญ ดังกล่าวนำแล้ว ครูสอนวิชาภาษาไทยควรฝึกทักษะในด้านนี้ให้แก่นักศึกษาของตนให้มาก

การฝึกทักษะในการฟังและพูดซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอนอ่านนั้น ปรากฏว่าครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในการฝึกทักษะในการฟังและพูดมากน้อยตามลำดับดังนี้

ความถี่ที่อยู่ในของระดับ ปานกลาง เป็นส่วนใหญ่
 ความถี่ที่อยู่ในของระดับ น้อย เป็นอันดับที่สอง
 ความถี่ที่อยู่ในของระดับ มาก เป็นอันดับที่สาม
 ความถี่ที่อยู่ในของ ไม่ได้ฝึก เป็นอันดับสุดท้าย

การที่ครูสอนภาษาไทยกลุ่มหนึ่งตอบว่า ไม่ได้ฝึกทักษะในการฟังและพูดให้นักศึกษาของตนนั้น นับเป็นข้อบกพร่องอย่างหนึ่งของครู เพราะทักษะในการฟังและพูดเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาไทย อีกทั้งหลักสูตรก็กำหนดให้มีการฝึกอยู่แล้ว ดังนั้นครูไม่ควรละเลยควรหาโอกาสฝึกทักษะในการฟังและพูดให้นักเรียนของตนเสมอ

๒. การประเมินผลการเขียน

จากการสำรวจครูสอนภาษาไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าครูส่วนน้อยคือ ๔๐.๖๒% (๑๓ ใน ๓๒ คน) ที่ใช้วิธีการลงเขียนที่ถูกต้องในแก่นักเรียนของตน กล่าวคือลงเขียนครุฑที่ขอบปากเปล่าจนนักเรียนรูแนตตัวจะเขียนอะไรแล้วจึงให้ลงมือเขียน นอกจากนี้ยังมีครูบางคนที่ตอบว่าให้นักเรียนเลือกเรียงความตามใจชอบ ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากภาพ และกำหนดหัวเรื่องให้นักเรียนเขียนโดยไม่มีการฝึกเลย

การสอนเขียนที่ถูกต้อก็คือ จะต้องทำความเข้าใจและชี้แจงจนนักเรียนทบทวนความสงสัยในเรื่องรูปแบบการให้ภาษาให้เสียก่อน เมื่อนักเรียนเข้าใจดีแล้วจึงให้ลงมือเขียน ในขณะที่เดียวกันก็ประเมินผลการเขียนของนักเรียนไปด้วยว่าได้นำเอาสิ่งที่ครูสอนไปใช้ได้เพียงใดมีข้อบกพร่องอย่างไร เพื่อจะได้ดำเนินการแก้ไขให้ดีขึ้น จากข้อเท็จจริงที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าครูส่วนใหญ่ยังเลือกวิธีสอนเขียนไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าวิตกกังวลยิ่ง จึงควรที่จะได้มีการพิจารณาแก้ไขการสอนของตนให้ตรงตามเป้าประสงค์ที่วางไว้

การฝึกทักษะในการเขียน จากการให้ครูในกลุ่มตัวอย่างประเมินผลตนเองว่าได้ทำการฝึกทักษะในการเขียนให้แก่นักเรียนของตนมากน้อยเพียงใด ปรากฏว่า

ความถี่ของการเขียน	ปานกลาง	มากที่สุด
ความถี่ของการเขียน	น้อย	เป็นอันดับสอง
ความถี่ของการเขียน	มาก	เป็นอันดับสาม
ความถี่ของการเขียน	ไม่ได้ฝึก	เป็นอันดับสุดท้าย

จากผลของการให้ครูประเมินผลตนเอง แสดงให้เห็นว่าครูสอนวิชาภาษาไทยให้ความสำคัญในการฝึกทักษะในการเขียนให้แก่นักเรียนในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วทักษะในการเขียนเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการนำเอาความรู้ในเรื่องโครงสร้างของภาษาและศัพท์ที่เรียนมาไปใช้ให้ถูกต้อง การที่จะใช้ให้ถูกต้องหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การฝึกฝน ดังนั้นครูสอนภาษาไทยที่ต้องการให้เด็กเรียนของคนที่สามารถเขียนเรื่องต่าง ๆ ได้ อย่างถูกต้องแล้วก็จะต้องการฝึกทักษะในการเขียนให้มากขึ้นกว่าเดิมอีก

๓. การประเมินผลการสอนหลักภาษา

จากการสำรวจครูสอนภาษาไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่าในการเลือกสอนวิชาหลักภาษานั้น ครูเลือกวิธีสอนที่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์เป็นส่วนน้อย คือ ๒๕.๐๐% (๑๑ คนใน ๓๒ คน) กล่าวคือ ครูในตัวอย่างจนักเรียนสรุปกฎเกณฑ์ได้ และครูช่วยสรุปอีกครั้งแล้วจึงทำแบบฝึกหัด การสอนแบบนี้ครูสอนจะคงให้ตัวอย่างจนผู้เรียนสามารถสรุปกฎเกณฑ์ได้ แล้วจึงฝึกเนื้อหาที่ต้องการฝึก จนสามารถทำได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว เพื่อที่จะทำโดยผู้เรียนนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง การสอนที่ให้ผู้เรียนจากกฎเกณฑ์แล้วนำไปท่องจำจนได้ แต่พอจะนำไปใช้จริง ๆ แล้วกลับนำไปใช้ไม่ได้ กฎเกณฑ์ที่เรียนมาก็ไม่มีประโยชน์ จึงเป็นวิธีการสอนที่ไม่ถูกต้อง

ในขณะที่ครูส่วนหนึ่งเลือกวิธีการสอนหลักภาษาที่ถูกตอ้ง ก็ยังมีครูบางคนที่ยังเลือกวิธีการสอนที่ไม่ถูกตอ้ง ถือครูอธิบายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนจดตาม และครูใหญ่เรียนจดกฎเกณฑ์ครูอธิบายกฎเกณฑ์แล้วจึงทำแบบฝึกหัด นอกจากนี้ในบรรดาครูที่เลือกวิธีสอนที่ถูกตอ้งก็ยังมีบางคนใช้วิธีการสอนสองแบบที่กล่าวมา ซึ่งเป็นการขัดแย้งกันมาก แสดงให้เห็นว่าครูเหล่านั้นคิดว่าการสอนวิชาหลักภาษาไทยโดยการให้นักเรียนจดกฎเกณฑ์ ครูอธิบายกฎเกณฑ์ แล้วให้ทำแบบฝึกหัดและการสอนแบบ ครูอธิบายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนจดตามเป็นวิธีสอนที่ใช้อยู่มาแต่ดั้งเดิมและเป็นวิธีการสอนที่ผิดพลาดเกี่ยวกับวิธีการสอนที่ถูกตอ้งตามหลักภาษาศาสตร์ ความคิดเช่นนี้นับว่ายังไม่ถูกตอ้งอย่างยิ่ง การที่จะได้มีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้การสอนวิชาหลักภาษาไทยได้ผลดียิ่งขึ้นกว่าที่เป็นมาแล้ว

๓. การประเมินผลการสอนให้สามารถนำเอาความรู้ภาษาไทยไปใช้สอนในระดับ

ประถมศึกษา

จากการสำรวจครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่าครูเหล่านั้นทำการประเมินผลตนเองว่าใครทำการสอนในเรื่องต่าง ๆ นานกว่า ดังนี้

๑. สอนพื้นฐานความรู้ความเข้าใจในภาษาไทยเป็นอันดับต้นในระดับ

ปานกลาง เป็นส่วนใหญ่

๒. สอนให้เกิดความสามารถในการอธิบายเนื้อหาที่ยากให้นักเรียนระดับ

ประถมเข้าใจได้ในระดับ ปานกลาง เป็นส่วนใหญ่

๓. สอนทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนในระดับ ปานกลาง เป็น

ส่วนใหญ่

๔. สอนความรู้ในวิธีสอนและการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนวิชาภาษาไทย

ในระดับ ปานกลาง เป็นส่วนใหญ่

ผลของการที่ครูประเมินผลตนเอง ปรากฏว่าผลออกมาในระดับ ปานกลาง ทั้งหมด จึงแสดงให้เห็นว่าพอใจนัก เพราะการที่ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ภาษาไทยไปใช้สอนในระดับ

ประกอบขึ้นมาได้นั้น ก็จะต้องมีความรู้ดังกล่าวนั้นแล้ว จะขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไม่ได้ เพราะจะทำให้ผู้ที่ไปสอนวิชาภาษาไทยไม่สามารถเป็นครูที่ดีได้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ถึงแม้ผลที่ออกมาจะไม่เป็นที่น่าพอใจก็ตาม แต่การประเมินผลครั้งนี้ก็มีความสอดคล้องกับการที่หลักสูตรภาษาไทยประเมินผลตนเองในแต่ละเรื่องที่ย่อยจากกันในตอนแรก ซึ่งก็นับว่าเป็นที่น่าพอใจยิ่ง แสดงให้เห็นว่าการออกแบบสลับถามในตอนแรกที่ย่อยกันกับตอนหลังที่รวมกัน ครูมีความเข้าใจที่ถูกต้องว่าเป็นเรื่องเดียวกัน

ก. การประเมินผลความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับ ป. กศ. เนื้อหาวิชา วิธีสอน กับการประเมินผลของครู

จากผลของการวิเคราะห์ข้อสอบวิชาภาษาไทยทั้งภาษาไทย ๖ จนถึงภาษาไทย ๕ ปรากฏว่าครูที่สอนภาษาไทยในระดับ ป. กศ. ในวิทยาลัยครู ๖ แห่งที่เป็นกลุ่มตัวอย่างออกข้อสอบเพื่อวัดพฤติกรรมในด้านความรู้ความจำ และความเข้าใจเป็นส่วนใหญ่

ส่วนการวัดพฤติกรรมในด้านอื่น เช่น การนำไปใช้ การวิเคราะห์การประเมินผลมีน้อยมาก นอกจากนี้ในด้านการออกข้อสอบเพื่อวัดทางด้านการสังเคราะห์นั้นปรากฏว่าวิทยาลัยครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างไม่มีการออกข้อสอบเพื่อวัดพฤติกรรมด้านนี้เลย

เมื่อพิจารณาผลจากการวิเคราะห์ข้อสอบแล้ว นับได้ว่าข้อสอบวิชาภาษาไทยในระดับ ป. กศ. ของวิทยาลัยครูทั้ง ๖ แห่งที่ได้รับมานั้นเป็นข้อสอบที่ยังมีข้อบกพร่องอยู่ เพราะ

๑. ไม่สามารถจะวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ได้ครบทุกด้าน คือขาดการวัดทักษะในด้านสังเคราะห์
๒. มุ่งวัดแต่ในด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจมากที่สุด ซึ่งจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับ ป. กศ. พ.ศ. ๒๕๐๘ ข้อ ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, ๗ กล่าวไว้ว่า
๒. ให้สามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องและเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
๓. ให้สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลิน

เพี้ยน

๕. ให้รู้คุณค่าของศิลปะในการใช้ภาษาไทย และได้ซาบซึ้งในสุนทรียภาพของวรรณคดีไทย
๖. ให้ความเจริญทางความคิด จินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และวิจารณ์งาน
๗. ให้สามารถสอนวิชาภาษาไทยในชั้นประโยค ระดับศึกษาต่อต้น และตอนปลายได้

จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กล่าวมาแล้วนี้แสดงให้เห็นว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยเน้นหนักในเรื่องการนำไปใช้มากที่สุด แต่ขอสอบภาษาไทยของวิทยาลัยครูทั้ง ๖ แห่ง กลับเน้นในเรื่องการนำไปใช้น้อย จึงเป็นข้อบกพร่องอย่างยิ่ง ควรที่จะได้มีการปรับปรุงแก้ไขให้ เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

๘. การประเมินผลคะแนนของนักศึกษาในระดับ ป.กศ.ที่เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง

เกณฑ์ของคะแนนตามที่ได้ออกมาแล้ว คือ :-

- A = ดีเยี่ยม
- B = ดี
- C = พอใช้
- D = เกือบพอใช้
- E = ใ้ต่ำไป

จากการพิจารณาคะแนนของนักศึกษาในระดับ ป.กศ.ที่เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในวิทยาลัยครู ๖ แห่ง ปรากฏผลดังนี้

วิชาภาษาไทย ๑ - ๕

นักศึกษาทั้ง ๖ สถาบันที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำคะแนนได้ระดับ C เป็นส่วนใหญ่ ถ้าดูตามเกณฑ์แล้วเป็นคะแนนที่อยู่ในระดับพอใช้เท่านั้น ซึ่งผลของคะแนนนี้ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ

เพราะผลนี้หมายความว่านักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับมีทักษะทั้ง ๔ ทางภาษาในระดับพอใช้เท่านั้น จึงย่อมจะไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือนำไปใช้สอนให้เกิดผลอย่างดีได้ นอกจากนี้ยังมีนักศึกษากว่าจำนวนไม่น้อยที่ได้คะแนนระดับ D คะแนนระดับนี้แม้ในระดับที่ยังใช้ไม่ได้ จึงแสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนภาษาไทยในวิทยาลัยครูทั้ง ๖ แห่ง ยังไม่สามารถสอนให้นักศึกษาของตนทุกคนบรรลุความมุ่งหมายที่วางไว้ได้.

บทที่ ๕

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

การใ้กษาในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย คือ :-

๑. เพื่อศึกษาความรู้ผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กค. มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ เพียงไร
 ๒. เพื่อศึกษาความรู้ผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กค. ได้นำความรู้ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในการสอนอย่างไร
 ๓. เพื่อศึกษาความรู้ผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กค. ได้นำเอาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลหรือไม่ เพียงใด
 ๔. เพื่อจัดทำตารางวิเคราะห์เนื้อหาหลักสูตรภาษาไทยในระดับ ป.กค.
- พ.ศ. ๒๕๐๔
๕. เพื่อศึกษานักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยในระดับ ป.กค. ตามหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับ ป.กค. พ.ศ. ๒๕๐๔ มีผลสัมฤทธิ์ในการศึกษาหรือไม่ อย่างไร
 ๖. เพื่อเสนอแนะวิธีการจัด และปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับ

ป.กค. พ.ศ. ๒๕๐๔

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. กำหนดขอบเขตประชากรที่ใช้ในการวิจัย โดยกำหนดครูผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กค. ในส่วนกลางจำนวน ๓๒ คน และนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในระดับ ป.กค. จำนวน ๒๔๐ คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

๒. ตั้งเกณฑ์ในการประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กค. พ.ศ. ๒๕๐๔

๓. สร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยแบบสอบถามจะถาม
 ครูผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ในเรื่องต่อไปนี้

ก. สถานภาพของครูผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กศ.

ข. ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กศ.

พ.ร. ๒๕๐๘

ค. การนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยไปใช้ใน
 กระบวนการสอนของครู

ง. การนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยไปใช้ใน
 กระบวนการประเมินผลของครู

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา มาทำการจำแนกสถานภาพของครูและ
 ประเมินผลพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ครูเหล่านั้นตอบว่าตนปฏิบัติอยู่ออกเป็น คะแนน เพื่อจัดกระทำ
 ตามวิธีการทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ $\bar{X}$, Standard error และ t - test.

๒. วิเคราะห์เนื้อหาวิชาภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ตามหลักสูตรฉบับ

พ.ร. ๒๕๐๘

๓. วิเคราะห์และประเมินผลวิธีสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย

๔. วิเคราะห์และประเมินผลสอบวิชาภาษาไทยในระดับ ป.กศ. ที่ใช้ทดสอบ
 นักศึกษาในระดับ ป.กศ. ที่สำเร็จไปในปีการศึกษา ๒๕๑๔ จากวิทยาลัยครูสวนกลาง ๖ แห่ง

สรุปผลการวิจัย

ก. ผลวิจัยที่ได้จากแบบสอบถาม

๑. ครูผู้สอนภาษาไทยระดับ ป.กศ. ในวิทยาลัยครู ๖ แห่งที่เป็นกลุ่มตัวอย่างใน
 การวิจัยครั้งนี้มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรระดับ ป.กศ. พ.ร. ๒๕๐๘ เป็นอย่างดี
 กลุ่มหนึ่ง และมีความเข้าใจน้อยอีกกลุ่มหนึ่ง และมีผลที่น่าสนใจเกี่ยวกับการเข้าใจในจุดมุ่งหมาย
 ของหลักสูตร ดังนี้

กลุ่มครูที่มีอายุมากกว่ากลุ่มครูที่มีอายุน้อย มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

กลุ่มครูที่ทำการสอนมานานมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีกว่ากลุ่มครูที่ทำการสอนมาน้อยปี

๒. กลุ่มครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยดี จะสามารถเลือก ขบวนการสอนได้ถูกต้องดีกว่ากลุ่มครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อยลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. กลุ่มครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยดี จะสามารถใช้ขบวนการวัดผลได้ดีกว่ากลุ่มครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข. ผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์หลักสูตรและประเมินผลจากปฏิบัติของครูผู้สอนภาษาไทยระดับ ป.กท.

๑. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยระดับ ป.กท. พ.ร. ๒๕๐๘ ที่ตั้งไว้เน้น การพิจารณาทางทฤษฎีแล้วก็นับว่าเป็นจุดมุ่งหมายที่ดี เพราะมุ่งสนองความต้องการทางด้านสังคม ความปรีชาญาณ ความจิตวิทยา และสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นอย่างดี แต่ในทางปฏิบัติแล้วครูผู้สอนในระดับนี้ไม่สามารถจะทำให้ผู้เรียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ตามที่ต้องการได้

๒. เนื้อหาของหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับ ป.กท. เป็นเนื้อหาที่มีความเหมาะสม และสอดคล้องกันเป็นอย่างดีกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่ตั้งไว้

๓. ในการดำเนินการสอนของครูผู้สอนภาษาไทยในระดับ ป.กท. ปรากฏว่าครูเหล่านี้ใช้วิธีการสอนวิชาการภาษาไทย (ซึ่งประกอบด้วย ฟัง พูด อ่าน และเขียน) และวิชาหลักภาษาไทยได้ถูกต้องน้อยมาก และการดำเนินการฝึกทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับการเสนอแนะภาษาไทยให้ไปสอนระดับประถมใด ครูผู้สอนทำการสอนในรายละเอียดต่าง ๆ ของวิชาให้แก่นักศึกษาในระดับปานกลางเช่นกัน

๔. ในการออกข้อสอบเพื่อประเมินผลความรู้ภาษาไทยของนักศึกษาในระดับ ป.กค. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า

ครูผู้สอนออกข้อสอบยังบกพร่อง คือ ไม่สามารถวัดพฤติกรรมของการเรียนรู้ ได้ครบทุกด้าน และการวัดยังเน้นในเรื่องความรู้ ความจำ ความเข้าใจเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งที่จริง หลักสูตร เน้นหนักในเรื่องการนำไปใช้มากกว่า

๕. คะแนนผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาไทยของนักศึกษาในระดับ ป.กค. ในวิทยาลัยครู ๖ แห่งที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า

นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกสถาบันทำคะแนนวิชาภาษาไทยโดยเฉลี่ยอยู่ในเกรด C หรือระดับ พอใช้

ค. ผลการวิจัยที่ได้จากการประเมินผลการสอน การออกข้อสอบของครู ตลอดจน
คะแนนผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา

ผลการวิจัยที่ได้จากการประเมินผลการสอน

ผลวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามที่ครูสอนภาษาไทยในระดับ ป.กค. ตอบ ปรากฏว่ามีครูเป็นส่วนใหญ่ที่เลือกใช้วิธีการสอนที่ถูกต้องตามหลักภาษาแต่ละ การที่ครูส่วนมากเลือกชมวนการสอนไม่ถูกต้องนั้น ย่อมแสดงว่าครูเหล่านั้นยังได้นำเอาจุดมุ่งหมายของ หลักสูตรมาเป็นหลักในการสอน จะเห็นได้ว่าผลของการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยในข้อ ก. ข้อ ๒ ที่แสดงไว้ว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับ ป.กค. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนำเอาความเข้าใจ ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในกระบวนการสอนน้อยมาก

ส่วนผลการวิเคราะห์ที่ออกมาว่า ครูผู้สอนภาษาไทยทำการฝึกทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในระดับปานกลาง นั้น อาจจะเป็นเพราะว่าเวลาในการสอนมีน้อย ครูจึงมุ่งสอนเนื้อหาให้ครบตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ จึงฝึกทักษะทั้ง ๔ ทางภาษาได้ในระดับปานกลาง เท่านั้น

ผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อสอบที่ครูผู้สอนภาษาไทยใช้ประเมินผลนักศึกษาระดับ ป.กศ. ของตน ปรากฏว่าข้อสอบที่ใช้ในการประเมินผลนั้นยังมีข้อบกพร่อง เพราะมุ่งวัดในด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจเป็นส่วนมาก แต่จุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยเน้นในเรื่องการนำไปใช้ เพราะฉะนั้นข้อสอบก็ควรเน้นการวัดในด้านนี้ให้มาก นอกจากนี้ข้อสอบที่ได้รับมายังมีข้อบกพร่องในด้านที่ไม่สามารถวัดพฤติกรรมของการเรียนรู้ได้ทุกด้าน เช่นในการสังเกต เป็นต้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลวิจัยในหมวด ๔ ข้อ ก. ที่แสดงไว้ว่าครูผู้สอนภาษาไทยระดับ ป.กศ. ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง นำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในการประเมินผลน้อยมาก

ผลการวิจัยที่ปรากฏว่านักศึกษาระดับ ป.กศ. ในวิทยาลัยครู ๖ แห่งที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้คะแนนผลสัมฤทธิ์โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับ C หรือระดับพอใช้ ซึ่งก็เป็นไปตามหลักความจริงที่ว่า คนที่มีความสามารถในระดับกลางหรือระดับพอใช้ย่อมมีมากกว่าคนที่มีความสามารถสูงหรือต่ำ ความการที่จะนำคะแนนของนักศึกษาดัง ๖ สถาบันมาเปรียบเทียบกันว่าสถาบันใดมีนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีกว่ากันย่อมเป็นไปได้หรือไม่ได้ ทั้งนี้เพราะ

๑. เทคนิคและวิธีสอนของครูแต่ละคนแตกต่างกัน
๒. ข้อสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ยากง่ายต่างกัน
๓. ขบวนการจัดเกรดแตกต่างกัน นักศึกษาที่ได้คะแนนในระดับเดียวกัน แต่ครูสอนคนละคนหรืออยู่ต่างสถาบันกัน อาจจะได้เกรดแตกต่างกัน เพราะหลักในการยึดถือในการจัดเกรดแตกต่างกัน

อภิปรายผล

ก. ผลของการวิจัยที่ได้จากแบบสอบถาม

จากผลของการวิจัยปรากฏว่าครูผู้สอนภาษาไทยระดับ ป.กศ. ในวิทยาลัยครู ๖ แห่งที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยในระดับที่ตนสอนอยู่แยกออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งมีความเข้าใจดีมีจำนวน ๑๔ คนหรือ ๔๓.๘๕% อีกกลุ่มหนึ่งมีความเข้าใจน้อยมีจำนวน ๑๒ คนหรือ ๓๖.๕๐% ส่วนครูที่มีความเข้าใจปานกลางมี ๖ คนหรือ ๑๗.๖๕%

ข้อเท็จจริงอันนี้เป็นสิ่งที่น่าห่วงเป็นอย่างยิ่ง เพราะถ้าหากครูสอนภาษาไทยเหล่านี้ มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อยแล้ว เราก็จะไม่สามารถฝึกอบรมนักศึกษาของกรมให้ บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้ก็จะไม่เกิดประโยชน์แต่ ใด การที่จะให้ครูสอนภาษาไทยมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยก็ขึ้น กับการจะได้มีการพิจารณาปรับปรุงความมุ่งหมายของหลักสูตรให้มีความชัดเจนแจ่มแจ้ง และเข้าใจง่าย ขึ้น วิธีการที่ดีที่สุดที่จะช่วยให้ครูเข้าใจจุดมุ่งหมายของหลักสูตรก็คือ ควรจะแปลจุดมุ่งหมายของ หลักสูตรออกมาเป็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่สามารถปฏิบัติกันได้ เพื่อว่าครูทั้งหลายจะได้เข้าใจจุด มุ่งหมายของหลักสูตรทั้งแบบและทรงกับ แล้วจะได้ทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไป เป็นเกณฑ์ในการสอนนักศึกษาของกรมให้บรรลุตามที่ตั้งไว้

ผลการวิจัยที่ได้เกี่ยวกับการเปรียบเทียบความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรระหว่าง ครูที่มีอายุมากกับครูที่มีอายุน้อย ผลปรากฏว่าความแตกต่างระหว่างอายุของครูไม่ทำให้ครูเข้าใจใน จุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่างกัน จึงเป็นไปได้ตามสมมุติฐานที่เป็นกลางที่วางไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ ความสะดวกในคำทั่วไปของครูที่ไม่สนใจผลคำให้เกิดความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ ขึ้นก็เป็นได้ เพราะครูที่มีอายุมากไปอาจจะต้องมีประสบการณ์ในการสอนมากเสมอไป เมื่อมี ประสบการณ์ในการสอนย่อมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรจึงมีน้อยด้วย

ส่วนผลการวิจัยที่ปรากฏว่ากลุ่มครูที่ทำการสอนมานานมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรดีกว่ากลุ่มครูที่ทำการสอนมานานปี ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่เป็นกลางที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มครูที่ทำการสอนมานานปีย่อมมีประสบการณ์ในการสอน เคยผ่านการ ไขหลักสูตรมานาน และอาจเคยผ่านการอบรมจากหลักสูตรมานานกว่ากลุ่มครูที่ทำการสอน นานปี

ผลการวิจัยที่ปรากฏว่ากลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูงมี คะแนนในการเลือกชมการสอนสูงกว่ากลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ต่ำ หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับที่จะ สอนดีกว่ากลุ่มครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเมื่อ

ครูเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดี ครูก็จะสามารถที่จะทราบได้ว่าจะใช้วิธีการหรือขบวนการในการสอนอย่างไร จึงจะทำให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ในทางตรงกันข้ามครูที่เข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรระดับต่ำก็ย่อมจะไม่มีแนวทางในการปฏิบัติ การสอนจึงเป็นไปตามความเข้าใจของตน ซึ่งเป็นขบวนการที่ไม่ถูกต้อง

ผลการวิจัยที่ปรากฏว่า กลุ่มครูที่มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสูง มีคะแนนความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำ หรืออาจกล่าวได้ว่าครูที่เข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดีจะวัดผลดีกว่าครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครูที่มีความเข้าใจในหลักสูตรที่ถูกต้องนั้นย่อมจะทราบว่าตนจะวัดผลได้อย่างไร และจะวัดในกรณีใดบ้าง ส่วนครูที่มีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไม่ถูกต้อง ก็ย่อมจะวัดผลไปตามความเข้าใจของตน ซึ่งเป็นขบวนการที่ไม่ถูกต้องนัก

ส่วนผลที่ปรากฏว่า การประเมินผลการสอนของครูกับการประเมินผลของนักศึกษาที่มีต่อการสอนของครูไม่มีความแตกต่างกัน สรุปได้ว่าสิ่งที่ครูตอบแบบสอบถามมานั้นเป็นสิ่งที่ครูได้กระทำจริง ๆ ซึ่งก็เป็นที่น่ายินดีว่าการวิจัยครั้งนี้มีผลเป็นพื้นฐานเชื่อถือได้

การที่ผลวิจัยในข้อ ก. ที่ปรากฏว่าความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรของครูมีความสัมพันธ์กับการสอนของครู และการประเมินผลของครูนั้น นั้นได้ว่าเป็นไปตามหลักความจริงที่ว่าความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของครูกับการสอนและการประเมินผลของครูจะต้องมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันเป็นลูกโซ่ เพราะจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นเป็นเครื่องกำหนดความต้องการให้ครูได้รับความรู้ในด้านใด ส่วนการสอนนั้นครูมีบทบาทสำคัญในการที่จะสร้างสถานการณ์การเรียนรู้ให้สอดคล้องตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ในด้านการประเมินผลนั้นเพื่อจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต้องการอย่างไร การประเมินผลก็ต้องประเมินดูว่าครูได้รู้ได้เข้าใจผลสัมฤทธิ์ในการเรียนตามที่จุดมุ่งหมายตั้งไว้เพียงใด เพราะฉะนั้นเมื่อครูสอนมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างไร ครูก็ย่อมที่จะนำเอาความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรนั้นไปใช้ในการสอนและการประเมินผลเช่นนั้น อย่างไรก็ตามแนวผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นไปตามหลักของความจริงที่ว่า การเข้าใจในจุดมุ่งหมายของครูมีความสัมพันธ์กับการสอนและการประเมินผลก็ตาม แต่การวิจัยครั้งนี้ก็ได้ผลออกมาใน

ทางลบคือ ครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อยมาก และนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายไปใช้ในขบวนการสอนน้อยมาก ตลอดจนการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายไปใช้ในการประเมินผลน้อยมากด้วย ที่เป็นเช่นนี้ก็อาจจะเป็นเพราะว่า หลักสูตรและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่สร้างขึ้นในประเทศไทยนั้นเป็นสิ่งที่สร้างตั้งไว้เฉย ๆ ลอย ๆ เท่านั้น หากมีครูคนใดใส่ใจให้ความสำคัญที่จะนำไปปฏิบัติในการสอน และการวัดผลอย่างแท้จริง โดยมากครูมักจะมุ่งสอนเนื้อหาให้จบตามหลักสูตร และวัดผลไปตามความต้องการของตน ผลการวิจัยจึงออกมาดังกล่าวนอกจากนี้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้จัดกระทำกับกลุ่มตัวอย่างของครูสอนภาษาไทยในชั้นกลางเพียง ๓๒ คนเท่านั้น ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่น้อยมาก ผลการวิจัยที่ได้น่าจึงอาจจะมีคามเชื่อมั่นไม่สูงนัก และไม่อาจจะถือเอาผลของการวิจัยที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างนี้ไปใช้กับจำนวนประชากรทั้งหมดได้ แต่ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยครั้งนี้ก็แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยในระดับ ป.ถก. ตลอดจนแนวโน้มของการนำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในขบวนการสอนและการประเมินผลด้วย การที่ผู้วิจัยไม่สามารถทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างมากกว่านี้ได้ก็เนื่องจากขอบเขตในการวิจัยครั้งนี้กว้างขวางมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลา และต้องการกำลังคน กำลังเงินมาก จึงควรเป็นหน้าที่ของกรบการฝึกหัดครู และผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องของนำไปดำเนินการต่อไป

๕. ผลการวิจัยที่ได้จากการประเมินผลตามปฏิบัติในการสอน การลดข้อสอบของครู ตลอดจนจะแนบผลสัมฤทธิ์ที่นักศึกษาระดับ ป.ถก. ทำได้

ครูสอนภาษาไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เลือกวิธีสอนที่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์เป็นส่วนน้อย ผลการวิจัยนี้ได้มาจากการสอบถามที่ครูสอนภาษาไทยแต่ละคนตอบมาว่าตนเลือกใช้วิธีสอนภาษาไทยแต่ละเรื่องอย่างไร การที่ครูส่วนใหญ่เลือกวิธีสอนที่ไม่ถูกต้องแสดงให้เห็นว่าผลของการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลของการวิจัยในหมวดที่ ๓ ข้อ ก. ที่แสดงไว้ว่าครูที่สอนภาษาไทยระดับ ป.ถก. กลุ่มนี้ไม่เอาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในขบวนการสอนน้อยมาก ส่วนผลการวิเคราะห์ที่แสดงออกมาว่า ครูสอนภาษาไทยทำการฝึกทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน และสอนให้ผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ไปใช้สอนในระดับประถมศึกษาในระดับ

ปานกลางนั้นอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คะแนนขบวนการสอนของครูลดลง จึงทำให้เห็นว่าครูในกลุ่มนี้นำเอาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ไปใช้ในขบวนการสอนน้อยมาก เพราะผลวิจัยในข้อนี้ได้มาจากการประเมินทักษะที่ไปใช้ส่วนที่เลือกใช้วิธีสอนอย่างเดียว แต่ยังเป็นคะแนนของการเตรียมการสอนการฝึกฝนทักษะต่าง ๆ การใช้อุปกรณ์การสอน และการจัดกิจกรรมต่าง ๆ รวมอยู่ด้วย

ผลการวิจัยที่ได้มาจากการวิเคราะห์ข้อสอบที่ครูสอนภาษาไทยนำมาประเมินผลนักศึกษานั้น ปรากฏว่าครูได้ออกข้อสอบทำการออกข้อสอบเพื่อเน้นพฤติกรรมในด้านความรู้ ความจำ และความเข้าใจเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งนับว่าเป็นข้อสอบที่ยังบกพร่องอยู่ เพราะจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยเน้นในเรื่องการนำไปใช้ อย่างไรก็ตามในการประเมินผลการออกข้อสอบครั้งนี้ ปัญหาในการพิจารณาข้อสอบอยู่ประการหนึ่งคือ ข้อสอบที่วัดความรู้ ความจำ กับข้อสอบที่วัดความเข้าใจพิจารณายากมาก เพราะไม่ทราบว่าขอความตอนใดที่ครูได้สอนนักศึกษาและตอนใดที่นักศึกษาให้ความเข้าใจของคนเองตอบ

ผลของการวิจัยข้อนี้มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยในหมวดที่ ๔ ข้อ ก. ซึ่งแสดงผลของการวิจัยไว้ว่า ครูสอนภาษาไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ นำเอาความเข้าใจไปใช้ในกระบวนการประเมินผลของตนในระดับน้อยมากเป็นส่วนใหญ่

จากผลการวิจัยปรากฏออกมาว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในวิทยาลัยครูทั้ง ๖ แห่ง ทำคะแนนผลสัมฤทธิ์ได้โดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง คือระดับ ๓ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครูที่สอนภาษาไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ สามารถสอนนักศึกษาของตนได้โดยอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น สำหรับผลของคะแนนสัมฤทธิ์ของนักเรียนนี้เป็นเพียงผลสัมฤทธิ์ที่ครูสอนภาษาไทยแต่ละคนวัดนักศึกษาของตน จะถือเป็นเกณฑ์ในการตัดสินหรือเปรียบเทียบกันย่อมไม่ได้ เพราะวิธีสอน เทคนิคการสอนของครูแต่ละคนแตกต่างกัน นอกจากนี้ข้อสอบและเกณฑ์ในการตัดสินของครูแต่ละคนก็แตกต่างกันอีกด้วย เพราะฉะนั้นคะแนนผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาจึงนำมาเพื่อศึกษาเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้ :-

ก. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดทำหลักสูตรวิชาภาษาไทยใน
ระดับ ป.กค.

๑. ในการตั้งจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยนั้น ไม่ควรคำนึงถึงแต่ความต้องการทางด้านสังคม ปรัชญา จิตวิทยา และความต้องการของผู้เรียนเป็นหลักเท่านั้น แต่ควรจะคำนึงถึงความสามารถของครูผู้สอนหลักสูตรภาษาไทยว่าจะปฏิบัติให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายได้หรือไม่

นอกจากนี้ควรได้มีการแปลงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรออกมาเป็นพฤติกรรมที่สามารถปฏิบัติได้ เพื่อให้ครูสอนภาษาไทยในระดับนี้ยึดถือเป็นเกณฑ์อันเกี่ยวข้องกันในการสอนให้ผู้เรียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างแท้จริง ในกรณีที่จุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นเรื่องนามธรรม และค่านิยม ไม่สามารถแปลงออกมาเป็นพฤติกรรมได้ทั้งหมด ก็ควรจะแปลงออกมาเป็นพฤติกรรมเท่าที่สามารถทำได้

๒. ควรจะได้มีการกำหนดเกณฑ์ในการดำเนินการสอนและการวัดผลให้แก่ครูผู้สอนภาษาไทยนำไปปฏิบัติ โดยให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชา เพื่อให้ครูสอนภาษาไทยซึ่งใช้หลักสูตรเดียวกัน ดำเนินการสอน การวัดผลในแนวเดียวกัน

๓. การกำหนดเนื้อหาวิชานอกจากจะคำนึงถึงความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ควรคำนึงถึงระยะเวลาที่กำหนดให้เรียนควยาเพียงพอสำหรับการสอนและการฝึกทักษะที่ต้องการหรือไม่ ไม่ควรกำหนดรายวิชาเรียนมากเกินไปจนครูผู้สอนไม่สามารถสอนให้ทันครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด และไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางภาษาอย่างแท้จริงตามจุดมุ่งหมายกำหนดไว้

๔. ควรจัดให้มีการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรและการสอนวิชาภาษาไทยให้กับครูผู้สอนภาษาไทยในสถานศึกษาทุกแห่ง เช่น อบรม เพื่อให้บรรดาครูเหล่านั้นได้ทราบและเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่ตนใช้อยู่ นอกจากนี้ยังจะได้ทราบปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการสอนภาษาไทย เพื่อจะได้เป็นผลดีในการนำไปใช้และนำไปแก้ปัญหาในการสอนของตนให้ดีขึ้น

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับครูสอนวิชาภาษาไทยระดับ ป. ๗.

๑. ครูสอนภาษาไทยควรจะได้ศึกษาและทำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่ตนสอนเป็นอย่างดี เพื่อจะได้เข้าใจว่าพฤติกรรมอะไรบางอย่างที่จะนำมาเป็นแนวคิดดีในการสอนให้ผู้เรียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่วางไว้

๒. ในการสอนและการวัดผล ครูสอนควรคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทยเป็นเกณฑ์ เพื่อผู้เรียนเกิดความสามารถอย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังทำให้การเรียนการสอน การวัดผล และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความสอดคล้องกันอีกด้วย

ค. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

๑. การวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรของวิชาใดก็ตาม ควรจะร่วมกันทำหลายคนเพื่อให้แต่ละคนได้แยกศึกษาและประเมินผลในแต่ละส่วนของหลักสูตรได้อย่างลึกซึ้งจริงๆ เพราะขบวนการในการประเมินผลเป็นเรื่องกว้างขวาง ท้องการทั้งกำลังคน กำลังทรัพย์ และระยะเวลาในการดำเนินการประเมินผล

๒. กลุ่มตัวอย่างควรจะเป็นกลุ่มใหญ่เท่าที่จะเป็นไปได้ เพราะจะทำให้ผลของการวิจัยที่ออกมาถูกต้องและเป็นที่เชื่อถือได้ยิ่งขึ้นไปอีก

๓. ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของครู ไม่ควรถามโดยเติมคำลงในช่องว่าง เพราะครูส่วนใหญ่จะไม่ตอบ ควรคิดแปลงวิธีถามให้เป็นแบบเลือกกาเครื่องหมายหน้าข้อที่ต้องการ

๔. ในการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรครั้งต่อไป ควรจะศึกษาในด้านอื่น ๆ อีกให้มากกว่านี้ เช่น ความแตกต่างทางวุฒิของครูจะมีผลต่อความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ หรือความแตกต่างทางวุฒิของครูมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยหรือไม่ หรือศึกษาว่าหลักสูตรมีความสอดคล้องกับพื้นฐานทางสังคม ปรัชญา จิตวิทยา เศรษฐกิจ ฯลฯ หรือไม่

๕. ควรจะได้สร้างข้อสอบมาตรฐานเพื่อสอบนักศึกษาในระดับ ป. กศ. ที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาบังคับ เพื่อดูว่าครูผู้ใดหรือสถาบันฝึกหัดครูใดที่สามารถทำให้นักศึกษาของตนได้บรรลุตามจุดมุ่งหมายของวิชาภาษาไทยอย่างแท้จริง

๖. ในการติดต่อขอส่งแบบสอบถามหรือการกระทำอื่นใดเพื่อขอความสะดวกแก่ผู้ที่เราต้องการใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ควรจะได้มีการติดต่อเป็นลายลักษณ์อักษร และควรมีหนังสือรับรองจากวิทยาลัยด้วย ก็จะเป็นการดี เพราะจะทำให้การติดต่อสะดวกยิ่งขึ้น.

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, คู่มือครูประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นวิชาภาษาไทย เล่ม ๑,
องค์การการศึกษาศา, ๒๕๐๕, ๑๖๒ หน้า.
- กองการประถมศึกษา, รายงานประจำปี ๒๕๐๕, โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๐๕, ๑๔๔ หน้า.
- กองการวิจัย, กรมวิชาการ, การประชุมปฏิบัติการวิจัยทางการศึกษาในปัญหาเกี่ยวกับ
หลักสูตรของโรงเรียนไทยทั่วไปเอเชีย, โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๐๑, ๑๙ หน้า.
- จำรง บัวศรี, ทฤษฎีหลักสูตร เล่ม ๑ - ๒, องค์การพิมพ์, ๒๕๐๔, ๕๐๑ หน้า.
- จำรง บัวศรี, หลักสูตรการศึกษา, แพร่พิมพ์, ๒๕๐๖, ๓๙๔ หน้า.
- ประทีป รัตนสุวรรณ, ความเปลี่ยนแปลงของแผนการเรียนการศึกษาภาคการศึกษา ๑ เกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไป
ชั้นประถมศึกษา ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓, ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการ
ศึกษา ประสานมิตร, พ.ศ. ๒๕๐๓, ๒๐๐ หน้า.
- เพ็ญนิ นารายณ์ประธาน, การศึกษาและประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับ ป.๖ ผู้หญิง
พ.ศ. ๒๕๐๐, ในวิทยานิพนธ์สองแห่งในจังหวัดพระนคร, ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๐๓, ๑๒๙ หน้า.
- เพ็ญสุข หวังแก้ว, ความถนัดเรียนของครูชั้นประถมศึกษา ๔ ในภาคการศึกษา ๑ เกี่ยวกับหลักสูตร
ประถมศึกษา ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓, ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการ
ศึกษาประสานมิตร, พ.ศ. ๒๕๐๓, ๑๒๑ หน้า.
- จารุณี พงษ์บุรณ์, การศึกษาเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนเทศบาลวัดแก้วพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๐๑, ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, พ.ศ. ๒๕๐๓, ๑๖๓ หน้า.
- วิรุทธ วิเชียรโชติ, คร. ขบวนการสอน - การเรียน - การประเมินผล, เอกสารทาง
วิชาการฉบับโรเนียวของคณะวิจัยวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปี ๒๕๐๓.

- แวน ไชยอก, ไบร, และวิธีสอนการศีกษาภาษาศาสตร์. โรงพิมพ์สนามกมลสังคตศาสตร์, ๒๕๐๖, ๑๕๓ หน้า.
- กีร แสงธนู, การสำรวจการสอนภาษาไปเข้ันมัธยมปลายในโรงเรียนปัจจุบัน. วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. ๒๕๐๑. ๑๒๗ หน้า
- กีรานันเตศ, หน่วย, แผนการสอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ๒๕๐๔ เล่ม ๒ - ๒, ๑๓๔ หน้า.
- กีรานันเตศ, กระทรวง, หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๔. โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๐๔, ๗๑ หน้า.
- กีรานันเตศ, หน่วย, กรมวิชาการศึกษา, จุดสารภาษาไทย. โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๕, ๑๔๓ หน้า.
- สถาบันระหว่างชาติสำหรับการยกย่องเด็ก, รายงานการประชุมทางวิชาการเกี่ยวกับการวิจัยเพื่อประเมินผลหลักสูตรประถมศึกษาในประเทศไทยภาคพื้นเอเชีย. โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๒, ๒๕ หน้า.
- สามัญศึกษา, กรม, กระทรวงกีรานันเตศ, ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เมื่อเทียบกับหลักสูตร. คุรุสภา, ๒๕๑๑, ๒๒๔ หน้า.
- สามัญศึกษา, กรม, กระทรวงกีรานันเตศ, รายงานประจำปี ๒๕๑๒. โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๑๓, ๑๖๒ หน้า
- สกุลรัตน์ หุสสวัสดิ์, การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในสถานศึกษาฝึกหัดครูทั่วประเทศ พุทธศักราช ๒๕๐๗. ปริญาบัณฑิตการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, พ.ศ. ๒๕๐๘, ๑๓๐ หน้า.
- สมถวิล ภูศิริ, หัสนัย กุณาวิณารุณี, แนวการเขียนแบบทดสอบและแบบสอบถาม. เอกสารโรงเป็ยของสถาบันส่งเสริมการสอบวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ๒๕๑๕.

- Best, John W., Research in Education, New Delhi, Prentice-Hall, Inc.,
N.J. : 1963, 320 pp.
- Bloom, B.S. , Taxonomy of Education Objectives Hand Book I Cognitive Domain , 1956.
- Combs, Arthur W., and Snygg, Donald, Individual Behavior, Harper & Bros.,
New York, 1959.
- Deverell, A.F., "Are Reading Improvement Course at the University Level
Justified?" The Journal of Education Research, 54 : 205,
February, 1961.
- Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Longmans
Green & Co., 1958, 478 pp.
- Morsey, Royal J., Improving English Instruction, Allyn and Bacon Inc.,
Boston, 1965, 290 pp.
- Mc. Carron, John N.S.J. Fr., Language Problems in Southeast Asian
Universities, The Association for Southeast Asian Institution
of Higher Learning Bangkok, 1968, 155 pp.
- Oppenheim A.N. , Questionnaire Design and Attitude Measurement, Basic
Book Inc., New York, 1966, 298 pp.
- Ramey, William D, Inquiry Techniques for Teaching Science., Englewood
Cliffes, Prentice - Hall, 1968, 342 pp.
- Ratana Tanboontek, An Analysis of College Teacher' Conception of Goals
in Relation to Their Practices with Implication for the Improvement
of Secondary teacher Education in thailand, Doctor's thesis,
Columbia University, 1967, 162 pp.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๑๕

เรื่อง ขอความกรุณาตอบแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิทยาลัยการศึกษา

ควยขาวเจ้า นายสุพจน์ พฤษะวัน นิสิตปริญญาโทวิทยาลัยวิชาการศึกษา

ประสานมิตรกำลังทำการวิจัยและประเมินผล หลักสูตรภาษาไทย ระดับ ป.กศ. พุทธศักราช 2508

เพื่อประกอบการเขียนปฏิญานิพนธ์ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต ขอความร่วมมือจากท่าน
ในการกรอกคำตอบแบบสอบถามฉบับนี้

เนื่องจากข้าพเจ้านำคำตอบของท่านมาใช้เป็นข้อมูลสำคัญยิ่งสำหรับงานวิจัยครั้งนี้
ซึ่งข้าพเจ้าหวังว่าจะมีผลทำให้เกิดประโยชน์บางประการต่อการพัฒนาการศึกษาค้นการ เรียนการสอน
วิชาภาษาไทย ข้าพเจ้าจึงขอความกรุณาจากท่านได้โปรดตอบคำถามทุกข้อให้ตรงตามความ
เป็นจริง และตามความรู้สึกนึกคิดของท่านเอง ข้าพเจ้าขอรับรองว่าจะรักษาคำตอบของท่านไว้
เป็นความลับ

ขอได้รับความขอบคุณอย่างสูงจากข้าพเจ้า ณ โอกาสนี้ด้วย

นายสุพจน์ พฤษะวัน

แบบสอบถาม

ตอนที่ ๑

โปรดกรอกเพิ่มเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่างต่อไปนี้

๑. ชื่อสถานศึกษาที่ท่านทำการสอน
๒. เพศ
๓. อายุ
๔. วุฒิสำมัญ (ม.๖, มศ.๓, มศ.๕, ฯลฯ)
๕. วุฒิทางวิชาชีพ (ป.กศ.สูง, ป.ม., กศ.บ., กศ.ม., ค.บ., ค.ม., อ.บ., ฯลฯ)
๖. สอนมาแล้วทั้งหมด ปี
๗. สอนเฉพาะวิชาภาษาไทยมาแล้ว ปี
๘. ปัจจุบันสอนวิชาภาษาไทยสัปดาห์ละ ชั่วโมง
๙. นักเรียนที่ท่านสอนภาษาไทยของระดับชั้น คน
๑๐. นักเรียนทั้งหมดที่ท่านสอนภาษาไทยประมาณ คน

ตอนที่ ๒

โปรดกรอกฐานเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงหน้าข้อที่ท่านคิดว่าถูกต้องเพียงข้อเดียว นอกจากนี้คำสั่งอื่นใดเพิ่มเติมหลังคำถามนั้น

๑. ท่านเคยศึกษาและทำความเข้าใจในความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ท่านสอนอยู่เพียงใด
 - ๑) ไม่เคยอ่านจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนทำการสอน
 - ๒) เคยรับทราบความมุ่งหมายของหลักสูตรจากหัวหน้าแผนกวิชาภาษาไทยหรือเพื่อนครู
 - ๓) เคยอ่านเพื่อรับทราบความมุ่งหมายของหลักสูตรไว้ แต่ไม่ได้ศึกษารายละเอียด
 - ๔) เคยอ่านและเคยทำความเข้าใจในความมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างละเอียด
 - ๕) ศึกษาและทำความเข้าใจอย่างละเอียดเพื่อนำมาตีความ เป็นพฤติกรรมที่สามารถปฏิบัติได้

๒. ท่านและอาจารย์อื่น ๆ ในหมวดวิชาภาษาไทยได้พิจารณาปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับความมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร เพียงใด

- ๑) ไม่มีการประชุมกันแต่อย่างใด
- ๒) ประชุมกันน้อยครั้ง
- ๓) ประชุมกันในตอนต้นปีการศึกษาใหม่
- ๔) ประชุมเมื่อจะสอนรายวิชาใหม่
- ๕) ประชุมปรึกษากันเสมอ

๓. ท่านคิดว่าท่านมีความเข้าใจในความมุ่งหมายของวิชาภาษาไทยที่ตั้งไว้เพียงไร

- ๑) ไม่เคยศึกษาความมุ่งหมายของหลักสูตรมาก่อนจึงไม่ทราบ
- ๒) ไม่เข้าใจเลย
- ๓) น้อย
- ๔) ปานกลาง
- ๕) ค่อนข้าง

๔. ในการสอนภาษาไทยแต่ละครั้ง ท่านคำนึงถึงความมุ่งหมายของวิชาภาษาไทยเพียงใด

- ๑) ไม่คำนึงถึงแต่อย่างใด
- ๒) น้อย
- ๓) ปานกลาง
- ๔) มาก

๕. ท่านคิดว่าทักษะในการฟังนั้นหมายถึงพฤติกรรมใดบ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) การเข้าใจคำสั่ง
- ๒) สามารถฟังแล้วจับความหมายของผู้พูดได้
- ๓) สามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงที่ต้องในภาษาได้

๖. ท่านคิดว่าทักษะในการพูดนั้นหมายถึงพฤติกรรมใดบ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) สามารถพูดให้ผู้อื่นฟังได้นาน ๆ
- ๒) พูดได้อย่างคล่องแคล่วและสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน
- ๓) พูดให้ผู้อื่นเข้าใจความนึกเห็นของตนได้
- ๔) มีความสามารถที่จะแปลงเสียงของคำต่างๆ ที่มีในภาษาไทยได้อย่างถูกต้องชัดเจน

๗. ท่านคิดว่าทักษะในการอ่านนั้นหมายถึงพฤติกรรมใดบ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) อ่านหนังสือได้เร็วและจับความหมายได้ถูกต้อง
- ๒) สามารถออกเสียงตามตัวหนังสือได้ครบเสียงดังและรวดเร็ว
- ๓) สามารถอ่านหนังสือใหญ่ขึ้นฟังเรื่องและจับความหมายได้ถูกต้อง
- ๔) สามารถเก็บใจความสำคัญจากหนังสือที่อ่านได้

๘. ท่านคิดว่าทักษะในการเขียนนั้นหมายถึงพฤติกรรมใดบ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) สามารถเขียนตัวอักษรให้สวยงามและถูกต้องตามตัวสะกดการันต์
- ๒) สามารถเขียนข้อความต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง
- ๓) สามารถจำข้อความต่าง ๆ ได้โดยการคัดลอกจากตำรา
- ๔) สามารถเขียนความคิดเห็นของตนเองให้ผู้อื่นอ่านเข้าใจได้

๙. ท่านคิดว่าผู้เรียนที่เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นภาษาประจำชาติ จะแสดงพฤติกรรมใดให้เห็นได้บ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) มีความเข้าใจในความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่น
- ๒) เห็นความสำคัญในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง
- ๓) มีความตั้งใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนภาษาไทย
- ๔) รู้สึกว่าภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารใจและก่อให้เกิดความสามัคคีในมวลมนุษยชาติ

๑๐. ถ้าภาษาไทยเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยนั้น ท่านเข้าใจอย่างไร (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) เป็นเครื่องมือสื่อสารของชาติในเรื่องศาสนาและระเบียบประเพณี
- ๒) เป็นเครื่องมือสื่อสารของชาติในเรื่องวรรณคดีและการละคร
- ๓) เป็นเครื่องมือสื่อสารของชาติในเรื่องสถาปัตยกรรมและประเพณี

๑๑. ท่านคิดว่าผู้ที่สามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องและเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน จะแสดงพฤติกรรมใดออกให้เห็นได้บ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) เข้าใจในความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น และทำให้ผู้อื่นเข้าใจในความรู้สึกนึกคิดของตนเอง
- ๒) ติดตามดูการทำงานของตนโดยการเขียนและพูดได้ชัด
- ๓) มีนิสัยรักการอ่านและฟังสารคดีและบันเทิงคดีจากสื่อมวลชน

๑๒. ท่านคิดว่าผู้ที่สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลินนั้น จะแสดงพฤติกรรมใดออกให้เห็นได้บ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) สามารถชื่นชมตัวละครในหนังสือวรรณคดีไทยได้อย่างมีเหตุผล
- ๒) สามารถเก็บความรู้และความเข้าใจจากการอ่านหนังสือตำราหรือบทความที่เป็นสารคดีได้อย่างดี
- ๓) มีความขยันและตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทย
- ๔) สนใจในการหักแ้งโคลงกลอนหรือบันเทิงคดี

๑๓. ท่านคิดว่าผู้ที่คลั่งในการใช้ภาษานั้นจะแสดงพฤติกรรมใดให้เห็นได้บ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) มีวิสัยทัศน์อันเข้าใจดี
- ๒) สามารถเขียนเรื่องที่หาข้อมูลอันเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ได้
- ๓) พยายามและค้นคว้าเกี่ยวกับภาษาไทยเสมอ
- ๔) สามารถเขียนนิพนธ์อันมองเห็นภาพได้

๑๔. ท่านคิดว่าผู้ที่มีความซาบซึ้งในสุนทรียภาพของวรรณคดีไทย จะแสดงพฤติกรรมใดออกให้เห็นได้ (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) ชอบจำถ้อยคำสำนวนที่ไพเราะจากหนังสือวรรณคดีต่าง ๆ
- ๒) นิยมคุณสมบัติและอุปนิสัยที่งามของตัวละครในเรื่อง
- ๓) รู้สึกเพลิดเพลินในลีลาของการสัมผัสสกลองจองและจังหวะของคำประพันธ์

๑๕. ท่านคิดว่าผู้ที่มีความเจริญทางความคิดวิจารณ์งานนั้น จะแสดงพฤติกรรมใดออกให้เห็นได้บ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) สามารถแสดงความคิดเห็นหลักแหลมในการพูดหรือเขียน
- ๒) มีความขยันหมั่นเพียรในการแสวงหาความรู้
- ๓) สามารถชื่นชมเรื่องราวที่ตนอ่านหรือพบเห็นได้อย่างมีเหตุผล
- ๔) แสดงความคิดที่ลึกซึ้งแยบคายในการตัดสินหรือแก้ปัญหา

๑๖. ท่านคิดว่าผู้ที่มีความเจริญทางความคิดจินตนาการนั้นจะแสดงพฤติกรรมใดบ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) ชอบคิดเพ้อฝัน
- ๒) สามารถมองเห็นสิ่งที่ป็นนามธรรมได้หลายแนวและหลายแบบ
- ๓) สามารถคาดการณ์ต่าง ๆ ได้

๑๘. ท่านมีความเห็นความเชื่อทางความคิดสร้างสรรค์คนนี้จะแสดงพฤติกรรมใดให้เห็นโดยง่าย (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) ชอบคัดแปลงและปรับปรุงสิ่งแวดล้อม
- ๒) สามารถคิดหรือเขียนสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ได้
- ๓) สามารถเขียนแบบผลงานที่คิดทางภาษาได้อย่างดี

๘๘. ท่านมีความสามารถสอนวิชาภาษาไทยชั้นประโยคประถมศึกษาได้หรือไม่ จะต้องมี
พฤติกรรมใดบ้าง (ตอบโดยหลายข้อ)

- ๑) มีพื้นฐานและทักษะในการใช้ความรู้ภาษาไทยอย่างดี
- ๒) มีทัศนคติที่ถูกต้องวิชาภาษาไทย
- ๓) มีความรู้ในวิชาอื่นเป็นอย่างดี
- ๔) เข้าใจและรู้จักเด็กในวัยที่ตนเองสอนเป็นอย่างดี

๑๕. ท่านคิดว่าความมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยระดับที่ท่านสอนอยู่เหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนเพียงใด

- ๑) ไม่เหมาะสม
- ๒) เหมาะสม
- ๓) ไม่มีความเห็นในเรื่องนี้
- ๔) ควรแก้ไข (ระบุ)

เพราะเหตุใด

๒๐. ท่านรู้ความเรียงจะบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรทั้ง ๖ เพียงใด

- ๑) ในค่านักวิชาการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
- ๒) ในค่านักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทย อันเป็นภาษาประจำชาติ และเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยที่จะต้องศึกษาและเชิดชู
- ๓.) ในค่านักเรียนให้สามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง และเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

๒ น้อยมาก	๒ น้อย	ปานกลาง	มาก

- ๔) ในค่านี้อาจสามารถให้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และความเพลิดเพลิน
- ๕) ในค่านี้อาจรู้คุณค่าของศิลป์ในการใช้ภาษาไทย และซาบซึ้งในสุนทรียภาพของวรรณคดีไทย
- ๖) ในค่านี้อาจเพิ่มความเจริญทางความคิดจินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และวิจรรณญาณ
- ๗) ในค่านี้อาจสามารถสอนภาษาไทยขั้นประโยค ประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลายได้

น้อยมาก	น้อย	ปานกลาง	มาก

ตอนที่ ๕

โปรดกรรุดกาเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ถูกต้อง

๑. มีการจัดทำโครงการสอนของรายวิชาที่ท่านสอนหรือไม่

- ๑) ไม่มี
- ๒) มีบางครั้ง
- ๓) ทำเสมอ

๒. ท่านเตรียมการสอนโดยใช้วิธีใด

- ๑) ไม่ได้เตรียมเพราะมีเวลาไม่พอ
- ๒) ไม่ได้เตรียมสำหรับวิชาที่เคยสอนมานานแล้ว
- ๓) ไม่ได้เตรียมเพราะสอนตามหนังสือที่กำหนดให้
- ๔) เตรียมเฉพาะบทที่เห็นว่ายาก
- ๕) กักตุนเฉพาะหัวข้อสำคัญก่อนเข้าห้องสอน
- ๖) เตรียมโดยการบันทึกไว้ในสมุดเตรียมการสอนพอเป็นสังเขป
- ๗) เตรียมและบันทึก เนื้อเรื่อง พฤติกรรม กิจกรรม และอุปกรณ์ที่จะใช้ในการสอนไว้วางหน้าอย่างละเอียด

๓. ในกรณีที่ท่านเตรียมการสอน ท่านได้สอนหรือปฏิบัติตามที่ได้เตรียมการสอนไว้แล้วเพียงไร

- ๑) ไม่ได้ปฏิบัติตามที่เตรียมไว้เลย
- ๒) มักไม่ค่อยได้ปฏิบัติตามที่เตรียมไว้
- ๓) ปฏิบัติตามบางส่วนและคัดแปลงบางส่วนให้เหมาะกับสภาพห้องเรียน
- ๔) ปฏิบัติตามที่ได้เตรียมไว้อย่างเคร่งครัด

๔. ท่านคิดว่า การเตรียมการสอนช่วยให้การสอนของท่านดีขึ้นเพียงใด

- ๑) เฉย ๆ
- ๒) น้อย
- ๓) ปานกลาง
- ๔) ค่อนข้างมาก

๕. ในกรณีที่ท่านเตรียมการสอนท่านถือหลักใดบ้างในการเตรียมการสอนของท่าน
(ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) ใช้หนังสือคู่มือในการสอนภาษาไทย เป็นเกณฑ์
- ๒) ใช้ตามโครงการสอนที่ทำไว้
- ๓) ยึดถือตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
- ๔) คำนึงถึงความแตกต่างของเด็กแต่ละคน
- ๕) คำนึงถึงความสะดวกของครู เป็นเกณฑ์

๖. ในการสอนวิชาหลักภาษา ท่านใช้กิจกรรมการเรียนข้อใดบ้าง (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑) ให้นักเรียนจดกฎเกณฑ์ ครูอธิบายกฎเกณฑ์แล้วให้ทำแบบฝึกหัด
- ๒) ครูอธิบายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนจดตาม
- ๓) ครูให้ตัวอย่างจนนักเรียนสรุปกฎเกณฑ์ได้ และครูช่วยสรุปอีกครั้งแล้วจึงทำแบบฝึกหัด
- ๔) ให้นักเรียนไปทำแบบฝึกหัดมาก่อน แล้วจึงมาอธิบายข้อผิดรวมกัน
- ๕) ให้นักเรียนจดตามคำบอก
- ๖) ใช้วิธีอื่น ๆ (โปรดระบุ)

[illegible]

[illegible]

๑๖. ในการสอนเพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทย
ว่าเป็นภาษาประจำชาติ ท่านใดสอนสิ่งต่อไปนี้เพียงใด

ไม่	น้อย	ปานกลาง	มาก

๙๙. ในการสอนเพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทย
ว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย ท่านได้สอนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่อไปนี้
เพียงใด

- ๔) มารยาทในการใช้ภาษาไทยถูกต้องตาม
กาลเทศะและบุคคล

๒) แบบแผนและประเพณีไทย

๓) วรรณคดีและการละครไทย

๑๒. ในการสอนเพื่อให้ศิษย์มาไตร่ตรองและเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ท่านได้สอนสิ่งใดไปบ้างเพียงใด

- ๘) การนำเอาสิ่งที่เรียนจากวิชาภาษาไทยไปใช้ในการเรียนวิชาอื่นหรือทำกิจกรรมอื่น
- ๙) การฝึกทักษะในการฟังพูดอ่านและเขียน
- ๑๐) การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนในการติดต่อธุรกิจการงาน

๑๓. ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยเป็น
เครื่องมือแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลิน ท่านได้สอนดังต่อไปนี้
เพียงใด

- ๑) การอ่านและฟังสารคดี บันทึกคดี จากสื่อมวลชน
- ๒) ความรู้ทางคดีหลักภาษาการไต่ถามและวรรณคดี
- ๓) การอ่านหรือค้นคว้าจากหนังสือประเภทตำรา

๑๕. ในการสอนใหม่เรียนรู้อัตตาของศิลปินในการใช้
ภาษาไทย ท่านใดตอนส่งต่อไปนี้เพียงใด

- ๑) ศิลปในการพูด
- ๒) ศิลปในการเขียนคำประพันธ์ประเภทร้อยแก้ว
- ๓) ศิลปในการเขียนคำประพันธ์ประเภทร้อยกรอง

๑๙. ในการสอนใหม่เรียนสามารถนำความรู้ภาษาไทยไปสอนในระดับประถมได้ ท่านใดสอนสิ่งต่อไปนี้เพียงใด

- ๑) พื้นฐานความรู้ความเข้าใจในภาษาไทยอย่างดี
- ๒) ความสามารถในการอธิบายเนื้อหาที่ยากให้นักเรียนระดับประถมเข้าใจได้
- ๓) ทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน
- ๔) ความรู้ในวิธีสอนและการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนวิชาภาษาไทย

ไม่ได้สอน	น้อย	ปานกลาง	มาก

๒๐. จากประสบการณ์ในการสอนของท่าน ท่านคิดว่าผู้เรียนควรเรียนวิชาภาษาไทยเน้นหนักไปทางใดมากที่สุด จึงจะเหมาะสมกับความจำเป็นในปัจจุบันนี้

- ๑) ทักษะในการพูด
- ๒) ทักษะในการฟัง
- ๓) ทักษะในการอ่านและเขียน
- ๔) ความรู้ทางหลักภาษา
- ๕) ความเข้าใจในวรรณคดีไทย

ไม่ได้คิด	น้อย	ปานกลาง	มาก

๒๑. ท่านใดสิ่งต่อไปนี้ประกอบการสอนการเรียนเพียงใด

- ๑) รูปภาพ
- ๒) บัตรคำ
- ๓) เครื่องบันทึกเสียงและแผ่นเสียง
- ๔) รายการวิทยุ
- ๕) เครื่องขยายเสียง
- ๖) แผนภูมิ
- ๗) ตัวอย่างจริง
- ๘) ตัวอย่างจำลอง
- ๙) พจนานุกรม ปทานุกรม

๒๕. ท่านใช้หนังสือเล่มใดบ้างเป็นหนังสือคู่มือในการสอนภาษาไทย นอกจากหนังสือแบบเรียนที่ใช้อยู่

- ๑) _____
- ๒) _____
- ๓) _____
- ๔) _____

๒๖. หนังสือที่ท่านใช้ในข้อ ๒๕ ช่วยท่านในการสอนเพียงใด

- ๑) น้อยมาก
- ๒) น้อย
- ๓) ปานกลาง
- ๔) มาก

๒๗. ท่านจัดกิจกรรมประกอบการสอนภาษาไทยเหล่านี้เพียงใด

- ๑) มุมภาษาไทย
- ๒) ประกาศเขียนเรียงความ
- ๓) การแสดงละคร
- ๔) ใ้ควาที่และการอภิปราย
- ๕) ประกาศการอ่านและเขียนบทกลอนในวันสำคัญต่าง ๆ
- ๖) จัดทำหนังสือพิมพ์และป้ายประกาศชุมนุมภาษาไทย
- ๗) จัดกิจกรรมในวันสำคัญต่าง ๆ เช่นลอยกระทง

น้อยมาก	น้อย	ปานกลาง	มาก

๒๘. สิ่งใดเป็นเหตุผลในการจัดกิจกรรมในวิชาภาษาไทยของท่าน (ตอบได้หลายข้อ)

- ๑.) จำเป็นต้องจัดเพราะแผนกวิชาภาษาไทยต้องการ
- ๒.) ให้นักเรียนได้เข้าใจบทเรียนได้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น
- ๓.) เพื่อไม่ต้องสอนเนื้อหาที่ยาก

- ๔) ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้ง ภายนอกห้องเรียน
- ๕) เพื่อให้นักเรียนได้พบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
- ๖) ให้นักเรียนได้นำความรู้และทักษะต่าง ๆ ไปใช้ในชีวิจริง

ตอนที่ ๕

โปรดกรูณาเขียนเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ท่านต้องการ เพียงข้อเดียว

๑. ในการวัดผลนักเรียนของท่านทุกครั้ง ท่านคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพียงใด
 - ๑) น้อยมาก
 - ๒) น้อย
 - ๓) ปานกลาง
 - ๔) มาก
๒. ท่านทำการวัดผลนักเรียนของท่านเมื่อใด
 - ๑) ตามที่ทางวิทยาลัยกำหนดให้
 - ๒) อย่างน้อยเดือนละครั้ง
 - ๓) ทำการวัดผลสม่ำเสมอเกือบทุกชั่วโมง
 - ๔) ทำการวัดผลเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ
 - ๕) เมื่อนักเรียนไม่สนใจบทเรียน
 - ๖) เทอมละครั้ง

๓. ในการวัดผล ท่านคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้เพียงใด

- ๑) ความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ของข้อสอบหรือคำถามที่ใช้วัด
- ๒) ความแจ่มแจ้งชัดเจนของข้อสอบหรือคำถามที่ใช้วัด
- ๓) การกำหนดเวลาวัดผลให้เหมาะสมกับความมากน้อยของข้อสอบ
- ๔) ความยุติธรรมและตรงกับความเป็นจริง

น้อยมาก	น้อย	ปานกลาง	มาก

๘. ท่านดำเนินการวัดผลในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด

ก. ทักษะในการฟัง

- ๑) ทดสอบความเข้าใจในเนื้อหาที่ได้ฟังจาก
เครื่องบันทึกเสียง
- ๒) ให้ฟังข้อความจากเพื่อนหรือครูแล้วตอบ
คำถาม
- ๓) สังเกตมารยาทในการฟัง

๑. ทักษะในการพูด

- ๑) วัดความคิดเห็นที่นักเรียนแสดงออกมาในการพูด
- ๒) วิธีการใช้วิจารณ์และเหตุผลของนักเรียน
ที่แสดงออกมาในการพูด
- ๓) สังเกตการพูดของนักเรียนว่าพูดได้ถูกต้อง
ตามอักขรวิธี

ค. ทักปะในการอ่าน

- ๑) วัตถุประสงค์การอ่านออกเสียงบทประพันธ์ร้อยแก้ว
- ๒) วัตถุประสงค์การอ่านออกเสียงบทประพันธ์ร้อยกรอง
- ๓) วัตถุประสงค์การอ่านในใจเพื่อเก็บใจความสำคัญ
- ๔) วัตถุประสงค์การอ่านคำที่มักอ่านผิดเสมอ

ง. ทักษะในการเขียน

- ๑) วัดจากการเขียนเรียงความ
- ๒) วัดจากการเขียนจดหมาย
- ๓) วัดจากการเขียนตัวสะกดถูกต้องหรือไม่ โดยดูจากการทำงาน
- ๔) วัดจากการเขียนข้อความสั้น ๆ

[illegible]

๕. ท่านออกข้อสอบภาษาไทยเพื่อวัดในค่านต่อไปนี้
เพียงไร

- ๑) ความจำ
- ๒) ความเข้าใจ
- ๓) ความคิดเห็น
- ๔) ความสามารถนำไปใช้
- ๕) วินัยทางการ
- ๖) ความซาบซึ้งในภาษาและวรรณคดีไทย
- ๗) ทักษะทั้ง ๕ ทางภาษา

น้อยมาก	น้อย	ปานกลาง	มาก

๖. จากประสบการณ์ในการสอนและวัดผลของท่าน ท่านคิดว่าผู้ที่เรียนภาษาไทยในระดับ
ป.กศ. มีความรู้ภาษาไทยสำหรับนำไปใช้สอนในระดับประถมศึกษา และนำไปศึกษาต่อเพียงใด

- ๑) มีความรู้มาก
- ๒) มีความรู้
- ๓) มีความรู้ปานกลาง
- ๔) มีความรู้
- ๕) มีความรู้

๗. จากประสบการณ์ในการสอน และการใช้หลักสูตรวิชาภาษาไทยในระดับ ป.กศ.๒๕๐๘
ท่านเห็นว่าหลักสูตรฉบับนี้ข้อดีและข้อเสียประการใดบ้าง โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านในช่อง
ข้างล่างนี้

๘. การตั้งจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
ข้อดี

ข้อเสีย

ขอเสนอแนะ

๖. รายวิชาบังคับให้เรียนได้แก่ภาษาไทย ๑ - ๕

ข้อดี

ข้อเสีย

ขอเสนอแนะ

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๑๕

เรื่อง ขอความกรุณาตอบแบบสอบถาม

เรียน นักศึกษาผู้เรียนภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา

ด้วยข้าพเจ้า นายสุพจน์ พฤกษ์วัน นิสิตปริญญาโท วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร กำลังทำการวิจัยและประเมินผล หลักสูตรวิชาภาษาไทย ระดับ ป.กศ.พุทธศักราช ๒๕๑๔ เพื่อประกอบการเขียนปฏิรูpanิพนธ์ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต ในเรื่องความร่วมมือจากท่านในการกรอกคำตอบแบบสอบถามฉบับนี้

เนื่องจาก ข้าพเจ้านำคำตอบของท่านมาใช้เป็นข้อมูลสำคัญยิ่งสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ซึ่งข้าพเจ้าหวังว่าจะมีผลทำให้เกิดประโยชน์แก่การพัฒนาศึกษาค้นคว้าการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านได้โปรดตอบคำถามทุกข้อให้ตรงตามความเป็นจริง และตามความรู้สึกนึกคิดของท่านเอง ข้าพเจ้าขอรับรองว่าจะรักษาคำตอบของท่านไว้เป็นความลับ ขอได้รับความขอบคุณอย่างสูงจากข้าพเจ้า ณ โอกาสนี้ด้วย

(นายสุพจน์ พฤกษ์วัน)

วิชาภาษาไทย

[illegible]

	ไม่ไ้สอน	น้อย	ปานกลาง	มาก
(๔) การฝึกทักษะในการ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน				
(๕) การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนในการ ติดต่อธุระการงาน				
(๑๐) การอ่านและรังสรรค์ บันเทิงคดี จากสื่อมวลชน				
(๑๑) ความรู้ทางคำณ หลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี				
(๑๒) การอ่านหรือค้นความรู้จากหนังสือประเภท ตำรา				
(๑๓) ศิลป์ในการพูด				
(๑๔) ศิลป์ในการเขียนคำประพันธ์ประเภท ร่ายแก้ว				
(๑๕) ศิลป์ในการเขียนคำประพันธ์ประเภท ร่ายกรอง				
(๑๖) เปรียบเทียบวรรณคดีไทยกับวรรณคดี ชาติอื่น				
(๑๗) ช้ให้เห็นแนวความคิดของกวีที่แทรกใน เนื้อเรื่อง				
(๑๘) ช้ข้อความและสำนวนที่เห็นว่าไพเราะ และมีคุณค่าในวรรณคดีให้ดู				
(๑๙) วิจารณ์บทความและบทประพันธ์ต่าง ๆ				
(๒๐) แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลในเรื่อง บุคลิกลักษณะอุปนิสัยใจคอของตัวละคร				
(๒๑) แสดงความคิดเห็นในเรื่องการใช้ถ้อยคำ ลีลาสัมผัสในการประพันธ์				
(๒๒) ส่งเสริมให้เขียนเรียงความตามแนวคิด ของตน				

	ไม่ได้สอน	น้อย	ปานกลาง	มาก
(๒๓) ส่งเสริมการเขียนคำประพันธ์ประเภท ร้อยกรอง.....				
(๒๔) ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ นามธรรม				
(๒๕) ให้วางแผนจัดกิจกรรมทางภาษาไทย ที่แปลก ๆ ขึ้น				
(๒๖) ให้รวบรวมคำที่ไพเราะเหมาะสมีใช้แทน คำเดิม.....				
(๒๗) ให้เสนอผลงานของภาษา				
(๒๘) สอนพื้นฐานความรู้ความเข้าใจในภาษา ไทยอย่างดี				
(๒๙) สอนวิธีอธิบายเนื้อหาที่ยากให้นักเรียน ชั้นประถมเข้าใจได้				
(๓๐) ความรู้ในวิธีสอนและการใช้อุปกรณ์ ประกอบการสอนวิชาภาษาไทย				
๓. ตามความคิดเห็นของท่าน ท่านคิดว่าท่านควร เรียนวิชาภาษาไทยเน้นหนักไปทางใดจึงจะ เหมาะสมกับควาจำเป็นในปัจจุบันนี้	ไม่ได้คิด	น้อย	ปานกลาง	มาก
(๑) ทักษะในการพูด				
(๒) ทักษะในการฟัง				
(๓) ทักษะในการอ่านและเขียน				
(๔) ความรู้ทางหลักภาษา				
(๕) ความซาบซึ้งในวรรณคดีไทย				
๔. ในการสอนวิชาภาษาไทยอาจารย์ผู้สอนได้ใช้ อุปกรณ์การสอนเหล่านี้เพียงใด				
(๑) รูปภาพ				
(๒) บัตรคำ				
(๓) เครื่องบันทึกเสียงและแผ่นเสียง				

	ไม่คิด	น้อย	ปานกลาง	มาก
(๔) รายการวิทยุ				
(๕) เครื่องขยายเสียง				
(๖) แผนภูมิ				
(๗) ตัวอย่างจริง				
(๘) ตัวอย่างจำลอง				
(๙) พจนานุกรม ปทานุกรม				
(๑๐) หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสาร ต่าง ๆ				
(๑๑) หนังสือคำรา				
(๑๒) หนังสืออ่านประกอบ				

๕. ท่านและอาจารย์สอนภาษาไทยของท่านได้
ร่วมกันจัดกิจกรรมประกอบการสอนภาษา
ไทยเหล่านี้เพียงใด

	น้อยมาก	น้อย	ปานกลาง	มาก
(๑) มุมภาษาไทย				
(๒) ประกวดเขียนเรียงความ				
(๓) การแสดงละคร				
(๔) โต้ว่าที่และการอภิปราย				
(๕) ประกวดการอ่าน และเขียนบทกลอน ในวันสำคัญต่าง ๆ				
(๖) จัดทำหนังสือพิมพ์และป้ายประกาศ ชุมนุมภาษาไทย				
(๗) จัดกิจกรรมในวันสำคัญต่าง ๆ เช่น ลอยกระทง				

กรุณาเขียนเครื่องหมาย (✓) หน้าข้อที่ท่านต้องการ

๖. ท่านคิดว่าอาจารย์สอนภาษาไทยท่านเตรียมตัวอย่างดีหรือไม่

- (๑) เตรียมอย่างดี
- (๒) เตรียมมาพอใช้

- (๓) เตรียมน้อย
- (๔) ไม่ได้เตรียม
- (๕) ไม่ทราบ
- (๕) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๗. ในการสอนอ่าน อาจารย์ของท่านใช้วิธีใด (ตอบได้หลายข้อ)

- (๑) ให้นักศึกษาไปอ่านมาเป็นการบ้าน แล้วมาเล่าให้เพื่อนฟัง
- (๒) ให้นักศึกษาอ่านหลังจากได้ทราบความหมายของศัพท์ในเรื่องที่จะอ่าน
- (๓) ให้นักศึกษาอ่านออกเสียงแล้วครูอธิบายความหมายให้ฟัง
- (๔) ให้นักศึกษาอ่านและอธิบายความหมายเอง
- (๕) อาจารย์อ่านและแปลให้นักศึกษาฟังโดยตรง
- (๖) อาจารย์หาบทความให้นักศึกษาหัดอ่าน แล้วทดสอบความเข้าใจ
- (๗) อาจารย์ใช้วิธีอื่น ๆ (โปรดระบุ)

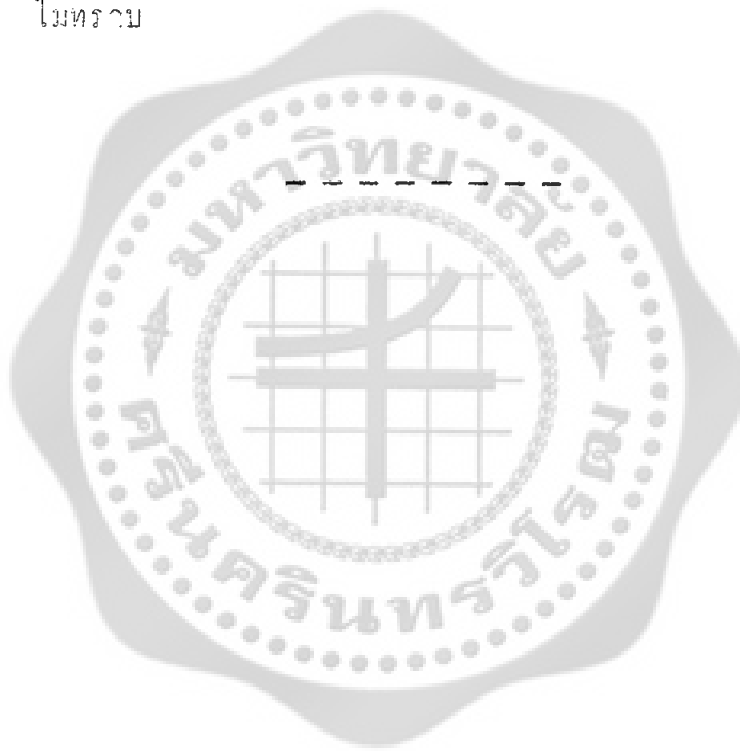
๘. ในการสอนเขียนอาจารย์ของท่านใช้วิธีใด (ตอบได้หลายข้อ)

- (๑) อาจารย์ให้นักศึกษาเขียนเรียงความจากภาพ
- (๒) อาจารย์ให้นักศึกษาเขียนเรียงความตามใจชอบ
- (๓) อาจารย์กำหนดหัวเรื่องให้นักศึกษาเขียน
- (๔) อาจารย์ชักชวนปากเปล่าจนนักเรียนรู้สึกว่า จะเขียนอะไรแล้วจึงให้ลงมือเขียน
- (๕) อาจารย์ใช้วิธีอื่น ๆ (โปรดระบุ)

๙. ในการสอนวิชาหลักภาษา อาจารย์ของท่านใช้วิธีใด (ตอบได้หลายข้อ)

- (๑) ให้นักศึกษาจากกฎเกณฑ์ อาจารย์อธิบายกฎเกณฑ์ที่ให้จนแล้วทำแบบฝึกหัด
- (๒) อาจารย์อธิบายกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แล้วให้นักศึกษาจดตาม
- (๓) อาจารย์ให้ตัวอย่างจนนักเรียนสรุปกฎเกณฑ์ได้ อาจารย์ช่วยสรุปอีกครั้ง แล้วจึงให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัด
- (๔) อาจารย์ให้นักศึกษาไปทำแบบฝึกหัดมาก่อนแล้วจึงมาอธิบายข้อผิดรวมกัน
- (๕) อาจารย์ให้นักศึกษาจดตามคำบอก
- (๖) อาจารย์ใช้วิธีอื่น ๆ (โปรดระบุ)

- ๑๐ . ท่านคิดว่าท่านจะสามารถนำความรู้ที่อาจารย์สอนไปให้สอนในระดับประถมศึกษาและ
ศึกษาต่อได้เพียงใด
- (๑) ใช้น้อยมาก
 - (๒) ใช้น้อย
 - (๓) ใช้นปานกลาง
 - (๔) ใช้ได้
 - (๕) ไม่ทราบ

ประวัติย่อของผู้เขียน

ชื่อ สุพจน์ พงศ์ประวัน

วันเกิด วันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔

สถานที่เกิด อำเภอเกาะกา จังหวัดอำนาจ

การศึกษา

- ประถมศึกษา โรงเรียนบ้านห้วย ตำบลทุ่งงาม อำเภอเกาะกา จังหวัดอำนาจ พ.ศ. ๒๕๔๘
- มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนตะพานหิน อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร พ.ศ. ๒๕๐๕
- มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิจิตรวิทยาคม จังหวัดพิจิตร พ.ศ. ๒๕๐๙
- ปริญญาการศึกษามัธยมศึกษา (กศ.บ.) วิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน นครหลวงฯ พ.ศ. ๒๕๑๑
- ประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะภาษาและวรรณคดีไทย วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร นครหลวงฯ พ.ศ. ๒๕๑๓
- ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร นครหลวงฯ พ.ศ. ๒๕๑๕

หน้าที่การงาน

- อาจารย์วิทยาลัยครูพิษณุสงคราม จังหวัดพิษณุโลก พ.ศ. ๒๕๑๓ - ปัจจุบัน.